

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE'S GOOD
AT BEING
BAD.

CRUEL ICE

New York Times & USA Today Bestselling Author

CYNTHIA EDEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

*Annem için.
Her zaman sevildim. Her zaman özledim.
Benim için sonsuza dek değerli
olacaksın.*

Babasının günahları... dünyasını mahvetmek için geri geliyor.

Hata yapmayın, Declan Flynn iyi bir adam değil. Öyle olduğunu hiç iddia etmedi. Zengin, güçlü, tehlikeli... ve görünüşe göre birinin ölüm listesinde. Bir gece rutubetli bir bodrumda sandalyeye bağlı olarak uyandığında, Declan kesinlikle memnun değildir ve kendi öldürme havasındadır. Sonra kadın ortaya çıkar. En beklenmedik kurtarıcısı.

Marley Jones, çoğu insanın şeytan olarak gördüğü bir adamın koruyucu meleği olmayı hiç beklemiyordu.

Ama kader genellikle komiktir ve o da çok nankör ve muhteşem bir milyarder kurtarmak için doğru zamanda yanlış yeredir. Kendisi düşük gelirli bir özel dedektif, adam ise suç kraliyet ailesinden (dedikodulara inanırsanız) ve kariyerinin ilk büyük davasına rastlamış olabilir. Şimdi görevi yeni müşterisini korumaktır ve bunu yapmak için Declan'a tutkal gibi yapışmayı planlamaktadır. Onun etrafında olmasına alışsa iyi olur. Çok yakın.

Birincisi, kendini kurtarabilirdi. İkincisi, Declan'ın Marley'i bırakmaya hiç niyeti yok.

Declan'ın hayatına iyi şeyler -ve insanlar- pek sık girmez. Ve Marley, çok kanlı bir savaşa dönüşeceği belli olan bir savaşa dahil olduğunda, Declan'ın yapabileceği tek şey onu korumaktır... Marley yanlışlıkla onu koruduğunu düşünse bile. Marley onu kurtararak narin sırtına bir hedef tahtası koymuştur ve Marley kimsenin onun saçının teline bile dokunamayacağından emin olmak niyetindedir. Ayrıca, derinlere gömdüğü karanlık ve vahşi açlığını çağıran bu cesur ve vahşi kadına sahip çıkmaya niyetlidir.

Ama düşman intikam istiyor ve ikincil zararları umursamıyor.

Birileri Declan'ın acı çekmesini istiyor. Babasının işlediği suçların bedelini ödemesini. Şu anda hem Declan'ın hem de Marley'nin peşinde olan avcının maskesini düşürmek için Declan'ın geçmişindeki cehennemle yüzleşmeleri gerekecektir. Canavarlar doğmaz. Yapıldılar. Declan uzun zaman önce bir canavara dönüştürüldü.

ve bu canavar, dünyasına giren meleği korumak için her şeyi yapacaktır.

Onu ondan almaya mı çalışıyorsun? Sana dünyadaki cehennemi gösterecek.

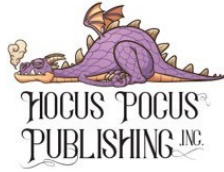
Yazarın Notu: Bazı davalar asla tam anlamıyla kapanmaz ve Declan Flynn'in geçmişı söz konusu olduğunda kâbus bitmeye yakın bile değildir. Buz Kırıcılar çok soğuk bir davayı çözmek için geri dönüyor ve Buz Kırıcıların yeni üyesi Marley Jones kendini acımasız bir katilin hedefi olarak bulmak üzere... hatta hayatında iyi olan çok az şeyi bilen bir adamın saplantısı haline gelirken. CRUEL ICE'da soğuk bir dava, ateşli bir aşk ve *kötü* olmak hakkında her şeyi bilen bir kahraman bekliyor.

Zalim Buz

Buz Kırıcılar Soğukkanlı Romantik

Kitap 12

Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler kasıtlı değildir ve tamamen tesadüflerin sonucudur. Karakterler, yerler, ve bu hikayedeki olaylar kurgusaldır. Hocus

Pocus Publishing, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. Telif Hakkı © 2025 Cindy

Roussos

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın, kitap incelemelerinde kullanılan küçük alıntıların veya alıntılarının kullanımı dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bu çalışmanın hiçbir bölümü yapay zeka modellerinin eğitiminde kullanılamaz.

Bu yayınla ilgili herhangi bir sorunuz, yorumunuz veya sorunuz varsa, lütfen info@hocuspocuspublishing.com adresiyle iletişime geçin.

Contents

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Sonsöz](#)

[Sıradaki Cynthia'dan](#)
[Yazarın Notu](#)
[Cynthia Eden Diğer Kitapları](#)
[Yazarının Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

DECLAN FLYNN YAVAŞÇA GÖZLERİNİ AÇTI VE FARKINDALIK İÇİNDE SÜZÜLÜRKEN çok ama çok önemli birkaç noktayı fark etti. Birinci önemli nokta... otel süitinde değildi. İkinci nokta... pelüş, kral yatağında değildi. Üçüncü nokta... *Lanet olası bir sandalyeye bağlıydı.*

Nemli, karanlık bir odanın en sağ tarafından zayıf bir ışık parlıyordu - yüzde yüz tanımadığı bir oda. Başını yavaşça çevirerek etrafındaki manzarayı incelemeye ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Hiçbir şey ona tanıdık gelmiyordu ve mekanın misk gibi kokusu dudaklarının tiksintisiyle bükülmesine neden oldu.

Kolları arkadan bağlıydı ve kendisini tutan ipleri test ederek çekti. *Sıkıydı.* Kaba kenevir bileklerini ısıırıyordu. Bacakları da aynı türden bir iple sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı. Declan baygınken biri onu iyice bağlamıştı.

Buraya nasıl geldim ben? Zihnindeki sise karşı koydu. Bir iş toplantısı vardı. Sona erdikten sonra bir sopa salladı. Sonra...

Declan kulübün kapısından çıktığını hatırlıyordu. Abyss'e girme şansı için yarışan uzun kalabalığın kenarda beklediğini görüyordu. İçeri girip dans etmek ve gece boyunca içmek isteyen hevesli insanlar. Onlara arkasını dönmüş ve-

Hiçbir şey.

İplere karşı zorlandı. Bileklerini kesmişlerdi ve Declan parmaklarından kan damladığını hissettiğinden oldukça emindi. Dişlerini birbirine geçirdi. Elbette, belki çoğu insan bu kâbus durumuna uyanır ve dehşete düşerdi.

Declan çoğu insan gibi değildi.

Dehşete kapılmamıştı. Çok öfkelenmişti. "Ne haltlar dönüyor?" Declan böğürdü. Orada biri olmalıydı, değil mi? İzleyen? Bekleyen? Declan'ı kaçıran ve onu her neredeyse oraya götüren herif yakınlarda olmalıydı. "Bu iplerden , kışını tekmeleyeceğim!" Kelimeleri biraz bulanık mıydı?

Orospu çocuğu, öyleydiler. Uyuşturulmuştu. Evet, bu birkaç şeyi açıklıyor. Abyss'ten çıktıktan sonra neden pek bir şey hatırlayamadığı gibi.

Vücudunu gererek bileklerini çevreleyen ipleri bükmeye başladı. Bu beladan ve kurtulduğunda kendisini kaçıran kişiye ne kadar korkunç bir hata yaptığını öğretecekti. *Hayatının son hatası, seni piç kurusu. Kimse bana bulaşamaz. Sana merhamet çığlıkları attıracağım.*

İpleri bükerken bileklerinden ve parmaklarından daha fazla kan damladı. Bıçağı hâlâ botunda mıydı yoksa silahı çıkarılmış mıydı? Ne zamandır oradaydı? *Neredeydi?* Ve onu kaçırana ne gibi eğlenceli işkenceler yapabilirdi? Ah, o aptala merhamet diletenecekti. Ama Declan asla merhamet göstermezdi. Asla. Babasına sorun.

Oh, bekle. Ölümlere bir şey soramazsın.

Declan iplerle savaşmaya devam etti. Declan'ın aklından sorular geçiyordu.

Yumuşak parmak uçları omzunun üzerinden geçti. Boğuk, kadınsı bir ses ona "Seni dışarı çıkaracağım" dedi.

Declan dondu kaldı.

Parmak uçları uzaklaştı ama yasemin ve amber kokusu burnuna doldu. Konuşan kadına bakmaya çalışırken başı sağa doğru savruldu. Ve az önce onu serbest bırakmayı teklif eden kadına.

Beni bu lanet odaya koyan o muydu? Declan alçak bir sesle, "Bunu ödeyeceksin," diye yemin etti. Onu taşımak için yardıma ihtiyacı olacaktı. Belki de kışını bu cehenneme sürükleyip sandalyeye bağlarken ağır işleri homurdanarak çalışan adamları vardı. Bu kadın her kimse, yakında onunla uğraşılmayacağını ve çekip gidilmeyeceğini öğrenecekti.

Asla affetmedi ve asla unutmadı.

"Yardım için para ödemek mi?" Çıplak bir fısıltı. Çoğunlukla kulağına doğru kayan bir nefes. "Garip görünüyor. Yardım ettiğim için *bana* ödeme yapman gerekmez mi?"

Yardım mı? Sanki bunu yemesi mi gerekiyordu? İçinden bir hırıltı koptu.

"," diye onu teşvik etti.

Kollarını salladığını fark etti.

"Seni kesmek istemiyorum. Bu bıçağı yerde buldum ve ipleri kesmek için elimden geleni yapıyorum." Sanki başka birinin sözlerini duymasından korkuyormuş gibi yine fısıldadı.

Burun delikleri alevlendi. O baştan çıkarıcı kokuyu daha fazla içine çekti. Şu anki cehenneme ait olmayan bir kokuydu bu. Declan bıçağın ipi ısırırken çıkardığı hafif testere sesini duydu. Onu serbest bırakıyordu.

Bu oyunun bir parçası mıydı? İşkencenin mi? Garip bir akıl oyunu mu? Ona güvenecek kadar aptal değildi. Bu dünyada kimseye güvenmezdi. Declan'ın uzun zaman önce öğrendiği bir ders.

"Neredeyse geldik..." Yumuşak. "Bu arada kanaman var." Evet, bu gerçeğin farkındaydı.

"Seni götüren minibüsü takip ettim. arkandaydım. Polisleri aradım-"

Ondan bir hırıltı daha koptu. Declan ve polisler pek iyi anlaşılamazlardı. Asla.

"Ama gelmeleri biraz zaman alabilir ve onlar önce ölmüş olmanızdan korktum."

Declan'ın ölmeye hiç niyeti yoktu. İplerin baskısı aniden azaldı ve parmak uçlarına iğne ucu kadar acı saplandı.

"İşte." Kadında bir rahatlama hissi.

Declan ellerini arkada birleştirdi. Parmaklarını büktü ve acının içinde yuvarlanmasına izin verirken hiç ses çıkarmadı.

Kadın onun önüne doğru fırladı. Zayıf ışıktaki, elinde tuttuğu bıçağın parlayan ağzını görebiliyordu. Eğer boğazını kesmek istiyorsa, bunu ellerini bağlayan ipleri kesmeden önce yapmalıydı.

Ona hızlı ve gergin bir gülümseme gönderdi. Sonra onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Saçları - hafifçe kıvrılan kalın, ağır bir kütle -Omuzlarının üzerinde yuvarlandı. Rengi net göremeyeceği kadar karanlıktı. Onu net göremeyecek kadar karanlıktı.

Ama birdenbire tam önünde durdu ve bıçağa uzandı.

"Bacaklarını çabuk serbest bırakacağım. Kapıya dikkat et, olur mu? Açılırsa *bana söyle*. Bir pisliğin kapıdan gizlice beni indirmesine izin verme."

Arkasındaki kapı.

"Arkanızdaki küçük pencereden içeri sızdım. Sığabildiğim için şanslısın. Aksi takdirde, seni kaçıranlar beni fark etmeden bodruma nasıl girebilirdim bilmiyorum."

Şanslı. Onu tanımlamak için yeni bir kelime.

Şu anda hâlâ bir *bodrum katında* kısmen bağlı durumdaydı. Declan kendini *şanslı* hissettiğinden emin değildi.

Kadının ipleri keserken çıkardığı hafif testere sesini duydu. Sonra... Bir gıcırtı. Hırıltı mı?

Kesmeyi bıraktı. Nefes almayı bırakmış gibiydi. "Buradan ayrılan biri mi var...?" Başını yana eğmiş, sese doğru geriniyor gibi görünüyordu. "Yoksa gelen mi? Lütfen, gelen başka biri olmasın, yoksa ikimiz de ölürüz."

Odak noktası ondan uzaklaşırken başı biraz daha döndü.

"Sanırım polisler olabilir..." Bıçağı sağ elinde tutuyordu.

Ellerini yavaş ve dikkatli bir hareketle öne doğru uzattı.

"Ama polisler sirenleri çalarak gelmezler miydi?" Yumuşak. Belirsiz. Başı tekrar ona doğru dönmeye başladı.

Vurucu bir yılan kadar hızlı, bıçağı elinden çekip aldı. Ve tam boğazına dayadı. Kızın ağzı bir şokla açık kaldı.

Ağzını kapatması birkaç saniye sürdü. Sonra... "Ne yapıyorsun?" Bir ciyaklama. "Sana yardım etmek için buradayım!"

Aptal gibi mi görünüyordu?

Bir motor homurdandı. Kesinlikle bir motor. Ama araba gidince ses kesildi.

Omuzları çöktü. Bu hareket onu bıçağa çok yaklaştırmıştı. Kızın nefesi kesildi ve adam az önce onu ısırması olabileceğini fark etti. "Bıçağa doğru hareket etmeyi bırak." Bir törpü. Boğuk bir ses.

"Oh, hayır." Kadının elleri kalktı ve adamın göğsüne bastırdı. Sanki kadın *bıçağı* görmemiş gibi. "Sana ilaç mı verdiler? Yapmış olabileceklerini düşündüm. Seni minibüse bindirdiklerinde pek karşı koymadın. Aslında, sadece yığılıp kaldın."

Öfke zonkluyordu. "Çek şu ipleri bacaklarımdan."

"*Deniyordum*. O kısmı kaçırdın mı? Ama sonra bıçağı aldın." Elleri adamın göğsünden ayrıldı. Bir eli -küçük, narin- bıçağı kavrarken onunkinin üzerinde gezindi. "Eğer seni kesip kurtaracaksam, bıçağa ihtiyacım olacak."

Bu çok değerliydi. Silahını öylece teslim edeceğini mi sanmıştı? "Geri çekil."

Parmakları adamın elinin üst kısmına dokundu. "Bıçağı bana verirsen, seni özgür bırakırım."

"Get. Cehennem. Cehennem. Geri çekil."

Geri sıçradı ve kıcının üzerine düştü.

İpleri kesmiş. Bacaklarını birkaç kez kesmiş olabilir. Boş ver. Acıyı zar zor hissetti. Öfkeden başka bir şey hissetmedi. Birkaç dakika içinde ipler bacaklarından düştü ve özgür kaldı.

Ayağa kalktı ve kararsızca onun yanında durdu. "Çok nankör bir kurtarıcısın."

Kurtarma mı? O da neydi öyle? Bir çeşit terk edilmiş köpek mi?

Declan ayağa fırladı ve ileri doğru hızlı bir adım attı.

Dünya bir anda eğilip büküldü ve yere doğru çarpmaya başladı. Ama kadın oradaydı. Kadın ona doğru hamle yaptı. Kollarıyla onu sardı ve kendisinden çok daha küçük olan bedenine yasladı. "Yakaladım seni," diye söz verdi.

Yasemin ve amber yine burnuna doldu. Vücudunun sıcaklığı içine sızdı. Kendini ona daha da yaklaşıırken bulduğunda saçları yüzünün yan tarafına değdi. Peki bunu neden yapıyordu?

"İpler yüzünden bacaklarını hissetmediğin için mi neredeyse düşüyordun yoksa ilaçlar yüzünden mi?" Bu alçak soruyu sorarken başı geriye eğikti.

Başını geriye eğdiğinde, ağzı onunkine inanılmaz derecede yaklaştı. Öpülecek kadar yakın. Adam kızın ağzına baktı. Loş ışıktaki bile güzel bir ağız olduğunu görebiliyordu. Yemyeşil. Şehvetli. Tam şurada. Ve...

Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi.

Yumuşak, hafif bir öpücük. Kadın ürperdi. "Bunu neden yaptın?"

Biliyorsa ne olayım. Bir tutsağı öpmek çok kötü bir fikir gibi görünüyordu. Ama o sadece *onu* istiyordu. Evet, bu berbattı.

Neyim var benim?

"İlaçlar yüzünden," dedi, sanki onun zihnindeki soruyu duymuş gibi. "Seni sersemletiyorlar, değil mi? Tamam, işte anlaşıyor. Seni dışarı çıkarmak *zorundayız*. Eğer bu ses arabalarının gidiş sesiye, o zaman bu bizim şansımız. Mümkün olduğunca yürümene yardım edeceğim ve bıçağı boğazımdan uzaklaştırabilir misin?"

Gözlerini kırıştırdı. Evet, bıçağı yine boğazına dayamıştı. Onu öperken bile.

Bıçağı yavaşça uzaklaştırdı.

Nefesi hızla . "Teşekkür . Şimdi, bir şans verirsen Bıçağı *bana* mı vereceksin?"

olmaz.

Bekledi, sanki bıçağı vermesini umuyormuş gibi. Ama .

"Tamam." Başını salladı. "Sende kalsın. Ne de olsa kaçırılan sendin. Bazı güven sorunlarınız olabileceğini anlıyorum ama mesele şu." Sol kolunu ince omuzlarının üzerine çekebilmek için vücuduna bir açı verdi. *Sanki daha iyi yürüyebilmem için beni destekliyordu.* "Ben kötü adam değilim."

Öyleydi. O kötü adamdı. Bu önemli gerçeği ona söylemeli miydi?

"Seni kurtarıyorum. En azından çalışıyorum. Polisler acele edip gelse ölürler mi?" Onu öne doğru çekti. "Kullandığım pencereden sığmıyorsun. Merdivenlerden yukarı çıkmamız ve seni kaçırانların dikkatini çekmeden gizlice çıkabilmeyi ummamız gerekecek."

Gizlice kaçmak mı? Boş ver onu. Onu kaçırانları küçük parçalara ayırmayı planlıyordu. Bu yüzden, bıçak. Onunla başka ne yapacağını düşünüyordu ki? Odun yontacağını mı?

Ve eğer bana yalan söylüyorsa... eğer bu kabusun bir parçası olduğu ortaya çıkarsa...

Onun ipeksi tenini keser miydi?

Belki de çoktan yapmıştır. Bu kesinlikle boynundan aşağı damlayan kana benziyordu. "Özür dilerim." Bu kelime ağzından gürleyerek çıktı.

"Ne için? Öpücük için mi? Merak etme. Eminim sadece uyuşturucu yüzündendi."

Hayır, öyle değildi. Omzunun üzerinden geriye baktı. Küçük bir pencere gördü. İri cüssesine göre çok küçüktü. Kısmen açıktı. *Bana ulaşmak için içeri mi sürünmüştü?*

"Bir fikrim var," diye haykırdı. Fısıldamaya devam ediyordu ve adam normal konuştuğunda sesinin nasıl çıkacağını merak ediyordu. "Sen burada kal, ben merdivenlerden çıkacağım. Göz atıp kaç düşmanla karşı karşıya olduğumuza bakacağım."

Düşman mı?

"Ve sonra geri geleceğim." Adamın kolunu omuzlarından çekmeye başladı.

"Hayır." Tutuşunu sıkılaştırdı.

Başını ona doğru çevirdi. Burun deliklerine daha fazla kokusu doldu ve zaten sisli olan kafasını daha da sisli hissettirdi. "Eğer onlarla birlikteysen, seni öldürürüm." Duyması gereken bir uyarıydı bu. Duyması ve ruhunun derinliklerine kadar anlaması için.

"Ben onlarla değilim." Acele ve sessiz. "Beni öldürmenize gerek yok. Söz veriyorum, kesinlikle gerek yok. Gerçekten ama gerçekten onlarla değilim. Ben Marley Jones. Ben bir özel dedektifim. Yeni bir özel dedektifim ama-"

Declan az önce bir motor homurtusu duyduğunu sandığı için eliyle ağzını kapattı. Biri mi geliyordu?

Gözleri ona bakıyordu. Yine net göremeyeceğı kadar karanlıktı, bu yüzden rengini bilmiyordu. Ama gözleri büyük ve derindi. *Ve korkmuştu.*

Muhtemelen yine boğazına dayadığı bıçak yüzünden. Ya da onu öldürmekle tehdit ettiği için. Ya da yardım ığılı atamasın diye ağızını kapattığı eli.

Ben ağızını kapatmadan önce çok ıgılık atabilirdi. Ve beni serbest bıraktı. Kahretsin, eğer gerçekten iyilik meleğini oynuyorsa, onun ödünü koparıyor olmalıyım.

Motorun homurtusunu bir daha duymadı. Parmakları yavaşça aşağı indi.

"Bunun senin için korkutucu olduğunu anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Ona güven mi veriyordu? Korkunun neredeyse vücudundan aktığını hissedebildiği halde onun korkması konusunda endişeleniyor muydu?

"Ama ben senin tarafındayım. Buradan çıkmaya yardım edeceğim. Arabamı sakladım. Eğer ona , özgür olacağız."

Neden sallanıp duruyordu? Bir dakika. Belki de sallanıp durmuyordu. Oda neden dönüyordu?

Oh, kahretsin. Bu benim. Baş dönmesi onu sarmaladı ve tek yapmak istediği gözlerini kapatıp uyumaktı. Declan başını sertçe salladı.

"Evde özgür olamayacak mıyız? Kötü adamların peşimizden geleceğini mi düşünüyorsun?"

Birinin sırf gecenin karanlığında yürüyüp gitmek için onu kaçırma zahmetine girdiğini düşünmüyordu. Ayaklarının üzerinde sallanmadığı zamanlarda Declan bunu ona hangi piçin yaptığını bulacaktı. Sonra Declan o piçin dünyasını yerle bir edecekti.

Bunu bana hangi düşman yaptı? Çünkü küçük özel dedektifi daha önce haklıydı. Kesinlikle bir düşman iş başındaydı. Declan'ın son derece uzun bir düşman listesi vardı.

"Size işinizi söylemekten hoşlanmıyorum ama... eğer kaçacaksak bunu şimdi yapmalıyız. Ortalık çok sessiz ve bence bu en iyi şansımız. Tek istediğim boğazımda bir bıçak olmadan bu kaçıışı yapmak." Bir duraklama. "Bana güvenebilirsiniz."

Kimseye güvenemiyordu.

"Buradan çıkmaya yardım edeceğim. Seni bırakmayacağım."

Göğsü yanıyordu. Muhtemelen ona verilen aptal ilaçlar yüzünden. Az önce söylediği şey yüzünden değil. Kesinlikle

Çünkü hayatında ilk kez biri onu terk etmeyeceğine söz vermişti.

Bıçağı boğazından çekmiş.

Nefes verdi. "Teşekkür ederim. Onu boynumdan uzak tutalım, olur mu? Bu sefer iyi olsun. Bıçakları gerçekten sevmiyorum."

Tercih ettiği silah onlardı. Her zaman hazırda bir bıçağı vardı. Uyuşturulmadığı ve lanet olası bir bodrumda sandalyeye bağlı olmadığı zamanlarda. Declan bıçağı sağ elinde tutuyordu. "İlk ben gideceğim."

"Um, tekrar söylüyorum, sana işini söylemek istemem, ama sallanıyorsun ve sanırım daha iyi manevra yapabilen benim. Önce merdivenlerden yukarı etrafın temiz olduğundan emin olayım. Hemen döneceğim." Kapı koluna uzandı. Çevirdi ve... "Kahretsin, kilitli."

Durumun böyle olmasını bekliyordu. "Parçalayabilirim." Dilinin sürçmesi kesinlikle daha da kötüleşmişti. Bu dört kelime tek bir kelime olarak ortaya çıktı. *Canbreakitdown*.

"Normal bir gecede, eminim yapabilirsin. Muhtemelen çok az bir çabayla, koca adam. Ancak, bu normal değil." Seçenekleri düşünüyor gibi görünürken dudağını ısırıldı. "Pencereden gireceğim. Birinci kattan içeri sızmanın bir yolunu bulurum. Ve senin için buraya geri gelirim."

Başını iki yana salladı.

"Ya da arabama geri dönebilirim. Bir levye alıp pencereden içeri sokarım. Onunla kapıyı açabiliriz. Her iki şekilde de *geri döneceğim, yemin ederim*."

Ne oluyor lan?

Onun elini sıktı. "Bana güven. Güvenin bana."

Kimseye güvenmiyordu. Ama... "Git...buradan." Eğer masum biriye... Eğer hikayesi doğruysa... "... buradan. Bırak beni..."

"Boş ver onu. Geri döneceğim." Başını çevirdi ve pencereye doğru koştu. Adam izlerken, kadın eski bir rafa tırmandı. Kaydı. Ve pencereden dışarı kaydı.

Benim de buradan çıkmam gerek.

Declan kapı kolunu tuttu. Sarsıldı. Döndü. Hiçbir şey olmadı. Ayağını kaldırdı ve kapıyı tekmeledi. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Kıçının üstüne düştü.

Declan kendini geri çekti. Nefes veriyordu. *Normal bir gece değildi.* Tamam, o kısımda haklıydı. Ama belki de o pis kokulu bodrumda oradan kurtulmak için kullanabileceği bir şey vardı. Döndü ve neredeyse tekrar düşüyordu. Ancak son anda kendini dik tutmayı başardı. Kendini sabitlerken eli duvara çarptığında bir elektrik düğmesi buldu. Düğmeyi çevirdi ve odayı daha fazla aydınlık kapladı.

Şimdi neyle çalıştığımı görebiliyorum. Sendeleye sendeleye büyük Sağdaki dolap.

Belki de özel dedektif koşmaya başlamadan önce onunla birlikte etrafa bakmalıydı.

Yalan söylemiyorsa tabii. Tabii bu garip bir akıl oyunu değilse.

Dolabı açtı ve iki kez bakmak zorunda kaldı. Çünkü bir işkencecinin ıslak rüyasına bakıyor gibi görünüyordu. Bıçaklar. Çekiçler. Testereler. İğneler. Sanki bir cerrahın çantasından çalınmış gibi görünen bir sürü pırıl pırıl, gümüş alet.

Hay . Birileri büyük bir gece planlamış.

Ne yazık ki Declan'ın başka planları vardı. Bıçağı bıraktı ve gördüğü en büyük çekice uzandı. Declan parmaklarını sapın etrafında kıvırdı. *Bu işe yaramalıydı.*

Kapı arkasından gıcırdayarak açıldı. Declan döndü ve saldırmak için kaldırdığı çekiciyle ileri atıldı.

"Benim!" Özel dedektifi -neden onun adını hatırlayamıyordu- ellerini havaya kaldırdı. "Bana vurma!"

Eli ve çekici tekrar yanına düştü.

"Nereden buldun bunu?" Kadın onun etrafında döndü. Gözleri irileşmişti. Karanlık, duygulu gözler. Çok derin. Büyüleyiciydi.

Gözlerini kırıştırdı. Bir soru sormuştu. Belki de çekiç hakkında? geldi? "İşkence aletleriyle dolu dolaptan."

Başını ve vücudunu daha fazla eğdi. Aslında etrafına daha iyi bakabilmek için onu tuttu. "Oh, hayır." Dehşete düşmüştü. "Hadi gidelim. *Hemen gidelim.*" Adamın kolunu omuzlarına doladı ve onu açık kapıya ve kapının hemen ardında bekleyen merdivenlere doğru çekmeye başladı.

Gerçekten yardıma ihtiyacı yoktu. Kendi başına çıkabilirdi.

Ama kadın ona merdivenlerden çıkmasında yardım ediyordu. Ve kısa süre sonra eski bir mutfağa benzeyen bir yere girdiler. Kir, toz ve çürümüş yiyeceklerin boğucu kokusuna bakılırsa yıllardır kullanılmamış bir mutfak.

Kapalı bir kapıya doğru ilerlediler.

"Mutfak penceresinden içeri tırmandım," dedi ona, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı. Muhtemelen çok fazla pencereye tırmandığı için ya da onun sallanan kışını üst kata sürüklediği için. "Neredeyse kaçıyordum. Kısmen aralıktı. İnsanlar pencerelerini kapatmalı, haksız mıyım?"

Hayır, haklı değildi. Açık pencereler onun özgürlüğüne yol açıyordu. İnsanların onları her zaman açık bırakması gerekiyordu.

Kapıyı açtı ve onu arka verandaya, gecenin içine çekti. Soğuk bir gece değildi. Aslında çok sıcaktı. Belki de pencerelerin açık olmasının nedeni buydu. Nedenini pek umursamadı. Şimdi bir tür kulübe olduğunu anladığı şeyin arkasındaki ağaçlara doğru sendeleyerek yürüyen Pl'sini takip etti. Ona çok fazla yükleniyordu ve durması gerekiyordu.

Ama bir ayağını diğerinin önüne da zorlanıyordu.

"Belki de çekici bırakmalısın."

O yapmadı. Bir silaha ihtiyaçları vardı. Bıçağı bodrumda bırakmıştı. Bunu yapmak istememişti. İki silahı da getirmeyi planlamıştı.

"Ne... tüm o neşterler ve testerelerle ne yapacaklarını sanıyorsun?"

"Beni bir sürü parçaya ayır." *Beni bir sürü parçaya ayır.*

"Oh, Tanrım." Yenilenmiş bir enerji patlaması yaşıyor gibiydi.

Bir VW Beetle'a ulaşmışlar. Üstü açık bir araba. Yolcu tarafını açtı ve kapıyı çarpmadan önce onu içeri itti. Sonra arabanın etrafında koştu. İçine atladı ve motoru çalıştırdı. "Sonraki durak, polis karakolu."

Araba ileriye doğru savrulurken eli dışarı fırladı ve kızın bileğine dolandı. "Hayır."

"Hayır mı? Oh, önce hastaneye gitmek istiyorsun-"

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Küçük arabanın motoru homurdandı ve homurdandı çünkü gerçekten kıcını çekiyordu. "Hayır," diye itiraf etti özel dedektif. "Bilmiyorum. Adın ne senin?"

Gözlerini kısarak ona baktı. "Beni kurtardın ve beni tanımıyor muydun?"

"Bir adamın minibüsün arkasına itildiğini gördüm. Ben de az önce *bir işkence dolabı* gördüm. Beni daha az sorgulayıp daha çok teşekkür etmen gerekmez mi?"

Belki de. "Çok tehlikeli." Bir gümbürtü. Çok yorulmuştu. "Bir daha asla böyle bir şey yapma." Bileğinin iç kısmını okşadı. Neden yaptığına dair bir ipucu yoktu. Sadece yaptı. Sonra Declan onu bıraktı. Yolcu koltuğuna yaslanırken gözleri kapandı. "Ben Declan Flynn."

Sessizlik.

Şok olmuş bir sessizlik, bu ismin onun için bir zil çaldığını söylüyordu.

Sonra sesi biraz titreyerek sordu: "Declan Flynn mi? *Mafyanın kralı* Declan Flynn gibi *mi*?"

Pek sayılmaz. "inanmayın." Söylentilerin bir kısmı doğru olsa bile. "Polisler ve ben... karışmayız."

"Ama ben onları çoktan aradım! Kaçırıldınız! Yoldalar ve muhtemelen karşılaşacağız."

Sanki bir işaretmiş gibi, parlak, mavi ışıklar ilerideki yolu doldurdu. Sirenlerin çığlığı geceyi deldi.

"Onlar," diye bitirdi. "Süvariler burada."

Muhteşem. "Ne yaparsan yap..." Tamam, bilinci daha fazla açık kalmayacaktı. Bunu anladı. Karanlık onu çekiyordu. "Beni bir hücreye atmalarına izin verme."

"Bunu neden yapsınlar ki? Sen kurbandsın!"

Ama onun Pl'si çok değerliydi. Sadece onu sarıp sarmalamak istiyordu... *ve onu elinde tutmak*. Onu bir kez daha görebilmek için gözlerini zorla açtı.

Sirenler daha yüksekti. Mavi ışıklar daha parlaktı.

"Benim için geri geldiğin için teşekkürler," diye mırıldandı Declan. Sözünü tutmuştu.

"Declan, polisler neden seni bir hücreye koymak istesin ki? Sen bir kurbansın!"

Az önce iki kez "V" kelimesini kullanmıştı. Ama yanılıyordu. "Ben bir katilim." Normal şartlar altında asla kabul etmeyeceği bir şeydi bu. Daha doğrusu, bu normalde mezara götüreceği sırlardan biriydi. Ama bu normal bir zaman değildi ve aldığı ilaçlar dilini fazlasıyla gevşetmişti. "kadar bir katil. Kanında var, biliyorsun. Her zaman kanında."

Frene bastı. Karanlığın içine düştü.

İkinci Bölüm

DECLAN FLYNN YAVAŞÇA GÖZLERİNİ AÇTI.

Marley Jones gergin bir şekilde yatağının kenarına tünedi. Dudağını ısırarak onun çevresini tanımasını bekledi. Parlak, beyaz duvarlar. Dışarıdan gelen seslerin alçak uğultusu. Antiseptik koku.

Bakışları ona odaklandı.

Gülümsemeye çalıştı ve aslında çoğunlukla başarılı olduğunu hissetti. Elbette, gülümseme gözlerine ulaşmıyordu. Gülümsemesinin gerçek olabilmesi için midesinin çok fazla düğümlenmesi gerekiyordu. Ama adamı panikletmek istemiyordu, bu yüzden...

Gülümsemesini biraz daha artırdı. Biraz daha arkadaşça bir gerilim ekledi.

Kara kaşları birbirine kenetlenirken ona ters ters baktı.

"Merhaba." Marley boğazını temizledi. "Beni hatırladın mı?"

Hayatında gördüğü en yoğun, en kesinlikle *tehlikeli* gözlerle ona bakıyordu. Bir çift gözün tehlikeli olarak tanımlanması imkânsız olmalıydı ama onunkiler öyleydi. Girdap gibi dönen ela gözleri ona şiddetli bir niyetle bakıyordu. *İyi* niyetle değil. Daha çok... *her an üzerime atlayacakmış* gibi.

Belki de hastane yatağından kalkmalı. Evet, iyi plan. Zıpladı ve yakındaki sandalyenin göreceli güvenliğine doğru kaçmaya başladı. Ancak sandalyeye ulaşamadı çünkü adamın eli

dışarı fırladı ve bileğinin etrafına kenetlendi. Adamın dokunuşunun etkisi tüm vücuduna yayılırken nabızı anında fırladı.

Neden ona bu şekilde tepki veriyorum? Dün gece, cehennemin ve kaosun ortasında bile ona verdiği tepki alışılmışın çok ama çok . Bu tepkiyi adrenalin ve sinirden kaynaklandığı gerekçesiyle görmezden gelmeye çalışmıştı ama...

Hayır. Ona hala aynı şekilde tepki veriyorum.

"Seni hatırlıyorum." Huysuz. Derin. Gürleyen. Ve artık gevelemiyordu. Parmak uçlarının kenarlarındaki nasırlar kadının teninde hafifçe gezindi.

Dün gece kelimeleri birbirine karışmıştı. Muhtemelen aldığı ilaçlardan dolayı. Hastanedeki doktorlar onu bir şahin gibi izlemişlerdi çünkü Declan ambulansla geldiğinde ölü gibiydi.

Adam uyanık ve bilinçli görüldüğü ve nihayet ona geri döndüğü için nefesi bir rahatlama telaşıyla dışarı çıktı.

"Cehennemde benimle birlikteydin," diye ekledi.

Kaşları havaya kalktı. Tamam. Belki de o kadar farkında değildi.

"Bodrum katı," diye açıkladı. "Cehennem."

Evet, adamın orayı neden bu şekilde tarif ettiğini anlayabiliyordu. Burası onun için kesinlikle cennet değildi.

"Benim için geri döndün." Başparmağı bileğinin iç kısmında gezindi.

Onun dokunuşu beni çok garip hissettiriyor. Kötü değil. İyi de sayılmaz Çok farkında. Çok hassas.

Declan kara başını salladı. "Bunu yapmamalıydın. Senin büyük bir hata." Kadının bileğini bıraktı.

Ama artık onu tutmuyor olmasına rağmen, sandalyenin güvenliğine kaçmadı. Bunun yerine Marley geri döndü ve yüzünü tamamen ona döndü. "Seni kurtarmak için geri gelmemeli miydim?" Adam onun kendisini o korkunç bodrumda bekleyen çarpık kadere terk etmesini mi istemişti?

Ela gözleri onun ruhunun derinliklerine bakıyor gibiydi. Gözlerini kırpmadan ona baktı ve başını salladı.

Omuzları sertleşti. "Bir adamı ölüme terk edecek ruh halinde değildim." Asla öyle bir ruh halinde olmayacaktı. Dünyada yeterince canavar vardı ve o da onlardan biri olmak zorunda değildi.

"Kaçabilirdim."

Çenesi düştü. Ciddi olamazdı. "Sen daha Yürü!"

"Kaçabilirdim." Tam bir kesinlik.

"Seni çözdüm." Belki de önceki geceden bazı önemli kısımları unutmıştu. Uygun bir şekilde minnettar için bir tazelemeye ihtiyacı olduğu açıktı. "Seni çözdüğümde bir sandalyeye bağlıydın. Sonra o kulübeden çıkmamız için bir yol buldum. Kaçış arabasını bile ben sürdüm." Hem de bir teşekkür bile etmeden. Belli ki birilerine minnettarlığın nasıl ifade edileceği hiç öğretilmemişti. Parlak bir madalya ya da başka bir şey aradığından değil...

Ama adamın hayatını kurtardım. Biraz minnettarlık istemek çok fazla olmaz.

"Ne yaptığının farkında değilsin." Başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, büyük bir hata." Yatakta doğrulup oturdu. Yüzü buruştu.

Elleri hemen dışarı fırladı ve adamın omuzlarına dolandı. "Sakin olmalısın. Doktorlardan birinin kanında çılgın bir ilaç kokteyli karışımı varmış gibi göründüğünü söylediğini duydum." Belki de onun için bir hemşire çağırmalıydı?

Başını çevirdi, böylece sağ omzunu kavrayan eline bakıyordu. Bakışları yavaşça kızın yüzüne kaydı. "Neden buradasın?"

Yine minnettarlık yok. "Çünkü kendi başına kalamazdın! Bilincin yerinde değildi! Savunmasızdın!" Bir sürü sebep. "Ya seni kaçırانlar tekrar peşinden gelseydi?"

"Hastanede mi? Bana hastanede saldıracaklarını mı düşündün?"

Umarım onunla dalga geçmiyordur. Çok güçlü olan omuzlarını sıkıca kavradı. İnce hastane önlüğü adamın gücünü gizlemek için çok az şey yapmıştı. Yatakta otururken muhtemelen zayıf görünüyor olmalıydı. Saatlerdir bilinci yerinde değildi.

Ama zayıf görünmüyordu. Koyu renk saçları dağınıktı, kirli sakalları sert çenesini örtüyordu ve gözleri parlıyordu. Seksi görünüyordu. Güçlü. Tehlikeli.

Bir hastane yatağında.

Bunu nasıl başarıyordu? Bu arada, muhtemelen buruşuk, buruşuk, dağınık ve genel olarak vahşi bir kedinin içeri taşıdığı bir şey gibi görünüyordu.

Declan Flynn de ona bakıyordu. Doğru ya. Çünkü bir soru ve vahşi kediler hakkında düşünürken ona aval aval bakmak yerine cevap vermeliydi. "Düşmanlarınızın ne zaman saldıracağını asla bilemezsiniz. Polisler o kulübede kimseyi bulamadı. Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama... seni kaçıran insanlar kaçtı." Bu bombayı yumuşatmak yok. Neyse o oldu. "Hâlâ dışarıda bir yerdeler ve senin peşinden tekrar gelebilirler." *Omuzlarını bırak, kadın.* . Boğazını temizledi. "Sen uyurken savunmasız kalmanı istemedim, bu yüzden nöbet tuttum."

Bakışları yavaşça vücudundan aşağı indi. Aşağı, sonra tekrar yukarı. Dudakları neredeyse yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Nesin sen?" sordu. "1.80 boyunda mısın? Dört mü?"

"Altı. Ben 1.80 boyundayım." Onun dünyasında önemli santimlerdi. Etrafınız kule gibi ağabeylerle çevriliyken, her santim önemliydi.

"Çok sert nefes alırsam seni yere serecekmişim gibi görünüyorsun."

Kızgınlık kanında vızıldadı. "Belki de önceki gecenin travmasını hâlâ atlatamamışsındır diye düşündüm. Ya da sadece sabah insanı olmadığını. Ama şimdi yeni bir sonuca vardım." Omurgası daha fazla sertleşemezdi. "Sen nankör bir pisliksin."

Gözlerini kırıştırdı.

"1.80 *boyundaki benliğim* seni kulübeden çıkardı. Seni arabama götürdüm. Seni güvenli bir yere götürdüm. Ve ben *senin* neredeyse bilinçsiz halini sürüklerken, sen beni yere düşürmedin. Bir kere bile." VW'sine ulaşmak için çılgınca bir mücadele vermiş olmasına rağmen. Şu anda bahsedeceği bir şey değildi. Adama ateşi için daha fazla yakıt vermeye gerek yoktu.

Kadının sözleri gülümsemesini daha da artırdı. Neden? Uzaktan yakından mizahi bir şey söylememişti.

Bakışları adamın yüzünde oyalandı. Ne kadar yakışıklı bir yüz. Güçlü. Yüksek alın. Uzun bıçak gibi bir burun. Şehvetli zalimce de olsadudaklar ve-

"Yara izi tam bir sürtük, değil mi?" Düz. Alçak. Elini kaldırdı ve yüzünün sağ tarafını kazıdı.

Yara izini görmemiş gibi davranmadı. Uzun bir yara iziydi, yanağını kesiyor ve çenesini kaplayan kirli sakalın içine dalıyordu. Belki diğer insanlar görmemiş gibi davranıyordu. Belki de kibarca gözlerini kaırıyorlardı. O yle insanlar değildi. "Bu aptalca seksi."

Ağzı açık kaldı.

Hoppala. Bu onun acımasızca dürüst olma ve yanlış bir şey söyleme eğilimi olabilirdi. Marley boğazını temizledi. "Eminim aldığınızda canınız çok yanmıştır."

Eli yara izinden uzaklaştı. "Pek iyi hissettirmede."

"Ama bu gerçekten de sizin ölümcül ve tehlikeli havanıza uyuyor. Çoğu insan muhtemelen bunu başaramazdı. Ama sen yapıyorsun." Bakışları tekrar onunkilerle buluştu.

Gözlerinde açıkça görülebilen bir şokla ona baktı.

Omuz silkti. "Yara izi bırakacak kadar kötü yaralandığın için çok zgnm."

"Yara izinden rahatsız olmuyorsun, değil mi? Biraz bile mi?"

Hayır. Dili alt dudağının üzerinde kaydı. "Ben çok bana teşekkür etmediğin için rahatsız oldum. Bir milyarderin daha görgülü olmasını beklerdim."

"Sen de kimsin be?"

İşte bu utanç vericiydi. "Ah, gördün mü, adımı hatırlayamayacağından endişelendim. Bu, sistemindeki ilaç kokteyli sayesinde olabilir." Biraz öne doğru sallandı. "Ben-"

"Yasemin ve amber." Burun delikleri alevlendi.

"Uh, hayır. Kulağa striptizci ismi gibi geliyor. Ben-"

"Yasemin ve amber gibi *kokuyorsun*."

Bu mantıklı. Muhtemelen parfmnde ikisinin de izleri vardı. "Ben Marley Jones, zel dedektifim." *Ve bu önemli kısım.* "Belli ki hizmetlerime ihtiyacınız var, o yüzden beni hemen işe almalısınız." *Beni işe alın. Ltffen beni işe alın.* Onun kadar çaresiz görünmemek için kendini zor tutuyordu.

Çünkü henüz Declan Flynn'den uzaklaşmaya hazır değildi. Ona ihtiyaı vardı.

Ondan büyülenmişti.

"Seni neden işe alayım ki?" Kara kaşlarının arasındaki küçük çizgi geri gelmişti.

Adamın hayatını kurtardığını daha kaç kez hatırlatması gerekecekti? Ama davasını savunabilirdi. Tekrar. "Muhtemelen bir güvenlik personeli ordunuz vardır."

"Um."

Bu bir evet ya da hayır değildi. "Ama dün gece o orduyu görmedim. Sadece küçük, yaşlı beni gördüm." Avuç içleri terlemeye başlamıştı, bu yüzden onları kot pantolonunun önüne sildi. "Seni kaçıran adamları gördüm. Araçlarını gördüm. Ve onları bulacağım. Onları takip edeceğim. Onları avlayacağım. Ben-"

"*Marley*."

Başını sağa çevirdi. Hastane kapısı hafif aralıktı -hemşirelerden biri daha önce açık bırakmıştı- ve şimdi birinin Declan'la konuşmasını gizlice dinlediğini fark etti. Ne kadar da kaba bir davranıştı.

Ama sonra, Dedektif Parker Ellis'in genellikle kaba biri olduğunu fark etti.

Parker kapı aralığındaki pozisyonundan ona ters ters baktı. Marley'in pek de hayranı sayılmazdı... şey, muhtemelen yıllar önceki felaket randevularından beri.

"*Polis* Bay Flynn'in kaçırılmasından sorumlu olan kişileri bulacaktır. Bu kesinlikle özentisi bir özel dedektifin işi değil." Parker gözeneklerinden sızan otorite ve kibirle odaya girdi.

Genelde çoğu şeyi bu şekilde yapardı. Bir zamanlar Parker lisede oyun kurucuydu. Sonra Georgia Üniversitesi'nin gözde sporcusu olmuştu. Ama bir sakatlık onu sahalardan uzaklaştırmıştı ve o günlerde zamanını Augusta, Georgia polis departmanında ağırlığını koyarak geçiriyordu.

"dedektif özentisi," Declan bu sözlerin tadını almış gibiydi.

Başı tekrar Declan'a dönerken gözleri kısıldı. "Bende özentisi falan yok. Ehliyetim var. Ben resmiyim. Ve yüzde yüz vaka kapatma oranına sahibim." Şimdiye kadar sadece üç vakası olduğunu söylemeye gerek yok. İkisi, kendilerini aldatan kocalarının suçüstü fotoğraflarının çekilmesini isteyen eşlerdi. Üçüncüsü... o da ücretsiz bir davaydı. Caterina Robbins

ortadan kayboldu. Marley, Caterina'yı yirmi dört saat içinde bulmuştu. Peki ya Caterina bir Cheshire kedisi olsaydı? Başarıyla kapatılmış bir dava, başarıyla kapatılmış bir davaydı.

Ve dün gece Declan Flynn'i kurtardım. Declan Flynn. Teknoloji milyarder. Sözde mafya soylusu. Gerçek olamayacak kadar güzel... Declan Flynn. Onu bir sürü küçük parçaya bölünmekten kurtarmıştı. Ama o işkence aletleri günlerce çıkmayacaktı.

"Ehliyetinize ne zamandır sahipsiniz?" Declan yumuşak bir sesle sordu.

"|-"

Parker biraz fazla tatmin olmuş bir ifadeyle, "Neredeyse bir ay," dedi. "Marley'miz işleri oldukça hızlı bir şekilde alıp bırakma eğilimindedir. Oldukça geniş bir özgeçmişin var, değil mi Marley? Çocuk parti şovmeni, pasta şefi, emlakçı, barmen ve şimdi de... Özel dedektif." Parker başını salladı. Kirli sarı saçları alnına dökülüyor, mavi gözleri parlıyordu. "Doktora adaylığını da unutmayalım. Uğraşmayı seviyorsun, değil mi?"

"Dalga geçmiyorum." *Ama hıyarlık ediyorsun.* Yani geçmişinde bazı başarısız işleri vardı. Bu onun çok iyi bir özel dedektif olmayacağı anlamına gelmiyordu. Lisansını almak için kışını yırtmıştı. Kendini savunma eğitimi almıştı. Aylarca diğer özel dedektifleri izlemişti. Peki ya hiçbir şey olmamış gibi savurduğu doktora adaylığı? Psikoloji doktorasını neredeyse tamamlamıştı. Suçluların nasıl çalıştığını biliyordu. Dünyadaki sinsi zihinler hakkında her şeyi biliyordu.

Doktora çalışmasını sona erdiren olayı *hatırlayınca* omurgasında belli belirsiz bir korku titreşimi belirdi. *Şu ana odaklan. Şu ana. Geçmiş sana zarar veremez.*

"Nasıl oldu da kendimi hastanede buldum?"

Declan'ın alçak sesi dikkatini tekrar ona yöneltti. Ve ona baktığında, Marley Declan'ın gözlerini kendisine diktiğini görünce şaşırdı. Dedektife değil.

"Polis bizi otoyolda karşıladı." O kısmı hatırlıyor muydu? Siren seslerini? Mavi ışıkların parıltısını?

Declan başını eğdi.

"Marley'in arabasının yolcu koltuğunda baygın yatıyordun." Parker onun yanına gitti. Açıkçası çok yaklaşmıştı. Omzu onunkine sürtündü.

Declan kaşlarını çatı.

Marley Parker'dan uzaklaştı.

Parker ona yaklaştı.

Declan'ın kaşları daha da çatıldı.

Parker ona, "Polis arabalarının arkasında bir ambulans vardı," dedi. Elleri kalçalarına gitti. Rozeti kemerindeki bir tünekten parıldıyordu. "Yanıt vermediğin için sağlık görevlileri hemen nakletmek istediler. Marley seninle birlikte gelmek için ısrar etti."

Declan doğruca ona bakıyordu. Bunu yapmaya devam etti. Ve onun bakışlarının ağırlığını fiziksel bir dokunuş gibi hissettiğine yemin edebilirdi. Yoğunluktan bahsediyorum.

Ama Parker'ın sözlerine karşılık olarak Marley omuz silmek zorunda kaldı. Declan'la birlikte ambulansa olmak için ısrar etmişti. "Seninle çünkü seni güvende tutmak zorundaydım." Adama daha önce bir iki kez bahsettiği bir şeydi bu.

Parker güldü. "Ah, evet. O güvende. Gereken özeni gösterdiniz." Sonra dedektif bir kez daha güldü. Bazı insanların hoşuna gidebilecek derin, gür bir kahkaha. Marley o kişilerden biri değildi. "Birdenbire onun nişanlısı olduğuna ve onunla gitmen gerektiğine yemin etmen çok hoştu. Hemşirelerin gece onunla kalmana izin vermesini böyle mi sağladın? Kurbanla ilişkin olduğuna yemin ederek mi?"

Marley yanaklarının ısındığını hissetti. "Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir." Declan'ı yalnız bırakmayı planlamasına imkân yoktu.

Declan'ın ifadesi değişti. Birden *ilgisini çekmiş* gibi göründü.

Omurgasından aşağı bir ürperti kaydı. Başına çok ama çok kötü bir şey geleceğine dair bir ipucu aldığı anda olduğu gibi.

"Sağlık görevlilerine nişanlı olduğumuzu mu söyledin?" Declan ona sordu. Derin, karanlık sesini hiçbir duygu doldurmuyordu.

Marley alt dudağını ısırıldı. "Nişanlın yanında olmadan uyanırsan çıldıracağını ima ettim." Bu değildi

nişanlısı *olduğunu* söylemekle aynı şey.

"Oh, bunu ima etmedi." Parker eliyle işaret etti. "Tam olarak bu sözleri söyledi. O sırada buradaydım. *'Uyandığında nişanlısının yanında olmadığını görürse çığına döner.'*"

"Ben senin nişanlın olduğumu söylemedim!" Marley, Declan'a bu önemli ayrımı için acele etti. "Sadece eğer nişanlın *orada* olmasaydı *-ben senin nişanlın olduğumdan* değil- çıldırırdın. Tekrar ediyorum, nişanlın olduğumu söylemedim. İnsanlar sadece bu sonuca vardılar."

"Çünkü onların çıkarmasını istediğin sonuç buydu." Declan'ın gürlemesi onun sözlerini kesti.

Nefesi kesildi. "Güvende olmanı istedim." Eğer bu bir suçsa, ona suçlu deyin.

"Ve yine..." Parker'dan. "O güvende. Senin işin bitti. Nişanlıymış gibi davran, neden dışarı çıkmıyorsun? Seninle zaten görüştüm."

Evet, yapmıştı. Declan'ın uyuduğu gece boyunca.

"Ve şimdi," diye ekledi Parker sesi düzleşirken, "Declan'a onun hakkında bazı sorular sormam gerekiyor- "

"Hayır." Declan'ın kararlı sesi keskin bir inkâr olarak çıktı.

"Hayır mı?" Parker'ın kaşları kalktı. Kolu tekrar Marley'inkine dokundu ve-

Declan hastane örtülerini iterek yolundan çekti. Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve yukarı doğru yükseldi. Marley hemen öne atılıp onu yakaladı, önceki gece o korkunç bodrumdaki sandalyeden ilk çıktığında düştüğü gibi düşmesinden korkuyordu.

Ama Declan'ın düşme tehlikesi varmış gibi görünmüyordu. Güçlü ve kuvvetli bir şekilde ayağa kalktı ve başını eğerek ona baktı. Burun delikleri, sanki onun kokusunu tekrar içine çekiyormuşçasına biraz daha genişledi.

Ellerini onun göğsüne bastırdığını fark etti. Çok yakın duruyordu. "Bana ihtiyacın olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı yanaklarını yakan sıcaklıkla.

Başını ona doğru eğdi. "" fısıldadı. Marley'nin içinden bir şaşkınlık geçti.

Parker elini uzatıp Marley'nin omzuna doladı. "Yapman gerek-" Parker başladı.

Declan, "Ona dokunmayı bırakmalısın," diye talimat verdi ve sesinde ölümcül bir nota vardı. "Bu oldukça rahatsız edici. Hem beni hem de nişanlımı..."

Parker elini bırakırken bile, "Bu saçmalık," diye homurdandı. Bir an için Declan'a ters ters baktı. Dedektif gözlerini kırıştırmadan önce gözlerinde öfke parladı ve kayboldu.

Bu duyguyu sadece hayal mi etmişti? Emin olamadan önce-

"Hayır, bu aslında gerçek," diye açıkladı Declan. "Saçmalık değil. Ona her dokunuşunda kendimi rahatsız olmuş buluyorum. Marley bundan hoşlanmıyor, yoksa senden uzaklaşmaya devam etmezdi."

Gerçek hikaye, bundan hoşlanmadı. Ayrıca hâlâ Declan'a dokunuyordu ve Declan onun ellerini üzerinde görmek istemeyebilirdi. Geri çekilmeye başladı.

"Bana istediğin zaman dokunabilirsin," diye davet etti Declan onu.

"Dokunmandan hoşlanıyorum."

İçinde bir sıcaklık yayıldı. *Zamanı değildi.* Ama onun da bu farkındalığı -düzeltiyorum, çekiciliği- hissettiğini bilmek güzeldi. *Peki bu konuda ne yapacağız?*

"Demek istediğim," diye boğazını temizledi Parker, "onun senin nişanlının olması saçmalık. Gerçek olayı biliyorum. Şansı yaver giden ve senin kaçırıldığını gören özel dedektif o. İkiz birbiri tanıımıyorsunuz. Birbirinize tamamen yabancısınız."

"Şanslı olan benim." Declan ona gülümsedi.

Öldürücü bir gülümseme. onu şaşkınlık içinde bıraktı. Declan çekici bir adamdı ama o şekilde gülümsediğinde... vay canına. O gülümsemeyi vücudunun her zerresinde hissetti.

"Yine de, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, gerçekten kendimi kurtarabilirdim."

Neden hâlâ bu hikâyeyi anlatıyordu? "Yalancı," diye suçladı Marley ve nedense bu kelimeyi söylediğinde neredeyse bir sevgi ifadesi gibi hissetti.

Declan'ın başı en ufak bir baş sallamayla hareket etti.

Hala ona dokunuyorum. Ve hala hoşuma gidiyor.

Parker'dan yüksek sesli bir boğaz temizleme sesi daha geldi. "Sorularım var," diye . "Seni kimin kaçırdığını bilmem gerek. Seni kimin kaçırdığını

o piçleri bulun çünkü insanların *benim evimde* terör estirmesinden hoşlanmıyorum. Kasaba."

Marley sonunda ellerini Declan'dan çekti.

Polise doğru daha fazla döndü. "Beni kimin kaçırdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Dün geceyi düşündüğümde, bir sandalyeye bağlı olarak uyandığımı hatırlıyorum." Vücuduna baktı ve yüzü tiksintiyle gerildi. "Bu elbisenin gitmesi gerek."

Adamın elbisenin *altında* bir şey giydiğini sanmıyordu. Yani o elbise bir yere *giderse*, Parker'la birlikte büyük bir gösteri yapacaklardı.

"Olay yeri ekibimiz tutulduğunuz bodrum katını araştırıyor. Atılmış ipleri bulduk. İşkence aletlerini bulduk." Parker ısıklık çaldı. "Birileri seninle müthiş bir parti planlıyormuş."

Marley'in parti anlayışı tam olarak bu değildi. Midesi bulandı.

Dedektif, "Kim senden bu kadar nefret ediyor ki sana bunu yapmak istiyor?" diye sordu.

Declan bir omuz attı.

Marley ona bön bön baktı. Cidden hiç endişe göstermiyor muydu? Biri onu kaçırmışken ve açıkça adama işkence etmek için uzun bir zaman harcamayı planlamışken? "Hiçbir fikrin yok mu?"

Declan ona cevap vermeden önce Parker, "Düşmanlarınızın bir listesine ihtiyacım olacak. Hem iş dünyasındakilerin hem de özel hayatındakilerin."

"Bu çok uzun bir liste olacak," dedi Declan en ufak bir duraksamadan sonra. "İş hayatında ya da özel hayatımda kibar davranmam."

Teknoloji milyarderleri. Declan'ın teknoloji konusunda bir tür mega deha olması gerekiyordu. Hükümetle her türlü gizli anlaşması vardı ve insanların internette sörf yapmasına ve tamamen izlenemez olmasına olanak tanıyan bir yazılım yaratmıştı... "Bu kaçırma olayının mafyayla bir ilgisi var mı?" Keskin bir soru.

Parker. "Çünkü saçmalıkları bir kenara bırakıp gerçeğe ulaşmamız gerekiyor. Kulübedeki o düzen bana kesinlikle mafyanın organize ettiği bir şey gibi göründü."

O küçük hastane odasındaki sıcaklık düşüyor gibiydi. Marley titredi çünkü soğuk her yöne doğru kayıyordu. Hayır, Declan'dan *geliyor* ve diğer tüm alanı doldurmak için kayıyor gibiydi. Dikkati bir anda yüzde yüz dedektife odaklanmıştı. "Benim bir tür suçlu olduğumu mu düşünüyorsun?" Declan duygusuz sesiyle sorguladı.

"Bir süredir söylentiler var-"

"ABD hükümeti ile çalışıyorum. Onlarla ve yabancı kuruluşlarla düzinelerce sözleşmem var. Şirketlerim uydu bağlantıları sağlıyor, güvenlik hizmetleri veriyor ve bu dünyanın hareket etmesine yardımcı olmak için gerekli teknolojiyi sağlıyorlar." Çenesinde bir kas esnedi. "Bir tür mafya eşkıyası olsaydım hükümet bürokratlarının sözleşmelerimi onaylayacağına gerçekten inanıyor musun?"

Bir haydut değil. "Kraliyet ailesi," diye mırıldandı Marley. Declan'ın başı ona doğru döndü.

Elini ağzına kapatabilirdi. Ama hadi ama, neden fil odada yokmuş gibi davransındı ki? Özellikle de önceki gece olanları düşününce. Parker haksız değildi. Kaçırılma olayı bir mafya işi gibi gelmişti. Açıkça bir mesaj gönderilmişti. "Dedikodular senin mafya soyundan geldiğini söylüyor. Büyükbaban ve baban da işin içindeymiş, Chicago'da ve kuzeydoğuda gücü ele geçiren bir sendika kurmuşlar."

"Ben babam değilim." Soğuk. Hayır, *ürpertici*. "Asla bu hatayı yapma. Ben babam değilim. Büyükbabam da değilim."

Nefesini içine çekti.

Ona doğru biraz daha yaklaştı. Zaten çok yaklaşmıştı. "Nişanlım daha iyi bilmeli." Kısık bir sesle. "ABD hükümeti benim bir suçlu olduğumu düşünseydi, benimle bu kadar çok ortaklığa girmezdi."

"Şart değil." Marley, "Daha önce suçlulara bulaştıklarından eminim," diye eklemek zorunda hissetti.

Gözleri kısıldı. O ela... *çok tehlikeli* olmaya geri dönmüştü.

"Suçlu olduğunuzu söylediğimden değil," diye ekledi aceleyle. *Potansiyel bir müşteriye suçlu demeyin.* Bu muhtemelen özel dedektiflerin el kitabındaki birinci kuraldı. Öyle değilse bile, öyle olmalı. "Sadece diyorum ki... belki de

Babanın bazı eski ortakları, onun ve büyükbabanın sahip olabileceği şeylere dahil olmamanızla ilgili notu almamışlar-"

"İkisi de mafya ile bağlantılı değildi. Bunlar saçma hikayeler. Aileyi daha güçlü ve tehditkâr göstermek için uydurulmuş mitler."

Bir efsaneye bakmıyordu. Sözleri gerçek gibi geliyordu ama aynı zamanda yalan gibi de hissettiriyordu.

"Benim mafyada olduğumu mu düşünüyorsun?" Declan onun çenesini avucunun içine aldı. "Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun ama yine de kışımı mı kurtardın?"

Gözlerinin ortasında o kadar çok altın vardı ki. Nefesi kesildi, sonra yumuşak bir ünlemle serbest kaldı. "Sonunda kışını kurtardığımı kabul ediyor musun?"

"İ-"

"*Declan!*" Hastane kapısından -evet, hâlâ açıktı- gelen keskin bir ünlem.

Marley içgüdüsel olarak o tarafa baktığında bir hemşirenin kendisine baktığını gördü. Kocaman gözleri olan güzel bir esmerdi. Ama hemşire yalnız değildi. Çok pahalı bir takım elbise giymiş, özenle şekillendirilmiş, gümüş rengi saçları olan keskin giyimli bir adam hemşireyle birlikte duruyordu. Gözleri Declan'ın üzerindeydi. Bakışları şaşkınlık ve endişeyle doluydu. "Haberleri haberlerde gördüm!" Adam öne doğru koşarken keskin bir ünlem duyuldu. "Her kanalda sen varsın. Sen ve-" Bakışları Declan'ın Marley'nin çenesini tutan elinden Marley'ye kaydı. Şüpheli bakışları onun yüzünde kilitlendi. "Sen ve o," diye bitirdi yabancı, bakışları onu değerlendirirken.

Hemşire, "Hasta neden yatağında değil?" diye sordu.

"Çünkü hasta dışarı çıkmak istiyordu," diye karşılık verdi Declan. "James," dedi Marley'e kaşlarını çatarak bakan adama hitaben. "Kıyafete ihtiyacım var. Bana takım elbisemi getirdiğini söyle çünkü eşyalarım ne yaptıklarını bilmiyorum."

Parker, "Bunlar kanıt olarak alındı," dedi. "Sizi kaçıranlar arkalarında iz bırakmış olabilirler."

Declan hâlâ onun çenesini tutuyordu. Marley geri çekildi. James'in ona bakma şeklinden hoşlanmamıştı.

"Giysilere ihtiyacım var, sonra da buradan defolup gitmeliyim." Declan'dan Curt sözleri.

"Basın dışarıda," diye uyardı James onu. "Beslenme ılgınlığı tam gaz devam ediyor. Declan Flynn her gün kaırılmıyor ve sonra - tarafından kurtarılmıyor-"

"Ben özel dedektifim." Marley omuzlarını dikleştirdi. "Declan'ı güvenli bir yere götüren kadınıım."

James ağzını açtı. Ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

"Oh, o sadece bir özel dedektif değil," Declan. "James Henry, nişanlımla tanış... Marley Jones."

Üçüncü Bölüm

"BURADA NELER OLDUĞUNU ANLAMİYORUM ." MARLEY İLE OTURDU.
Limuzin hastaneden uzaklaşırken hassas omuzları kamburlaştı ve elleri kucağında iki büklüm oldu.

"Hastaneden uzaklaşıp oteldeki süitime dönüyoruz." Anlamak için yeterince basitti. Declan sol gözünün arkasına vuran hafif baş ağrısını görmezden geldi. Hastaneden çıkmak çok zor olmuştu. Doktorun gelmesi için saatlerce beklemek zorunda kalmıştı. Daha fazla kan tahlili yapılmıştı. Daha fazla test. Ve sinir bozucu dedektif - Marley'e dokunmayı çok seven dedektif

-Soru üstüne soru sorarken gözlerini dikmiş, dikkatle bakıyordu. Ve tüm bu sorular sırasında dedektifin bakışları biraz fazla sık Marley'e kaymıştı.

Kendi özel dedektifini bul, göt herif.

Çünkü Declan'a göre Marley onundu.

"Evet." Marley boğazını temizledi. "Bir araca bindiğimizi ve otelinize doğru gittiğimizi anlıyorum. Kontrol. O kısmı anlamakta sorun yaşamıyorum."

Gülümsemeyecekti. Önceki gece olanlardan sonra gülümsemek bile istememeliydi. Ama Marley Jones'ta bir şeyler vardı.

Beni o bodrumda bırakmadı. Benim için geri geldi.

Ona gitmesini söylediğinde bile. Geri gelmişti.

Marley anlamamış olabilir ama onun dünyasında böyle şeyler olmazdı. Tehlike geldiğinde insanlar kaçma eğilimindeydi. Daha önce kimse onu korumaya çalışmamıştı.

Kesinlikle dokunulmak için yalvaran kıvrımları, derinliklerinde kızıl çizgiler saklı koyu renk saçları ve doğrudan ona bakan koyu, çikolata gözleri olan muhteşem, şehvetli, bir buçuk *metre boyunda* bir melek değil. Teni ipek gibi görünüyordu ve adamın tek istediği uzanıp ona dokunmaktı. Göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için.

Hastane odasında ona dokundum. Çok yumuşaktı. Ona tekrar dokunmalıyım. Ama ona dokunmak yerine ellerini yumruk yaptı.

"Anlamadığım şey, neden seninle gelmem için ısrar ettiğin." Onu incelerken başını eğdi. Saç tutamları omzunun üzerinden kaydı. "Bana ihtiyacın olmadığını sanıyordum."

Oh, sana ihtiyacım var. Hiç beklemediği bir şekilde. "Beni kurtardığını söyleyip duran sensin."

"Çünkü aslında seni kurtardım."

Ve şimdi onu kurtarmak zorunda kalacaktı. Çok geç olana kadar anlayamayacağı bir şey. Ama James'in ortaya çıkardığı gibi, basının ağzı sulanmıştı. *Milyarder kaçırıldı, işkence bodrumunda tutuldu.* Bu manşet geçirilemeyecek kadar müstehcen. Özellikle de ailesi yıllardır magazin malzemesi olduğu için. İyi bir sebeple. Ve kötü bir nedenle.

Ben babam değilim.

En azından normalde piç babası gibi değildi. Declan'ın sağ yumruğu yavaşça açıldı. Elini kaldırdı ve parmakları onu hayatının sonuna kadar izleyecek olan yara izinin üzerinde gezindi.

"Seni kurtardım ve şimdi beni... otel süitine mi götürüyorsun?" O derin ve karanlık gözlerini ona kırıştırdı. "Ve herkese nişanlı olduğumu söyleyip duruyorsun. , o kısmı söylememeliydim. Benim hatam."

Hayır, yapmamalıydı. Declan'a yardım ettiği andan itibaren sırtına bir hedef tahtası yerleştirilmişti acil yardım görevlileri ile hastane personeline Declan'la kişisel olarak ilgilendiğini iddia etmesiyle bu hedef daha da büyümüştü. "Benimle kalmakta ısrar eden sendin." Yani bu onun suçuydu. Ayrıca cehennemden kaçmasına yardım etmek için de ısrar etmişti. "Söyle bana..." Parmakları bir kez okşadı

Eli düşmeden önce yara izinin üzerinden biraz daha geçti. "Tanımadığın insanları kurtarmak için her zaman hayatını riske mi atarsın yoksa ben özel miyim?"

Uzun kirpikleri titredi. "Benimle oynuyormuşsun gibi hissediyorum." Arkasını döndü. Deri koltukta biraz kaydı ve sonra eli onları şoförden ayıran cama vurdu. "Şimdi dışarı çıkacağım. Birinin şakası olmaktan hoşlanmıyorum."

Yıldırım hızıyla aralarındaki mesafeyi kapattı ve kızın elini tecavüzün ortasında yakaladı. "Seni asla bir şaka olarak düşünemem." Hayır, o bunun için çok önemliydi.

Kadının nefes alış verişindeki belli belirsiz kıpırtıyı duydu.

"Sen de çekiciliği hissediyorsun," diye belirtti Declan. *Güzel. Bu çılgınlıkta yalnız kalmak istemediğimden eminim.*

Limuzinin önünü arkasından ayıran paravan yavaşça aşağı indi. "Bir şeye mi ihtiyacın var patron?" Şoförü -ve koruması- Andy Greer soruyu sorarken önündeki yola odaklanmıştı. Marley, Declan'ın normalde etrafında bir koruma ordusu olduğunu söylerken haklıydı. Declan'ın konumundaki bir adamın korunmaya ihtiyacı vardı.

Ama dün gece korumayı bırakmıştı. *Ve birisi onu izliyordu. Bu hatayı bekliyordu.*

Ama Declan'la ilgili olan şey, son derece hızlı öğrenen biriydi. Ve asla ama asla aynı hatayı iki kez tekrarlamadı.

"Evet, bir şeye ihtiyacım var," dedi Andy'ye. "Bavullarını alabilmesi için Marley'nin evine uğramanı isteyeceğim." Elinde olmadan parmaklarını kızın iç bileğinde gezdirdi. Dokunuşunun altında nabızı hızlandı.

Bunun nedeni, onun hissettiği gibi bir çekim dalgası hissetmesi miydi?

Ya da adam en ufak bir açıklama yapmadan onu zorla limuzinin arkasına bindirdiği için çok kızgın olduğu için mi?

"Adres nedir?" Andy sordu. Declan gözlerini Marley'e dikti.

"Neden bavula ihtiyacım olsun ki?" diye fısıldadı.

Dikkatli ol. "Çünkü seni işe alıyorum. Korumaya ihtiyacım olduğunu söylememiş miydin?"

"Uh, patron..." Andy başladı. "Sende bir sürü-"

"Adres, Marley," diye sordu Declan, Andy'nin sözlerini yarıda keserek, çünkü Declan gerçekten de bol miktarda korumaya sahip olduğunun farkındaydı. Sanki bir hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. "Söyler misin? O zaman daha çok konuşuruz."

Narin çenesi gerilmiş olsa da adresi bir çırpıda söyledi. Declan gülümsemesini zar zor zapt etti. Bileğini tutmaya devam etti, ama boştaki sol eliyle gizlilik ekranını bir kez daha kaldırmak için düğmeye bastı.

Bakışları adamın yüzünden hiç ayrılmadı. Öfkeli, güvensiz ve son derece keyifli bakışları.

"Hayatım boyunca neredeydin?" diye merak etti.

Gözlerini kırıştırdı. Sonra kaşlarını çatı. "Hâlâ kendinde , değil mi?" Marley elini onun elinden kurtardı.

Lanet olsun.

Ama sonra elini kaldırdı -aslında iki elini de- ve onun yüzünü kavradı. "Doktoru dinlemeli ve hastanede kalmalıydın. Oradaki personel seni gözlemlemeye devam etmeliydi, ama hayır, sen büyük, talepkâr, milyarder bir baş belası olup ayrılmalıydın. Doktorun emirlerine *karşı geldin*. Sana ilaç verildiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Evet, oldukça farkındaydı. Hatırlatmaya gerek yok. "Biri içkime bir şey katmış." Bir hata, hem onların hem de onun hatası. "Barmenin içkiyi hazırladığını bizzat gördüm." Bu da o pisliğin el çabukluğu numaralarında çok iyi olduğu anlamına geliyordu. O pislik gerçek bir sihirbazdı.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Dedektife bundan bahsetmedin. Ona dün gecenin hâlâ *bulanık* olduğunu söylemişsin."

Bazı kısımlar bulanıktı. Gerçek hikaye. "Bodruma nasıl indiğimi hatırlamıyorum. Beni kimin . Bu bok bulanık."

"Ama barmen değil. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Hatırladı.

Bakışları onu hiç terk etmedi. "Parker kaçırılmadan önce nerede olduğunu bilmek istedi. Herhangi bir kulüp ya da bar ismi vermedin ama gittiğin yerleri tam olarak hatırlıyorsun, değil mi?"

Declan başını eğdi. "Yer. Tekil. İşe alacağım cesur bir özel dedektife birlikte mekânı tekrar ziyaret edebileceğimi düşündüm."

Elleri adamın yanaklarından uzaklaştı. Sonra ondan . Marley limuzindeki eski koltuğuna geri döndü. "Benimle oyun oynama."

"Neden olmasın? Oyunları sevmiyor musun?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Bu ölüm kalım meselesi. Monopoly değil."

Aradaki farkı göstermesi çok iyi oldu. Ağzının kıvrımını gizlemek için işaret parmağını dudakları boyunca kaydırıldı.

"Parker soruşturmadan polislerin sorumlu olması gerektiğini söyledi" diye mırıldanmadan önce kafasında dönen çarkları görebiliyordu.

"Bir ya da yirmi kez bundan bahsettiğini duydum." "Dedektif senden hoşlanmıyor" gibi birkaç şey de duymuştu.

"Dışarı çıktığımızda onunla yatmamamdan hoşlanmıyor."

Declan'ın vücudundaki her kas gerildi.

"Ama bana yemek ısmarlayan her erkekle yatmam ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, berbat bir yemektir."

Nefes al, Declan. Nefes al. Ani, kırmızı bir pus görüşünü bulanıklaştırmış gibiydi. Belki de aldığı ilaçların etkisiydi. Çünkü vücuduna dolan sıcaklık normal gelmiyordu. Aslında... kahretsin, kıskançlık gibi mi hissettiriyordu? Kıskançlık böyle bir şey miydi?

"O zamandan beri kin tutuyor. Ve..." Marley'den bir nefes. "Ben yeni bir özel dedektifim." Biraz kederli bir itiraf. "Parker bu konuda haklı."

Parker'ın doğru bir şey yaptığından şüpheliydi. "Minibüsün peşine düştüğünde benim kim olduğumu biliyor muydun?"

"Bunu daha önce konuşmuştuk. Hayır, ben ." Gözünü bile kırpmadı. "Tek gördüğüm üç adamdı. İkisi senin iri ve hafif sarkık bedenini bir minibüsün arkasına sürüklemeye çalışıyordu. Kafanın arkasını gördüm. Koyu, kalın saçlarını. Seni bırakmaları için bağırdım. Beni görmezden geldiler. Seni içeri ittiler ve kışını çekip götürdüler." Omuzlarını narin bir şekilde yuvarladı. "Ben de peşlerine düştüm. Yol boyunca polisleri aradım, ama minibüsteki o sürüngenler çok hızlı hareket ediyorlardı. Ve çok dolambaçlı yollardan gidiyorlardı. Telefonumun sinyalini iki kez kaybettim. Bir keresinde minibüsü kaybettiğimi sandım. Olmak zorundaydım

Dikkatli. Işıklarımı çok kapalı tuttum çünkü onları takip ettiğimi belli etmek istemedim. Takip edildiklerini anarlarsa paniğe kapılıp aptalca bir şey yapabileceklerinden korkuyordum."

"Beni kaçırmaktan daha mı aptalca?" Çünkü bu ölümcül bir hata olurdu.

"Panikleyip seni öldürebileceklerini düşündüm. Sonra da cesedini minibüsün arkasından atıp sürmeye devam edeceklerdi."

Homurdandı. "Güzel görüntü."

salladı. "Olabilirdi hıızlı bir şekilde kulübeye girdim."

Evet, vardı. "Sık sık doğrudan tehlikeli durumlara atılır mısınız?"

Bakışları ondan ayrıldı. "Tehlike her yerde olabilir. Acele edip onu bulmak zorunda değilsin. Bazen o seni bulur." Omuzları yine omuz silkmedi. Bunun yerine kararlılıkla doğruldular. "Bana ihtiyacın var."

Evet, var. Ama sevgilim, senin bana daha çok ihtiyacın var. Henüz fark etmediği bir şey. Yakında anlayacaktı.

"Bu adamları bulabilirim, biliyorum. Bana gittiğiniz barı söyleyin, barmeni tarif edin. Oradan devam edeceğim. Sen korumalarını yerinde , ben de seni kaçıranların izini sürerim. Bu iş için bana güvenin."

"Oh, kesinlikle sana güveniyorum." Bacaklarını önüne açtı. "Sen benim özel dedektifimsin." Bu sözlerde ince bir sahiplenme var ?

Sertleşmişti.

Tamam, belki de sahiplenme duygusu o kadar da ince değildi.

Declan ona, "Seni işe alıyorum," dedi. "Tam zamanlı. Birlikte olduğumuz sürece, sahip olduğun tek müşteri ben olacağım. Yani diğerlerinin senin piyasadan çekildiğin haberini alması gerekecek."

"Evet, onlara bu haberi vereceğim." Öksürdü. "Önce ücretlerimi öğrenmek istemiyor musun?"

"Sana günde üç bin dolar ödeyeceğim. Yemekler ve konaklama sağlanacak."

Yine öksürdü. Ya da belki boğuldu. Declan öne doğru eğilip sırtını sıvazlaması gerekip gerekmediğini düşündü. Hatta yardım etmek için elini bile kaldırdı.

"Günde üç bin mi? Yedi gün için 21 bin dolar eder."

Evet, aynen böyleydi. "Bu yeterli değil mi?"

Gözleri iki kat büyüdü. "Dostum, bu işi saati yirmi beş dolara yaparım, artı masraflar. Bana fazla ödeme yapmana gerek yok. Para sende kalsın."

Neden? "Bir sürü var."

Geniş gözlerle limuzini taradı. "Kesinlikle. Ama senden faydalanmaya çalışmıyorum."

Böyle olduğunu mu düşünüyordu? Çok yanlış. "Günde üç bin dolar. Benim dünyama taşınyorsun. Bana yakın olacaksın. Kaçıranları birlikte avlarız." Marley'i gözünün önünden ayırmasına imkân yoktu. Onu yanına zincirlemek zorunda kalsa bile. Kendi yöntemiyle yaptığı şey de tam olarak buydu. "Kaçırdıysan söyleyeyim, yakacak param var."

"Evet, ama ben ateş değilim, bu yüzden bana para atmayın." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve paranla bu kadar dikkatsiz davranırsan milyarder olarak kalamazsın."

Kadın onu büyüledi. "İnsanlara karşı her zaman bu kadar açık sözlü müsün?"

"Hayır. Genellikle beni işe almaya çalışan insanlara aptal demem. Onlara dahi olduklarını söylerim." Bir huff. "Bakın, işi kabul ediyorum. İş *istiyorum*. Bu adamları bulmak ve onları durdurmak benim hedefim." Dudakları aşağı doğru çekildi. "Dürüst olmak gerekirse, beni işe almanız bile onları avlardım."

Evet, öyle olmasından korkuyordu. Böylece, iş teklifi. "Benim yanıma taşınman gerekecek."

"Ne?"

"Taşın. Benim yanıma." Yeterince açık mıydı? Her şeyi çok iyi ifade ettiğini düşünüyordu. "Biz şehirdeyken, benim otel süitimde kalacaksın. Merak etme, iki yatak odası var." Ne yazık ki. "Tek yataklı bir durum yok."

"Bildiğim iyi oldu."

"Ve eğer Chicago'ya gidersek, malikanemde geniş odalar var." "Geniş, doğru. Tamam."

"Ben nereye gidersem, sen de oraya gidersin. Ve elbette, eğer herhangi bir gazeteci neler olduğunu ve neden bu kadar yakın olduğunuzu çok merak ederse, sadece

bizim için yarattığın kullanışlı kapak hikayesini sağla." *Merhaba, sevgili nişanlım.*

Pembe dili alt dudağında gezindi.

Ve bakışları tamamen onun ağzına kilitlendi. *Oh, o tatlı ağzın olmasını istediğim yerler.*

"Nişanlı olayının saçmalık olduğunu kabul edemez miyiz? Herkese özel dedektif olduğumu söyleyemez miyiz? Eminim girişimci birileri iş bilgilerime ulaşacaktır."

Tadının olduğunu merak ediyordu. "Uh, Declan?"

Bakışlarını yavaşça kaldırdı, böylece onun karanlık bakışlarında tekrar kaybolabilecekti. "Benimle evleneceksin."

Kaşları kalktı.

"Herkese anlattığımız kapak hikayesi bu. Bu sayede benim çevremde hareket edebileceksin. Her an benimle birlikte olacaksın. Kimse hayatıma yeni bir özel dedektif aldığımı düşünmeyecek. Ama yeni saplantımı kendime yaklaştırdığımı kabul edecekler."

Takıntı. Dil sürçmesi.

Alt dudağını ısırdı. Lanet olsun. Adamın gözleri yine kızın ağzındaydı. *Onu tatmak istiyorum.*

Alt dudağını serbest bıraktı. "Yani bu bir... gizli görev mi olacak?"

Eğer böyle adlandırmak istiyorsa. "İtiraz edecek bir erkek arkadaşın var mı?" Erkek arkadaş, sevgili, Declan'ın ortadan kaldırması gereken kişi.

"Hayır, şu anda kimseyle bir ilişkim yok."

"Öylesin." Yine bakışlarıyla onu kısırdı. "Benimle bir ilişkin var. İleride bu bizim hikâyemiz olacak." Bir süre durakladı. "Birlikte dışarıdaydık. Ayrı düştük. O serserilerin beni minibüse ittiğini gördün. Her endişeli nişanlı gibi beni takip ettin ve yardım çağırdın."

"Endişeli bir özel dedektif de aynısını yapardı. Neden gizli bir hikayeye ihtiyacımız olduğunu anlamıyorum."

Buna ihtiyacı vardı çünkü bu onun için başka bir koruma katmanı olacaktı. Onu herkesin önünde kendine ait olduğunu iddia ettiğinde... *Benim olana dokunamazsın.* Bazı mesajların derinden, çok derinden anlaşılması gerekir.

"Declan?"

Göğsü sıkılaştı. Aleti sertleşti. Onun adını söylemesi hoşuna gitmişti. Çok fazla. "Seni istiyorum."

"Ne?"

Limuzin yavaşlayarak durdu.

Declan araçtan ayrılmak için hiçbir hareket yapmadı. "Seni istiyorum. Sana nasıl hissettiğimi söylemem gerektiğini düşündüm. Eğer ilgilenmiyorsan, hemen şimdi söyle. Aramızdaki ilişkinin tamamen profesyonel kalmasını sağlayacağım."

"Profesyonel bir özel dedektiflik ilişkisi mi?" Sesi biraz soluksuz çıkmıştı.

"Um."

Kirpikleri gözlerini gizlemek için aşağı indi. "Ve eğer bunu söylersem... her dokunuşumuzda bir elektriklenme , kalp atışlarımın hızlandığını ve kafamda birlikte her türlü... şeyi yaptığımızı hayal ettiğimi söylersem... ne yaparsın?"

Dünyasında hiç kimse ona karşı bu kadar dürüst olmamıştı. Kesinlikle, hiçbir romantik partner.

"Oh, Tanrım. Üç bin dolar bunun içindi, değil mi?" Kirpikleri havalanırken yüzünü mutlak bir korku kapladı. "Bana seks için para ödüyorsun." Yanakları kıpkırmızı kesildi. "Ben özel dedektifim, fahişe değil." Ona doğru hamle yaptı ve işaret parmağı Declan'ın göğsüne saplandı. "Ve sen sadece-"

Onu öpmüştü. Onu o cehennem gibi bodrumda öpmüştü ama bu dudaklarının hızlı ve geçici bir fırçasıydı. Ona eziyet eden bir tat.

Şimdi onun ağzını her şeyden daha çok istiyordu, o yüzden ağzına aldı. Declan sıcaklık bekliyordu. Şehvetli bir enerji. Arzu.

Beklemediği şey, ağızları birbirine değdiğinde meydana gelen şehvet dolu patlamaydı.

Ve tadı kokusundan bile daha güzel.

Ağzı onunkinin altında daha da açıldı ve adam kontrolünün elinden kayıp gitmesine izin verdi.

Dördüncü Bölüm

DECLAN FLYNN ONU ÖPÜYORDU.

Onu öpüyordu.

Kızın ağzı adamın yağmacı dudaklarının altında ardına kadar açılmıştı ve açgözlülükle onu çılgınca öpüyordu. Elleri adamın omuzlarını kavramak ve sıkıca tutmak için hareket etmişti. Boğazında bir inilti yükseldi. İhtiyaç ve sıcak arzu içinden geçiyordu. Daha önce basit bir öpücüğe hiç ama hiç bu şekilde tepki vermemişti. Öfkeden öfkeye geçmemişti.

Ciddi anlamda yoğun, şiddetli bir arzu. Bu öyle bir arzuydu ki, onun kucağına atlamak, ona sarılmak ve inanılmaz bir sürüş vaat eden şeye tutunmak istemesine neden oldu. Büyük olasılıkla, hayatının en iyi yolculuğu.

Neyin var senin kadın? Aklını başına ! İnsan bir öpücükle tüm kontrolünü ve adabını kaybetmez. Ya da en azından normalde öyle değildi.

Yine de .

Tırnakları adamın omuzlarına battı. Dili onunkini yaladı. O-

Başını kaldırdı. "Hayatımı kurtardığın için teşekkürler." Derin. Rumbly. Ölümüne seksi.

Gözlerini kırıştırdı. Ve yanakları öncekinden daha da sıcak bir şekilde yandı. "Az önce bana bir *teşekkür* öpücüğü mü verdin?" Neredeyse göz göze gelmişlerdi.

Gözlerinin yanındaki deri gülümsemesiyle kırıştı. "Hayır, sadece seni becermek istiyorum öpücüğünü verdim. Ama kafan karışıysa, kesinlikle tekrar yapabilirim."

Evet, evet, tekrar yap. Ve tekrar.

Ama... edep. Onu işe alıyordu. İlk büyük davası için ona çok ama çok para teklif ediyordu. Özel dedektiflik kariyerini sürdürme konusunda ne kadar ciddi olduğunu herkese kanıtlayabileceği bir dava. Biri müşteri atlamazdı.

Müşteri çok iyi öpüşse bile.

"Beni istiyorsun. Ben seni istiyorum." Yine o derin, gürültülü sesiyle konuşmuş, kadının içine işliyor gibiydi. "Bu konuda anlaştığımızı bilmek güzel."

Dur. Bekle. Marley ondan hızla uzaklaştı. "Seni öptüm diye, bu öpmek istediğim anlamına gelmez."

"İkimiz de hareket edemeyecek kadar yorulana kadar beni becermek mi?" Marley derin bir nefes çekti.

"Sadece teklifin masada olduğunu bilin." Süslü takım elbisesinin kolunu düzeltme hareketi yaptı. Hastanedeki adam - James bilmem ne - kıyafet değişikliğini patronuna getirmişti. Declan kâğıt gibi ince hastane önlüğünü atmış, yerine bembeyaz bir gömlek, gri bir takım elbise ve ona uygun bir pantolon giymişti. Siyah ayakkabıları hastanenin fayans döşeli zeminine vurdukça parlıyordu. Rekor bir sürede değişmiş ve sanki bir iş dergisinin kapağında poz vermeye hazırmış gibi görünmüştü.

Bu arada o baktı.

Oh, hayır. Gözleri büyüdü. Elleri havaya kalkarak kontrolden çıkmış saçlarını düzeltmeye çalıştı. Hastanede yüzüne su sıçramıştı. Nazik bir hemşireden diş fırçası ve diş macunu almıştı ama onun dışında hâlâ dün gecedan kalma buruşuk kıyafetler içindeydi ve muhtemelen bir korku filminin son kızı gibi görünüyordu.

"Neden gözlerin yine kocaman oldu?" Başını eğdi. "Neyin var?"

"Ölü gibi görünüyorum ve sen az önce benimle öpüştün."

Declan'dan ani bir kahkaha sesi geldi. Hayır, havlama değil. Tam anlamıyla, vahşi bir kahkaha kükremesi. Ona kaşlarını çattı çünkü kahkahası çok kabaydı. En azından *o kadar* da kötü görünmediğini söyleyebilirdi. Bunun yerine, kendini kaybetmişti.

Şoför limuzinin yan kapısını açtı. Kafasını içeri soktu ve şaşkın ifadesi Declan'a kilitlendi. "Patron?"

Daha fazla kahkaha, ama en azından sesi biraz hafiflemeye başlamıştı. "Bize... bize biraz izin ver, olur mu Andy?"

Hızlı bir baş sallama. Kapı hemen kapandı.

Marley kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sizi eğlendirdiğim için çok mutluyum."

"Çoğu şey beni eğlendirmez. Çoğu şey beni kızdırır ya da sıkar." Adam onu incelerken kahkahası soldu. "Sen farklısın."

Cazibesi üzerinde çok çalışması gerekiyor. Çok, çok sıkı. "Evet, çünkü ben bir şey değilim. Ben bir insanım." Az önce incittiği duyguları olan bir insan.

Onu inceledi. "Anlıyor musun... İstesen de ölü gibi görünemezsin?"

Belli ki onu iyi tanı mıyordu. "Bana iltifat etme şeklin bu mu?"

"İhtiyacın var mı?" "Hayır."

İltifat etmedi.

"Çünkü eğer bunu yaparsan, bil ki seni hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki, seni şimdi ve burada becermek istiyorum."

Ona doğru bir bakış fırlattı. "Bunun nedeni uyuşturucu olabilir. Belki de şu anda kendinde değilsindir."

"Seninleyken kesinlikle kendimde değilim." Daha yumuşak. "Ve bu ilaçlardan . Uyuşturucunun aletimin büyüklüğüyle hiçbir ilgisi yok."

"Tanrım! şeyler söyleme!"

Omuz silkti. "Sen de beni benim seni öptüğüm kadar şiddetle öptün... ve uyuşturucu almadın. Hangi bahaneyi kullanacaksın?"

"Pardon?"

"Evet. Birbirimize karşı hissettiğimiz çekim için. Sıra dışı, değil mi? Yoksa normalde ilk öpücüğe böyle mi tepki verirsin?"

bir erkekle?"

Bu ilk öpüşmeleri değildi. İkinci öpüşmeleri idi. Gerçi o saymıyordu. "Şoförünüz dışarıda bekliyor." Pencereye doğru baktı. Küçük kiralık evinin önünde idiler. "Yola çıkmalıyız."

"Sorun değil. Andy'ye beklemesi için saçma sapan bir para ödeniyor." Parmakları kalçasına dokundu. "Soruma cevap ver."

"?" Hızlı bir cevap. "Birkaç tane sordun."

"Normalde öpüldüğünde bu şekilde mi tepki verirsin?"

Bu şekilde mi tepki verdi? Demek istediği... meme uçları normalde bu kadar gergin ve hassas olur muydu, külotu ıslanır mıydı ve onu öpen adamın üzerinde sürünmek ister miydi? "Hayır. Ben, ah, tepkimin genellikle bu kadar güçlü olduğunu söyleyemem." Yüzyılın yetersiz ifadesi. Marley sesinin yeterince soğukkanlı ve soğukkanlı çıktığını umuyordu.

Göz kapakları titredi. "Bildiğim iyi oldu. Çünkü ben de normalde sıfırdan *şimdi onu beceriyorum* bu kadar çabuk geçmem."

Boğazında yükselen yumruyu yutabilmek için iki kez denemek zorunda kaldı. "Bildiğim iyi oldu."

"Cevaplamadığın diğer soru... Hangi bahaneyi kullanacaksın?"

"Adrenalin." Aklına gelen ilk şey bu oldu. Dudakları kıvrılmaya başladı.

Bir daha gülmeye cüret etme, Declan Flynn. "Çok stresli bir gece oldu. Sen saatlerce uyudun ama ben hâlâ adrenalin dalgasının etkisindeyim." Ve bir yorgunluk dalgası çünkü hastanede uyumaktan korkuyordu. Gözlerini kapatırsa ona bir şey olacağından korkuyordu.

"Beni hayatın buna bağıymış gibi öptün... adrenalin yüzünden mi?"

Hiçbir zaman yalanlardan hoşlanmamıştı. Omuzları çöktü. "Seni o şekilde öptüm çünkü... Nedenini bilmiyorum. Vücudum sana tepki veriyor. Seni istiyorum." İşte böyle. Stark. Cesur. "Bir adrenalin dalgasından çıkıyorum, ama dün gece de yaklaşık yirmi dakika uyudum. Net düşünemiyorum, bu yüzden kontrolüm muhtemelen olması gerektiği gibi değil." *Bir dakika. Bu işle başa çıkamayacağım anlamına mı geliyor?* Marley hemen çökmüş olan omuzlarını düzeltti. "Yapabilirsin."

Seni kaçıranları bulmam için bana güven. Uyuyacağım ve yüzde yüz kendime geleceğim, söz veriyorum."

Yüzü okunmaz bir maskeye dönüşmüştü. "Peki verdiğiniz sözlerin değeri nedir?"

"Her şeyi." Bir fısıltı. "Bazen sahip olduğunuz tek şey sözünüzdür. Bir müşteriye söz verdiğimde bunun bir sözleşme kadar bağlayıcı olduğunu düşünmeyi seviyorum."

Declan yavaşça başını salladı. Sonra elini ona doğru uzattı. "O zaman şu sözleşmeyi el sıkışalım."

Gerçekleşiyor. Declan Flynn beni işe alıyor. Ama tereddüt etti. "Cazibenin, senin özel dedektifin olarak yaptığım işle hiçbir ilgisi yok."

"Seks ayrı bir şeydir. Eğer bu oluyorsa, beni içinde hissetmeden bir an daha geçiremeyeceğin içindir." Elini uzatmaya devam etti.

Ağzını kapatmaya çalıştı. "Çok çirkin şeyler söylüyorsun."

"Sana karşı açık olmaya çalışıyorum." Elini hiç indirmede. "Seni istiyorum. Seni becermek istiyorum. Ama bu benim davamdan ayrı bir şey. Seni özel dedektifim olarak istiyorum. Bana yakın olmanı istiyorum. Her zaman."

Eli kalktı ama onunkine dokunmadı. Henüz dokunmadı. "Birkaç şartım var." Yine de acele etmesi gerekiyordu çünkü zavallı Andy'nin arabanın yanında öylece durması fikri hoşuna gitmiyordu. "Birincisi, nişanlandığımızı dünyaya söylemeyeceğiz."

"Peki neden olmasın?"

Çünkü kardeşleri aklını kaçırdı. " söyleyebiliriz. Ama yüzüğüm yok, o yüzden nişan hikayesine gerek olduğunu sanmıyorum. Ben sadece senin şu anki kız arkadaşın olabilirim. O anın kaçamağı."

Çenesi gerildi. "Başka ne gibi şartlarınız var?"

"Dürüstlük." İşte oldu. Tamamdır. "Bu çok önemli. Polislerden bilgi saklıyorsun." Dün gece olanlar düşünüldüğünde bu çok tehlikeli bir şeydi. "Benden bir şey saklama. Bana her şeyi anlat."

"Başka şartınız var mı?"

"Şu anda yok."

"Um." Parmaklarını oynattı. Uzun, güçlü parmaklar. "Elimi sıkmayı düşünüyor musun?"

Parmaklarını onunkilere bastırdı. Declan'ın eli hemen onunkinin etrafına dolandı. Sıcaktı. Nasırlarla hafif pürüzlü. Kendi elini tamamen cüceleştiriyordu.

Anlaşma konusunda el sıkışmış olsalar da, adamın aslında onun şartlarını *kabul* etmediğini fark etti. Onun sözleriyle değil. "Uh, Declan-"

Onu bıraktı. Kapıya doğru döndü. "Senin için bir çanta almamız ve sonra süitime dönmemiz gerekiyor. James'i pislik barmenimize göz olması için gönderdim, böylece o pislik şehri terk etmeyecek. Ama onu sorgulamadan önce dinlenmen gerek."

James'i sen gönderdin ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Sorgulamalara gelince, belki de en iyi polisler tarafından halledilmesi gereken iş budur. "Sorgulama hakkında..."

Declan limuzinden inmişti bile. Onu takip etmek için çabaladı. Limuzinden indiğinde Marley yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Limuzin sessiz sokağa hiç yakışmıyordu. İki araba yolunu kapatmıştı. Komşuları dışarıdaydı ve yiyecek paketlerini açarken ağızları açık kalmıştı.

Marley onlara hızlıca el salladı ve sonra Declan'ın elinden tutarak onu hafif eğimli ön verandasına doğru çekmeye başladı. Soğuk çiçeklerini çoktan soldurmuştu. "Mümkün olduğunca çabuk dışarı çık Andy," diye söz verdi.

Kapıda Declan'ı serbest bırakmak ve anahtarlarını karıştırmak için durakladı...

Ön kapı hafif aralıktı. Aralık derken, kilit kırılmıştı. "Oh, hayır."

"Ne?" Declan'dan.

Ama ona açıklama şansı vermedi. Bunun yerine, elleri onun beline dolandı. Onu kaldırdı ve arkasına yerleştirdi. Declan kilide ters ters bakarken "Siktir," diye küfretti. Sonra, "Geri dön

Limuzin. İçine girin."

Omzuna hafifçe vurdu. Adamın başı ona doğru döndü.

Marley ona "Benim evim," diye bilgi verdi. "Ve *ben* özel dedektifim. Limuzine geri dönmesi gereken kişi sensin."

Bakışları onun akıl sağlığını sorguluyordu.

Neden? İnanılmaz derecede akli başında davranıyordu. "Declan, burası *benim* evim." "Piçin teki içeri girmiş!"

Evet. "Ve o piç hala içeride olabilir."

"Limuzine bin."

İş ilişkilerinin iyi bir başlangıç yapmadığı açıktı. *"Çekil yolumdan."*

Yapmadı. Ön kapıyı iterek açtı ve doğruca kadının evine girdi. Sanki azılı bir polismiş *de hiçbir yere* saldırmaya hakkı olmayan bir teknoloji milyarderi değilmiş gibi. Ama saldırdı. Hemen onun peşinden koştu. İçeri girer girmez.

Marley dehşet içinde etrafına bakarken şok olmuş bir soluk koptu. Bu, kırık kilidi gördüğünde korktuğu gibi bir soygun değildi. Bu, bu...

Yıkım.

Kaos.

Öfke.

Evi sadece yağmalanmamıştı. Evi tamamen yok edilmişti. Resim çerçeveleri parçalanmıştı. Televizyonu yüzlerce parçaya ayrılmıştı. Kanepe minderleri parçalara ayrılmıştı. Yerler enkazla doluydu ve hayatının kalıntılarına bakarken acı Marley'in göğsüne saplandı.

Bu bir hırsızlık değildi.

Bu bir mesajdı. Bu nefretti.

İleri doğru bir adım attı, ancak Declan'ın kolu hemen beline dolandı. Onu kendi bedenine doğru çekti. "Bensiz hiçbir yere gidemezsin." Vahşi bir hırıltı.

Denklemin PI kısmını gerçekten kaçıırıyordu ama kadın öfke ve garip bir kederle yanmakla o kadar meşguldü ki bu konuyu onunla tartışamadı. Failin hâlâ içeride olmadığından emin olmak için evi aramaları gerekiyordu. İçgüdüleri o pisliğin çoktan gittiğini söylüyordu. Yıkımını gerçekleştirmek için karanlıktan faydalanarak gelmiş olmalıydı, yoksa meraklı komşuları onun eve girip kilidi kırdığını görebilirdi.

Declan, "Bana üzerinde bir silah olduğunu söyle," diye homurdandı. Nefesi kulağının üzerinden hafifçe süzüldü.

Başını iki yana salladı. Hastanede silah bulundurmak yasaktı ve bütün gece orada kalmak zorunda kalmıştı. Arabasında zulalanmış silahlar vardı ama onunla ambulansa bindiğinden ve arabasını yol kenarında terk ettiğinden beri aracının nerede olduğundan pek emin değildi. Belki polisin el koyduğu bir yerdedir? Parker'a sorması gerekecekti. Şu anki acil durumuyla işi bittiğinde.

"İyi ki bende bir tane var," diye mırıldandı Declan. Ve adam bir silah çıkardı.

"Bunu nereden aldın?" Ve ne zaman?

"James bana getirdi."

Hastanede mi? Silahlara izin verilmeyen bir yerde mi? "Bu kurallara aykırı."

Ona baktı. Sadece baktı. Sonra dedi , "Silah bende. Bu da aramayı benim yöneteceğim anlamına geliyor. Sen arkamda kal."

"Bir müşteri için çok fazla emir veriyorsun." Ve... "Silahı her zaman bana verebilirsin."

Gelmiyordu. Onun evine doğru gidiyordu. Birinin onun kibirli sırtını kollaması gerektiğinden, altısına göz kulak oldu. Her adımda içindeki öfke biraz daha kabarıyordu. Mutfağına girdiler.

Her tabak kırılmıştı. Her kase paramparça oldu.

Eli uzandı ve yere düşmüş bir bıçağın etrafında kıvrıldı. Kural olarak bıçaklardan nefret ederdi. Ona unutmak istediği bir zamanı hatırlatıyorlardı ama bir tür silaha ihtiyacı vardı. Bir bıçak hiç yoktan iyiydi.

Bıçağın sapını kavrarken parmakları sadece biraz titredi.

Mutfaktan çıktılar. Küçük koridorda sessizce yürüdüler. Yatak odasının kapısı aralıktı. Onlar içeri girmeden önce kendini hazırlamıştı, bu yüzden daha önce güvenli sığınağı olan odada aynı kaosun onu beklediğini görünce fazla şaşırmadı.

Yatak kesilmiş. Yatak bıçaklanarak açıldı. Şifonyerimdeki ve sandığımdaki tüm çekmeceler çıkarıldı. İçindekiler yere saçılmıştı. İç çamaşırları da yatak takımı gibi kesilmişti. Bütün kıyafetleri kesilmişti. "Bu çok zaman aldı," diye fısıldadı.

"Ve bir sürü öfke."

Resimleri de kırılmıştı. İleri doğru adım attığında, ayağı bir resim çerçevesindeki cam parçalarından birine çarptı.

"Siktiğimin piçi." Declan'dan alçak bir hırıltı.

Başı sağa doğru savruldu.

Duvarında bir fotoğraf vardı. Daha önce komodininin üzerinde duran gümüş çerçevelerden birinde yer alan bir fotoğraf. İki erkek kardeşinin arasında durduğu bir fotoğraftı bu. Hepsi gülümsüyordu. Ya da en azından gülümsüyorlardı. Şimdi fotoğraftaki ifadesini görmek imkansızdı çünkü yüzüne bir bıçak saplanmıştı. Bıçak fotoğrafın arkasındaki duvara saplandı ve resmi olduğu yere sabitledi.

Vücudu gerildi. Bir mesaj gördüğünde anlardı. Evine adımını attığı ve enkazı gördüğü anda mesajı almıştı. Birisi ona çok ama çok kızgındı.

Birisi onun ölmesini istedi.

Declan fotoğrafını kesen bıçağa uzandı. "Yapma!"

Kadının protestosuna dönüp baktı.

"Üzerinde parmak izleri olabilir." Ölümcül mesajı bırakan kişi ya da kişiler çoktan gitmişti ama belki de geride bazı kanıtlar kalmıştı. "Ve ben tek kişilik bir olay yeri inceleme ekibi değilim, bu yüzden polisleri aramalıyız." Parker'ın bilgilendirilmesi gerekiyordu. Bu asla bir tesadüf . Declan'ı kurtarmıştı ve aynı gece evi yok mu edilmişti? Bu noktaları birleştirmek için dahi olmaya gerek yoktu. "Seni kaçırان adamlar seni serbest bıraktığımı biliyorlar. Belli ki olayların gidişatından memnun değiller." *Ya da benden.* Bakışlarını yatak odasında gezdirdi. Her şey mahvolmuştu. "Burada alabileceğim hiçbir şey olmayacak."

"Sana ihtiyacın olan her şeyi alırım." Bıçaktan uzaklaşmıştı. Declan silahı hâlâ sağ elinde tutuyordu. "Ve yaptıklarını onlara ödeteceğim. Sana söz veriyorum, ödeyeceğim."

Bu tehlikeli bir konuşmaydı. "Declan..."

Tam önünde durdu. Gözleri ona doğru parlıyordu. "Ve *sana* bir söz verdiğimde," diye devam etti Declan, sesi alçak, ölümcül, ve terör kışkırtıcı, "sen inanabilirsin bunun anlamı

Her şeyi. Bana kalırsa, o pislikler öldü. Sadece henüz bunu bilmiyorlar."

Beşinci Bölüm

DEDEKTİF PARKER ELLIS, DECLAN'IN OTELİNİN EŞİĞİNDE DURUYORDU.

süit. Dedektif kapıyı yumrukluyordu ve Declan yumruklar devam edince isteksizce kapıyı açmıştı. Yapmak istediği son şey bu hıyarla tekrar konuşmaktı.

Ama işte . Yüz yüze.

Parker tek kaşını kaldırdı. "Uğrayıp Marley'in evindeki olayla ilgili bilgi vermek istedim." Declan'ın omzunun üzerinden bakmak için başını eğdi. "Marley burada seninle birlikte, değil mi?"

"Uyuyor." Ve rahatsız edilmemesi gerekiyordu. Kadın yirmi dört saatten uzun bir süredir ayaktaydı. Declan onun gözlerini karartan gölgelerden hoşlanmamıştı. Ayrıca evindeki enkazı gördüğünde o gözlerde ve kadının güzel yüzünde parladığını gördüğü acıdan da hiç hoşlanmamıştı.

Onun peşine düşeceklerini biliyordum. Marley onu kurtardığı an, sırtına kocaman bir hedef koymuştu. Şimdi onu korumak zorundaydı. Her ne pahasına olursa olsun.

Özel dedektife ihtiyacı yoktu. Bütün bir güvenlik ekibi vardı. Saçmalık yok. Ama Marley'in yakınına ihtiyacı vardı. Ve eğer onu işe almak ona istediğini verecekse.

Merhaba, yeni özel dedektifim.

"Uyuyorsun, ha?" Parker topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Ben de seni kaçıran adamların peşine düşer sanıyordum. Gerçek bir özel dedektif olduğunu kanıtlamak için tek kişilik bir ordu gibi çalışıyor."

Dedektif tam bir baş . "O gerçek bir özel dedektif."

Parker'ın bakışları Declan'ın yüzüne kaydı. "Benden bilgi sakladığın sürece sana yardım edemem."

Özellikle yardımınızı istemiyorum. O piçlerin yerini kendim bulacağım. Ne de olsa, düşmanlarınızı avlamak için kullanmadıktan sonra sınırsız kaynaklara sahip olmanın ne anlamı vardı? Ama bunu dedektife söyleyemezdi. "Marley'in evinde neler olduğunu fark eder etmez sizi aradık." Çünkü Marley dedektifi bilgilendirmek için ısrar etmişti. "Evindeki enkazın benim kaçırılmamla bağlantılı olduğuna inanıyordu. Eğer failer arkalarında kanıt bırakmışlarsa, Marley sizin ve meslektaşlarınızın bu materyali bulabileceğinizi düşünüyordu."

"Olay yeri ekipleri bunun için var."

Olay yeri ekiplerinin ne işe yaradığını çok iyi biliyordu. "Sanırım tüm bunları Marley'in evinde konuşmuştuk." Kapıyı polisin suratına kapatma zamanı. "Yani bana yeni bir bilgi vermeye gelmediyseniz..." Declan kapıyı iterek kapatmaya başladı.

Parker'ın eli havaya kalktı ve kapının tahtasına çarptı. "Polislerden hoşlanmadığını anlıyorum."

Oh, anladı, değil mi? Declan, dedektifin bu önemli gerçeğin farkında olmamasından dolayı biraz endişelenmişti.

"Ayrıca tertemiz bir iş adamı olmadığınızı da *anlıyorum*." Parker'ın burun delikleri alevlendi. "Sicilini görmediğimi mi sanıyorsun?"

"*Mühürlü* sicilimi mi kastediyorsun?" Çünkü reşit değilken işlediği tüm suçlar tamamen mühürlenmiş olmalıydı. Ayrıca, elbette, bazı güçlü kişilerin ona borçlu olduğu gerçeği de vardı.

-Bu yüzden o insanlar Declan'ın geçmişinin olabildiğince ölü ve gömülü olduğundan emin olmuşlardı.

Benim piç babam kadar ölü ve gömülü.

Parker'ın bakışları Declan'ın yüzünü kesen yara izine kaydı. "Nefsi müdafaa," diye mırıldandı Parker. "En azından insanlar böyle söylüyor." Bir duraklama. "Seni kaçıranların cesetleri ortaya çıktığında da aynı şeyi söyleyecekler mi? Marley'i yakınında tutmanın *asıl* nedeni de bu değil mi? Müdahale ettiği için ona kızgın olduklarını biliyorsun. Evine girdikleri ve o güzel bıçağı fotoğrafına sapladıkları için çok kızgın. Onun peşindeler.

Onu cezalandırmak için geldiklerinde orada olacağını düşünüyorsun. Ve buz gibi bir intikam alma şansına sahip olacaksın."

Arkasında açılan yatak odası kapısının gıcirtısını duymamıştı. Süit çok büyüktü. Geniş alanda bir yemek odası, bir mutfak, bir çalışma odası ve iki yatak odası vardı. Ayrıca bir kuyruklu piyano ve bir bilardo masası da vardı, çünkü neden olmasındı ki? Marley şu anda koridorun sağındaki yatak odasında uyuyordu. Ya da en azından uyuyor olmalıydı.

Tabii Parker'ın süitin kapısına aralıksız vurması onu uyandırmamışsa.

Ama yatak odasından parmak ucunda çıktığını haber veren kapı gıcirtısını duymadım.

Parker'ın kendisine yönelttiği suçlamaya gelince... Declan çenesini ovuşturdu. "Yanılmıyorsam, hedeflerinin *ben* olduğuma inanıyorum. Ne de olsa beni bir kez kaçırdılar. Marley'i bir çeşit yem olarak kullanmama gerek yok." Tam tersini yapıyordu. Değerli olan bir şeyi korumaya çalışıyordu. "Ben kaçtım, bu yüzden bana karşı başka bir girişimde bulunulması mantıklı. Marley benim koruma anlaşmamın bir parçası." Hayır, değildi. "Peşimden geldiklerinde, durdurulduklarından emin olmalıyım." Kalıcı olarak.

Parker, "İstihbarat saklıyorsun," diye .

, *polis.*

"Onları kendi başınıza avlamak istiyorsunuz. Onlara yaptıklarının bedelini ödetmek istiyorsunuz."

Declan gözlerinin açılmasına izin verdi. "Sizi temin ederim ki, uyuşturulmak, kaçırılmak ve neredeyse işkenceyle öldürülmek beni biraz mutsuz ediyor. Bu olaylardan heyecan duyacak pek fazla kişi tanımıyorum."

Parker ters ters baktı. "Bunu polisler halledebilir."

Polisler yolumdan çekilse iyi olur. Bu bok kişisel.

"Dün gecedен daha çok şey hatırladığını biliyorum." Parker en sevdiği kemiği olan bir köpek gibiydi. "Adamını hastaneden yeterince hızlı gönderdin. Ona emir verdin ve o da ava çıkmış bir tazi gibi kaçtı."

"Bana James'i kastetmediğini söyle." Declan yüzünü buruşturdu. "Ona serseri dediğini duyunca dehşete düşecek. Ve sonra bir tazi."

Ruhuna kadar kırıldı. Senden bir daha asla hoşlanmayacak." Zaten James de polisten hiç hoşlanmamıştı.

"*Onu talimatlarla birlikte koşmaya , değil mi?*" Alçak. Isırarak. "Ona kaçırıldığın geceden hatırladıklarını anlattın. Muhtemelen saldırı için şüphelileri toplamak üzere bir ekip kurmuştur."

Dedektif Declan'ın korktuğu kadar bilgisiz değildi.

"Bırak polisler halletsin," diye ısrar etti Parker. Elini hâlâ kapının tahtasına bastırıyordu. "Onları tutuklayacağız. Yaptıkları için hapse atılacaklar."

Kaçacaklar mı? "Şehirden çoktan kaçmış olabilirler. Eğer akıllılarsa, yaptıkları şey tam olarak bu. Beni aldıklarında gardımı indirmiştim." Aptalca bir hataydı çünkü boğulmak üzereydi ve bir kaçışa ihtiyacı vardı. Kalabalığın içinde kaybolup başka biriymiş gibi davranabileceği gece. *Ama böyle bir şey olmadı.* "Bir daha indirilmeyecek." Bir daha asla. *Beni bir kez kaçırıp neredeyse öldürürsen, benden utan. Peşimden ikinci kez gelersen, seni mezara koyarım.*

"O minibüsü arıyoruz. Marley plakanın bir kısmını ve biz de izini süreceğiz. Onları bulacağız." Parker'dan acımasız bir yemin. "Sadece biz bulana kadar aptalca bir şey yapma, anladın mı?"

"Ben aptal bir adam değilim. Tam tersine. Ama hakaret için teşekkürler."

Parker homurdandı. "Kendini tuttuğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Kanunsuz adalet peşinde olduğunuzu anlamadığımı mı sanıyorsunuz?"

"Ve hakaretler gelmeye devam ediyor." Declan'ın sesi yumuşaktı. James, Declan'ın sesi ne kadar yumuşak olursa ruh halinin de o kadar tehlikeli olduğunu söyledirdi. "Suç mağdurlarıyla hep böyle mi konuşursunuz, yoksa ben özel miyim Dedektif Ellis?"

"Abyss'teki barmenle görüştük." Declan gözünü kırpmadı.

"Marley'in seni gri minibüse atılırken gördüğü yere dayanarak, ekibime bölgede geriye doğru iz sürmelerini söyledim. Polisler tüm bar ve kulüplere girdiler. Abyss'te seni hatırlayan bir garson buldular. Korkarım o yara izi seni unutmamızı zorlaştırıyor."

"Söylemiyorsun. Ben de bunun tamamen fark edilemez olduğunu düşünüyordum."

Parker'ın çenesinde bir kas gerildi. "Dün gece içkinizi servis eden barmeni içeri aldık." Parker'ın bakışları fazlasıyla dikkatliydi. "Tabii ki onu hatırlamadığını biliyorum, değil mi?"

"Um."

"Ama onu daha önce sorgulamak için getirdik. Adı Keith ve Keith size tamamen normal bir içki servis ettiğine yemin ediyor. Patronu, karşılaşmayı kendimiz izleyebilmemiz için güvenlik kamerası görüntülerini bile verdi. Abyss'te sana ilaç verildiğine dair hiçbir işaret yok."

Declan yine hiçbir hareket yapmadı. Dedektife kulübün adını ve ona içki veren barmen bozuntusunu tamamen hatırladığını gösterecek hiçbir şey yapmadı. O gece içtiği tek içkiyi.

"Oradan kendi gücünle çıktın. Sendelemeden. Tökezlemeden. Ve içkinizden sadece birkaç yudum aldınız. Barmen dışında kimseyle konuşmadın bile."

Dedektif Declan'ın beklediğinden çok daha titiz davranmıştı. Adama tebrikler. Biraz sorunluydu ama yine de Parker Ellis'i bir daha hafife almaması gerektiğini hatırlaması gerekiyordu.

"Bunlar sana bir şey çağırıştırıyor mu?" Parker itti.

Declan, "Gece hâlâ sisli," dedi.

"Bu bir evet ya da hayır değildi."

Doğru. Öyle olmamıştı. "Belki daha sonra daha fazlasını hatırlarım."

"Belki de yaparsınız." Parker'ın burun delikleri alevlendi. "Görüşmeden sonra barmenin gitmesine izin vermek zorunda kaldık. Keith'in sabıkası yok ve içkinize bir şey yaptığına dair hiçbir kanıt yok."

Kanıtları bulurum.

"Tekrar ediyorum, bu bir kanunsuz durum *değildir*."

"Dedektif." Declan içini çekti. "Kendi başıma intikam almaya gittiğime inanmanıza neden olan şey nedir?"

"Ailen. Geçmişin. Kaçırılmış ve neredeyse öldürölmek üzere olan bir adam için çok ama çok sakın olduğun gerçeğı. Sana söylemeliyim ki, gördüğüm hiçbir kurban gibi davranmıyorsun." Şüphe her kelimeyi karartıyordu.

"Çünkü ben daha önce gördüğünüz hiçbir kurban benzemiyorum." *Peki ya beni kurban yapan insanlar? Oh, kesinlikle, ödeyecekler.* "Davamla ilgili güncelleme için teşekkür ederim." Declan dikkatle kapıdaki ele baktı. "Şimdi izin verirseniz Marley'in dönmem gerekiyor."

Kapının üzerindeki el yumruk oldu. "Uyuduğunu sanıyordum." "Evet, ama neden yalnız uyuması gerekiyor?"

Parker'ın dişleri birbirine çarptı. Declan'a doğru sert bir adım attı.

Declan geri adım atmadı. Hiç kimseden geri adım atmazdı. On altı yaşından beri çekilmedi. Kendi ayakları üzerinde durmayı öğrendiği yıl.

Ve öldürmeyi öğrendiği yıl.

Ah, dedektifin Declan'ın hem Marley'e hem de onu kaçırma hatasına insanlara karşı tehlikeli niyetleri olduğunu düşünmesi şaşırtıcı mıydı? Adam haksız değildi.

"Bir sorun mu var dedektif?" Declan ipeksi bir sesle sordu.

"Sen onun lanet olası nişanlısı değilsin."

"Hayır. Değilim. Ama onun yeni müşterisiyim." Anlaşma için el bile sıkışmışlardı. Tam olarak imzalanmış bir sözleşme sayılmazdı ama bu teknik meseleyi hemen halledecekti.

"Onun müşterisi olduğun için onu becereceğini mi sanıyorsun?"

Oh, işte oradaydı. Kıskançlık. Açıkça ortada. Dedektifin Marley'le çok çelişkili bir ilişkisi vardı, bu açıkça görülüyordu. "Bence birlikte ne yaptığımız ya da ne sıklıkta seviştiğimiz seni ilgilendirmez," diyerek kasıtlı bir kıskırtmada bulundu.

Parker'ın gözlerinde öfke çipleri vardı. "Marley hakkında bir uyarı." Sanki Marley söz konusu olduğunda bir uyarıya ihtiyacı varmış gibi.

"Onu uzun tanıyorum."

"Yaptın mı?" Soru değildi. Declan dedektifi ve Marley'i araştıracaktı ve yakında onları kendilerinden daha iyi tanıyacaktı.

"Dünyayı düzeltebileceğini düşünme eğilimi var."

Bu doğru görünüyordu. Ondaki bu iyiliksever özelliği çoktan fark etmişti.

"Kırık dökük şeylere ilgi duyuyor." Parker'ın bakışları yine Declan'ın yanağındaki yara izine kaydı.

Oh, seni piç. Kırıldığımı düşünüyorsun, değil mi? Hiçbir fikrin yok. "Bildiğim iyi oldu." Gülümsedi. Declan bu gülümsemenin yara izini korkunç bir şekilde gereceğini biliyordu.

Parker bakışlarını tekrar Declan'ın gözlerine çevirdi. "Düzelتمeyi çok istediği o kırık şeyler mi? Onlar *onu kırıyor.*"

Gerginlik Declan'ın midesini bıçak gibi kesti. "Bana kırılmış gibi görünmüyor."

Ve arkasında açılan bir kapının gıcirtısını duydu. "Görünüş aldatıcı olabilir. Eğer bana inanmıyorsan

Marley neden artık doktorası üzerinde çalışmıyor?" Parker sonunda bir adım geri çekildi. "Bir süre içi paramparça oldu ve hâlâ zayıf. Bu dava için ona güvenemezsin. Marley'e pasta şefliği işinde kalması gerektiğini söyledim. Güvenli ve kolaydı. O karanlık için yaratılmamış." Başını yana eğdi ve bakışları Declan'ın omzunun üzerinden geçti. Declan dedektifin Marley'i gözüne kestirdiğini biliyordu. "Sen bu tür işler için yaratılmamışsın, Marley. Daha önce dersini almadın mı?"

Declan onun keskin nefesini duydu.

Parker ona, "Bu işi profesyonellere bırak," diye tavsiyede bulundu. "Ve de benden kanıt saklamayın. Tüm kartları masaya koyun. Bana karşı dürüst olmazsanız size yardım edemem."

Declan, Marley'nin yaklaştığını hissedebiliyordu ama konuşmadı. Yasemin ve amber kokusu onunla alay ediyordu.

"Sen Ophelia değilsin," diye ekledi Parker karanlık bir sesle. "Katilleri becermekten hoşlanıyor olabilir ama bu senin de aynısını yapman gerektiği anlamına gelmez."

Birisi az önce çizgiyi aşmıştı. Sözleriyle, kelimenin tam anlamıyla koridora geri dönmüştü ki Declan şimdi-

Kapıyı dedektifin suratına çarp.

Ve yaptı da. Declan hâlâ dudaklarını büken bir gülümsemeyle kapıyı sinir bozucu dedektifin üzerine . Kilidi çevirdi, derin bir nefes aldı ve yavaşça Marley'e döndü. "İyi dinlendin mi?"

Ona göz kırptı. Sonra kapıya baktı. "Bir polisin üzerine kapıyı çarptın."

"Beni sıkıyordu." Ve onu çok sinirlendiriyordu. Declan ona doğru bir adım attı. Gözlerinin altında hâlâ gölgeler vardı. Belli ki daha uzun bir uykuya ihtiyacı vardı. "Seni uyandırdı." *Pislik herif.*

"Asla uzun süre uyumam." Marley bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bana soracak sorularınız var mı?"

"Sorular?"

"Parker'ın az önce söylediği şey hakkında." Bacaklarını destekledi ve omurgasını dikleştirdi. Bu poz onu daha büyük göstermiyordu. Adam 1.80'lik boyuyla onun üzerinde yükseliyordu.

Düzelتمeyi istediği o kırık şeyler mi? Onlar onu kırıyor. Parker'ın sözleri Declan'ın kafasında yuvarlandı. Polis açıkça Declan'ın Marley'e zarar vermek isteyen başka bir kırık şey olduğunu düşünüyordu.

Beni tanımıyor. Onunla ne yapmak istediğimi bilmiyor.

Ama Marley o büyük, derin ona bakıyordu. Ve başını salladı. "Sorularım var."

"Yeterince adil. Hizmetlerim için bana çok para ödüyorsunuz ve bana güvenebileceğinizi bilmenizi isterim. İşler tehlikeli bir hal aldığı anda arkamı dönüp kaçmayacağım. Parker benim hakkımda yanılıyor."

Aralarındaki mesafeyi ortadan kaldırdı. Neredeyse çaresizce elini kaldırdı ve parmak eklemleri kızın yanağındaki ipeğin üzerinde gezindi. "Bunu zaten biliyorum."

"Öyle mi?"

"O boktan kulübede kaçmadın, değil mi?" Onu terk etmek çok kolay olurdu. Yine de yapmadı.

Onun ölümcül hatası.

"Hayır, yapmadım." Dudaklarını ıslattı.

Ona dokunmayı bıraktı. Ama geri çekilmedi. "Sana büyük bir sorum var."

"Kırılmadım. Belki birkaç yerim bükülmüş ve darbe almış olabilir ama kim değil ki?"

Declan başını salladı. " sorum şu... Neden o pislikle çıktın ki?" *Peki o randevuda onunla ne yaptın? Çünkü eğer o pislik sana elini sürdüyse-*

"Oh, onun güvende olduğunu sanıyordum." Kaşları çatıldı.

"Açıkla."

"O bir dedektif. Kaydı yok. Korur ve hizmet eder. Güvenlikle ilgili tüm rutin işleri yapar. Ve bu arada iyi bir dedektiftir. Titiz ve kararlı. Suçluları içeri tıkar. Kanunları uygular."

Kadının durmadan o dangalağı övmesini duymak istemiyordu. "Madem o kadar mükemmel, o zaman neden ikiniz bir yerlerde evlilik mutluluğu yaşamıyorsunuz?" Bu düşünce bile daha fazla öfke uyandırdı. Onu bastırdı. Sesi ılımlıydı. Neredeyse sıkılmıştı.

"O mükemmel değil. Ben de değilim." Elleri jean giymiş kalçalarının ön tarafını ovuşturdu. "Ve birinin bana kırıldığını, hamur işi yapmaya devam etmem gerektiğini ve kendimi en tehlikeli olan bir duruma asla sokmamam gerektiğini söylemesinden hoşlanmıyorum. Birinin bana her an paramparça olacaktım gibi davranmasından hoşlanmıyorum." Başını iki yana salladı. "Parker ve ben birbirimizi beri tanıyoruz. Dediğim gibi, onun güvende olduğunu düşünmüştüm. Ama sanırım istediğim şey güvenlik değilmiş."

Declan ona tekrar dokunmak istedi. Bunun yerine ellerini elbise pantolonunun ceplerine soktu. "Ne istiyorsun?"

"I-" Marley durdu.

Beni istediğini söyle. Söyle. Eğer söylerse, onu hemen o anda alırdı. Hiçbir şey onu durduramazdı. Sadece o değerli kelimeleri söylerse olmazdı.

"Davanızı çözmek istiyorum. Bu işi yapabileceğimi kanıtlamak istiyorum."

Arzuladığı gibi tutkulu bir açıklama değildi. Ama er ya da geç o açıklamaya ulaşacaklardı. Bir şeyi yeterince çok istediğinde sabırlı olabiliyordu.

Onu istiyordu.

Marley yutkundu. "Karanlığın beni korkutmadığını göstermek istiyorum."

"Karanlık herkesi korkutabilir."

Kirpikleri titredi. "Güvenli bir adam değilsin, değil mi Declan?"

"Yakınından bile geçmez." Bu konuda rol yapmayacaktı. "Arzuladığın şey güvende olmaksa, şimdi benden uzaklaşmalısın." Çünkü asla güvende olmayacaktı. Marley söz konusu olduğunda, talepkâr olacaktı. Sahiplenici. Muhtemelen saplantılı.

Daha önce dünyasında hiç onun gibi biri olmamıştı.

"Sana söyledim, güvende olmak istediğimi *sanıyordum.*"

"Ama asıl istediğin bir katili becermek mi?" Kelimeler gürledi. *Ben buyum. On altı yaşımdan beri olduğum şey ve Parker - lanet olsun ona - benimle ilgili bu karanlık gerçeği biliyor.*

İrkildi. "Tamam, belden aşağı. Parker bu konuda tam bir pislik." Kaşları çatıldı. "Öncelikle, kuzenim Ophelia onun birlikte olduğu adamla evli. Ve Lane Lawson kendisini hapse atan suçlamalardan aklandı. O bir seri katil değildi."

Lane Lawson. İsim bazı çanları çaldı. Hem de çok. Bir zamanlar Lane Lawson, seri katil olduğuna inandıkları için FBI tarafından aranıyordu. Hapse atılmış, ancak daha sonra serbest bırakılmıştı. Onu serbest bırakanlar kız kardeşi ve onu kilitleyen baş FBI ajanı olmuştu. *Ama... bir dakika, o kurnaz piç kurusu aklanmadan önce hücrelerinden kaçmamış mıydı?*

"Parker Ophelia'dan bahsetti." Saç tutamı tekrar öne doğru kaymıştı. Marley bir kez daha kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ophelia benim kuzenim. Aslında ikinci kuzenim. Harika bir özel dedektiftir. Onun sayesinde bu işle ve Buz Kırıcılar'la ilgilenmeye başladım."

Tamam, lanet olsun. Uzaktaki çanlar sadece çalmıyordu. Kafamın içinde sertçe çınıyorlardı. "Buz Kırıcılar mı?" Kesinlikle hayır. Kesinlikle, o-

"Onlar faili meçhul davaları çözen bir grup."

Sonofabitch. Dünya nasıl bu kadar küçük ?

"İnternet üzerinden başladılar. Herkes farklı geçmişlerden geliyordu. Muhabir, ödül avcısı, kolluk kuvvetleri, aklınıza ne gelirse. Farklı insanlar ama amaçları aynı. Yıllardır açık kalan davaları kapatmak. Ailelerin peşlerini bırakmayan gizemleri çözmelerine yardımcı olmak." Arkasını döndü. Şehre bakan tavandan tabana pencerelere doğru yürüdü. "Psikoloji geçmişimle kurban ve fail profillerinin oluşturulmasına yardımcı olabileceğimi düşündüm. Ophelia'nın bağlantıları sayesinde onlarla çalışmaya başladım ve daha sonra işin içine girdikçe özel dedektiflik lisansımı almaya karar verdim."

Konuşmadı. Çünkü ne söyleyeceğinden emin değildi. Buz Kırıcılar'la olan bağlantısını açıklamalı mı? Acaba

Bu istihbarat konusunda ona güvenebilir misin?

"Buz Kırıcılar haberlere çok konu oldu. Çözdükleri vaka sayısı arttıkça daha fazla dikkat çekiyorlar. Dediğim gibi, grup internet başladı ama hızla büyüdü. Şimdi Archer Radcliffe operasyonu finanse ediyor. İhtiyacı olan aileler tek kuruluş ödemiyor. Archer her şeyle ilgileniyor."

Archer'ı tanıyordu. Milyarder. Ketum herif. Bir zamanlar kendisi de cinayet şüphelisiydi, sadece Archer suçlamalardan aklanmıştı. *Buz Kırıcılar'ın izniyle.*

Declan ve Archer zaman zaman aynı çevrelerde dolaşırlardı. Asla arkadaş olmadılar. İş rakipleri. Birbirlerine çok yakın yüzmeleri gerektiğini bilen köpekbalıkları.

Declan'ın bakışları Marley'in üzerinde gezinirken Marley şehre bakıyordu. Karanlık çökmüştü. Yakında avlanma zamanları gelecekti.

Ona Buz Kırıcılarla olan bağlantıdan bahsetmek zorunda değilsin. Ona hiçbir şey söylemek zorunda değilsin.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Senin davanla ilgilenmeye başlamalıyız. Barmeni bulalım. Ziyaret ettiğiniz kulüpte bulunan diğer çalışanlarla konuşun. Sonra da etrafta keşif yaparız. Bulduğumuz potansiyel tanıklara ulaşırız."

"Buz Kırıcıları biliyorum." Kelimeler gerçekten ağzından çıkana kadar yapmaya niyetlenmediği bir itiraftı bu.

Marley'den bir baş sallama. "Dediğim gibi, haberleri biraz öyle yapıyorlar-"

"Kardeşim onlardan birkaçıyla arkadaş." Yine, teklif etmeyi planlamadığı bir itiraf. Kardeşi hakkında kimseyle konuşmazdı.

O herhangi biri değil.

Marley arkasını döndü ve tamamen onunla yüzleşti. "Kardeşin mi? Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum. Babanın tek varisi olduğunu okuduğumu sanıyordum-" Marley bu cümleyi nasıl bitireceğinden emin değilmiş gibi sözünü kesti.

"Bir mirasın çarpık kâbusu mu?" diye bitirdi, yardımcı olmaya çalışarak.

"Söyleyeceğim şey bu değildi."

Hayır, tabii ki değil. Çünkü Marley iyi biriydi. "Bu gizli bir bilgidir." Bir kez daha mesafeyi kapattı. "Marley'in

bu odadan çıkmayacak. Anladın mı?"

Ona bakarken başı geriye doğru eğildi. "Beni bir kasa olarak düşün."

Ve garip bir şekilde Declan ona güvenebileceğini düşündü. *Bana ihanet etme, Marley. İhanete verdiğim tepkiden hoşlanmayacaksın.* "Kardeşimin hayatta olduğunu bilmiyordum." Adamın hayatta olduğunu ummuştı ama onca yıllık arayıştan sonra umut neredeyse bir anıya dönüşmüştü. "Ben çocukken kayboldu." Kardeşi kaybolduğunda iki yaşındaydı. "Yıllar boyunca onu bulmak için düzinelerce özel dedektif tuttum. Beni ona götürecek bir şey bulsunlar diye." Ama hiçbir şey yoktu. "James bana hayatıma devam etmem gerektiğini söyledi. Kardeşimin öldüğünü. Tıpkı annem gibi. İkisinin de ateşli bir araba kazasında öldüğü söyleniyordu. Araba bir uçuruma yuvarlanıp patladığı için hiçbir ceset bulunamadı. Boş tabutlar toprağa gömüldü. Herkes onların ölüm hikayesine inandı ama ben inanmadım. İnanamadım."

Uzandı ve parmaklarını onun elinin etrafına doladı. Marley ona acıma ya da teselli sözcükleri söylemedi ama yüz ifadesinden her ikisini de görebiliyordu. Sanki acısını dindirmek istermiş gibi bakıyordu.

Rahatsız oldu, neredeyse geri adım atacaktı.

Geri çekilme. Kimseden değil. Declan boğazını temizledi. "Sonra bir gün haberleri açtım ve bir de ne göreyim, onu gördüm. Elbette büyümüştü ama oydu. Sanki aynaya bakıyormuşum gibiydi." Serbest elini kaldırdı ve yara izinin üzerinden geçti. "Büyük bir fark dışında tabii ki."

Yara izine bakmadı bile. "Çok mutlu olmuş olmalısın."

Mutlu muydu? Evet, öyle hissettiğini tahmin ediyordu. Belki de. Kesin bir şey söylemek zordu çünkü hayatında pek çok kez mutlu olmamıştı. *Mutluluğun nasıl bir his olduğundan emin değildi.* Belki de sadece afallamıştı. "Beni hatırlamadı." *Ve ben onu asla unutamazdım.*

Ona daha sıkı sarıldı.

"Yeni bir ismi vardı. Yeni bir hayatı. Yeni bir ailesi." Dudakları büküldü. "Hatta yeni bir kardeşi."

Sadece elini tutmadı. Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

"Marley?" Neden ona sarılıyordu?

"Birden fazla kardeşin olabilir," diye ilan etti, sanki hayatı buna bağlıymış gibi ona sarılırken. "Ve onları aynı şekilde sevebilirsin."

Elleri onun sırtında geziniyordu. Onu da kucaklaması mı gerekiyordu? Kadının ona sarılması tutkulu değildi. Seksle de ilgili değildi. Normalde işin içinde seks yoksa kadınları kucaklamazdı. Bu sarılma tuhaftı. Ve ona farklı hissettiriyordu. Çok belirsiz.

"Ondan vazgeçme. Artık hayatında başka kimin olduğu önemli değil." Onu bir kez daha sıktı, sonra onun da kendisine sarılmadığını fark eder gibi oldu.

Adam kollarını ona dolamaya başladığında kadın geri çekildi.

Marley hızlı bir adım attı. Neredeyse pencereye çarpacaktı. "Vazgeçme," diye tekrar ısrar etti. "Bazı insanlar uğruna savaşmaya değer."

Yavaşça başını salladı. "Kesinlikle öyleler."

Gülümsemesi ona doğru parladı ve Declan nefes almayı bıraktı. Bu gerçek bir gülümsemeydi. Büyük ve güzeldi. Belki de hayatı boyunca gördüğü en güzel . Gözlerini aydınlattı. Karanlığı parlattı ve Dedektif Parker Ellis'in çok yanıldığını anladı. Onda kırık dökük bir şey yoktu.

Sadece güzellik vardı.

Korumak için seve seve öldürebileceği bir güzellik.

O benim olacak.

Ve Declan kendisine ait olandan asla ama asla vazgeçmedi.

"Kötü adamları avlamaya hazır mısın?" Marley ona sordu.

Oh, sevgilim. Dışarıdaki en kötü adama bakıyorsun. Belki bir noktada bu gerçeği anlayacaktı. Belki de anlamazdı. Ne de olsa rol yapmakta çok iyiydi. Declan bir kez daha başını salladı ve "Kesinlikle." dedi.

Bu aptalları sadece avlamayacağım. Onları yok edeceğim. Declan işini bitirdiğinde, merhamet için yalvarıyor olacaktı. Onlar için çok kötü, o hiçbir zaman merhametli biri olmamıştı.

Eğer babası hâlâ hayatta olsaydı, bu gerçeğe kefil olabilirdi. Bazen, Declan'ın babasının çığlıkları hâlâ kafasında çınlıyordu. Babasının

Babası sonunda yalvarmıştı.

Yapma, lütfen... Yapma!

Ama babası ölmüştü. Ve Declan, babasının kanına bulanmış ve uzun zaman önce o gün gerçekten bir canavarın doğduğunu hatırlatan bir yara iziyle oradan uzaklaşmıştı.

"Parker'ın barmen hakkında söylediklerini duydum." Yüzünü buruşturdu. "Benden nefret etme ama kulak misafiri oldum."

Ondan nefret edebileceğinden emin değildi.

"Polis tarafından sorguya çekildikten sonra adamın bizimle işbirliği yapacağından emin değilim."

"İşbirliği yapacaktır." Declan bu noktada emindi. "Başka seçeneği yok."

"Sen... Bil diye söylüyorum, sesin biraz korkutucu geliyor." Güldü. "Sevgilim, ben korkutucuyum."

Altıncı Bölüm

O PIÇ ACI ÇEKMELİYDİ. KANAMASI GEREKİRDİ. O YAPMALIYDI yalvarmalıydı. Lanet bir bebek gibi ağlamalıydı.

Ve sonra kendi kanında boğularak öldü.

Ama bu olmamıştı. Tüm dikkatli planlamalara rağmen Declan Flynn kaçmıştı. Peki neden kaçmıştı?

Özenti bir özel dedektif kışını kurtarmış. Yanlış yerdeydi ve hayatının en kötü kararını vermişti. Yakında pişman olacağı bir hata.

O kanarken. Yalvarırken. Lanet bir bebek gibi ağlarken.

Ve sonra kendi kanında boğularak öldü. Declan için tasarlanan sonu elde edecekti. Öldüğünde, Declan'ın bulması için cesedinden geriye ne kaldıysa atacaktı.

Ancak özel çıkarılmadan önce ele alınması gereken başka yarım kalmış işler vardı. Bu uçlar çok fazla tehlikeye girmeden önce kesildi. Plan her zaman kiralık yardımcıları ortadan kaldırmak değildi. Tanıklar asla canlı bırakılmamalıydı.

Önündeki kapı açıldı. İki iri yarı adam içeri daldı. Çok kaslı. Çok aptal. Para doğru ise soru sormadan kirli işleri yapmaya çok istekliydiler.

"Declan Flynn'i yakalayacağımızı hiç söylememiştin! Onu becereceğimizi değil! Kahretsin dostum! Sana telefonda söylediğim gibi, Meksika'ya kaçmamız için para ödesen iyi olur, yoksa Declan'a söylerim-"

Elindeki silahı ateşledi. Kurşun doğrudan bir numaralı aptalın alınına saplandı. Arkadaşı bön bön baktı. Açık kapıya doğru savrulup kaçmaya çalışmadan önce biraz fazla uzun süren bir şaşkınlık.

Ateşlenen ikinci kurşun kafasının arkasına isabet etmiş. Arkadan girmiş ve ön tarafı parçalamış. Ve kanayan piç kurusu yaklaşık iki saniye sonra yere yığıldı.

İkisi gitti. Bir kiralık el daha kaldı.

O zaman özel dedektifin peşinden geleceğim, Declan. Bütün gece Declan Flynn'in yanında kalan kadının. Basının onun nişanlısı olduğunu iddia ettiği kadın. Yalan tabii ki. Declan kimsenin ona bu kadar yaklaşmasına izin vermezdi. Kimsenin parmağına yüzük takmazdı.

Declan Flynn evlenemedi. Çünkü sevemiyordu. Bunu yapabilecek kapasitede değildi. Babasına çok fazla benziyordu.

Sevemez. Ama takıntı yapabilir. Göz dikebilir.

Tıpkı benim yaptığım gibi.

Cesetlere baktı. Alnında delik olan biraz daha iri adamı sırf hâlâ nefes alıyor gibi görüldüğü için tekmeledi. Hugo'nun hayatta kalma ihtimalini göze alamazdı. Fedai çok şey biliyordu.

Hugo'nun midesine inen tekme bir homurtuyla sonuçlandı. Kesinlikle hala nefes alıyor.

Bu kez silahını kaldırdığında doğrudan kalbe nişan aldı. Mermi ateşlendiğinde susturuculu silahından hızlı bir patlama sesi geldi.

Bir tekme daha. Artık homurdanmak yok. Artık canlı olmak yok.

Öldürme listesindeki bir sonraki kişiyi bulma zamanı. Aptal çenesini kapalı tutacağına güvenilemeyecek bir barmen.

Yedinci Bölüm

"BİZ OLMAK TAKIP ETTİ." MARLEY BAKTI ARACILIĞIYLA VE LIMUZINLER ARKA

Pencere.

"Evet."

Yüzünü ona dönmek için döndü. "Ve sen endişelenmiyor musun?"

"Onların benim adamlarım olduğunu düşünürsek? Hayır. Hiç endişelenmiyorum."

Marley ona daha da yaklaştı. Otel süitinde sihirli bir şekilde karşısına çıkan yeni kıyafetleriyle daha da yakınlaştı. Kaşmirden yapıldığına emin olduğu siyah bir kazak, teninde yumuşak bir cennet hissi uyandıran siyah bir pantolon ve hayatı boyunca gördüğü en harika, en havalı siyah botlar.

İç çamaşırlarını düşünmeyelim. Daha doğrusu, iç çamaşırı olarak sayılan parçaları. Bu özel parçaları kim seçmişti?

Boğazını temizledi. "Bizi takip eden adamlarınız olduğundan bahsetmemiştiniz."

"Ben yapmadım mı? Bizi takip eden adamlarım var. Koruma ekibimi en son ektiğimde kendimi uyuşturulmuş ve boktan bir bodrumda sandalyeye bağlanmış halde buldum, bu yüzden adamların onlara para ödediğim işi yapmalarına izin vereceğimi düşündüm."

"Muhtemelen iyi bir fikir," diye mırıldandı.

Başı ona doğru eğildi. Ela gözlerinde bir eğlence parıltısı belirip kayboldu. "Ama endişelenme, onlar

nasıl göze batmayacaklarını bilirler. Soruşturmamıza müdahale etmeyecekler. Ben yaklaşımları için işaret vermedikçe."

Endişelenmemek için artık çok geçti. Endişe onu tüketti. Tıpkı bodrumdaki dolaptaki işkence aletlerinin anıları gibi. "Bu ekibinizde kimler var?"

"Bizi takip eden iki kişi eski özel hareketçılar. Biri SEAL'dı. Diğeri de komandoydu. Nasıl karışacaklarını biliyorlar. Ayrıca nasıl kış tekmeleyeceklerini de biliyorlar."

Şüphe içinde dönüp dururken gözleri kısıldı. "Onlar... kas gibi değiller, değil mi?"

"Affedersiniz?"

"Barmen polislerle işbirliği yapmadı. Adamdan zorla bilgi almak için 'koruma ekibinizi' kullanmayı mı planlıyorsunuz? İş bitirmek için kullanacağın kas gücü onlar mı?"

Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Şok oldum. Böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Evet." Kesinlikle.

Limuzin durdu.

"Muhtemelen yapardım." Elini indirirken kolay bir anlaşma. "Ama önce senin cazibeni deneyelim, olur mu? Bakalım bu bizi nereye götürecektir."

Cazibesi mi? "pek yok bende." Sağ taraftaki kapıya doğru uzandı.

Onun elini tuttu. Dudaklarına götürüp parmak eklemlerine bir öpücük kondurarak onu şaşırttı. "Katılmıyorum. Beni büyülediğini kesinlikle söyleyebilirim."

Kalbi hemen hızlanmaya başladı - tıpkı yollarını acımasızca takip ederken limuzinle aralarında bir araba bırakan karanlık bir SUV tarafından takip edildiklerini fark ettiğinde hızlandığı gibi.

"Abyss'e gittiğimizde yanımdan ayrılmayacaksın." Sesi sakın ve ılımlıydı ama bakışları deliciydi. "Barmeni yakalayacağız. Onu birlikte sorgulayacağız." Parmak eklemlerine bir öpücük daha kondurdu.

Bekle, az önce adamın dilinin kendisine değdiğini mi hissetmişti?

Onu bıraktı. "Ve yöntemlerimi sorgulama. Akışına bırak, olur mu?" Declan limuzinden indi çünkü Andy

Kapıyı aç.

Onun peşinden dışarı fırladı. Marley, Declan'ın kolunu tuttu. "Ben akışına bırakan biri *değilim*. Aslında, akışla hiç tanışmadım bile. Ben kendi yoluma giderim."

Bir iç çekiş. "Demek öğreniyorum." Gözlerini ona dikti. "Bu gece çıldırmayacağına güvenebilir miyim?"

Bu da ne demek oluyor? Ve kulağa kesinlikle saldırgan geliyordu. "Dün gece çıldırmadım, değil mi? Profesyonelliğimi sorgulamayı bırak." Burnunu çekti. "Bu düpedüz kabalık."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Ah, asla *kabalık* etmek istemem. Özür dilerim." Kolunu kavrayan elini hareket ettirdi. Hareket ettirdi ama bırakmadı. Bunun yerine sol elinin parmaklarını onunkilere doladı. "Hadi partiyi başlatalım, olur mu?"

Marley omzunun üzerinden bir bakış attı. Koruma ekibini görmek istiyordu ama daha önce gördüğü cipten hiçbir iz yoktu. "Bunun bir parti olduğunu sanmıyorum. Ya da en azından, eğer öyleyse, bu kelime için iki farklı tanımımız var."

"Peki nasıl parti yapmayı seviyorsunuz?"

Bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Parti sahnesinde pek iyi değilimdir." Abyss'ten gelen müzik sesini duyabiliyordu. İnsanların oluşturduğu bir kuyruk, içeri girmek için bekliyordu. Kadınlar dar elbiseler ve ince topuklu ayakkabılar giyyordu. Erkekler çeşitli kıyafetler giyyordu; bazıları son moda, bazıları yırtık pırtık kotlar. Hepsisi de gösterişli bir şekilde ayakta duruyordu. "Barmenlik *yaptığım* kısa süre boyunca yeterince gördüm." Sarhoş kavgalarını görmekten ve dağınık sevişmeleri izlemekten bıkmıştı.

"Madem sahneye çıkmıyorsun, o zaman dün gece burada ne işin vardı?" diye sordu ipek gibi.

Yutkundu. "Aldatan bir kocanın peşine düştüm. İhtiyacım olan bilgiyi aldım ve resimleri müşterime e-postayla gönderdim." *Dava resmen kapandı*. "Sonra seni gördüğümde gidiyordum."

"Koca için yem sen miydin?"

Neyi? Ve neden daha da büyü müştü? "Hayır, hamile karısı evdeyken onun ve kız arkadaşının fotoğraflarını çeken bendim." Sabırsızca ayağını yere vurdu. "Abyss'e mi giriyoruz yoksa *beni* daha fazla sorguya çekmek mi istiyorsun?"

"İçeri."

"Mükemmel plan."

Ve... girişe doğru gittiler. Doğruca fedaiye yöneldi. İri yarı, dövmelele kaplı ve burnunda bir çember vardı. Declan adamın tam önünde durdu.

"Sıra solda dostum," diye tersledi fedai. Declan,

"Dün gece burada değildin," diye belirtti.

"Hayır. Değildim. Bu gece de burada olmamam gerekiyordu. Görevde olması gereken hıyar gelmeyince çağrıldım." Sol tarafı işaret etti. "Dediğim gibi, hat-"

Declan fedainin uzattığı ele bir miktar para koydu. "Ben hanımımlla içeri giriyorum."

Adam paraya baktı. ıslık çaldı. "Evet, gerçekten de hanımınlla birlikte içeri giriyorsun. Bu gece ve istediğin her gece, benim yeni en iyi arkadaşım."

Declan'ın adama ne kadar para verdiğini görmek için gerindi ama para bir anda fedainin cebine girmişti.

Declan yeni en iyi arkadaşıyla oyalandı. "Bana dün gece görevde olan fedainin nerede olduğunu söyle. Bir metre iki santim, tıknaz. Siyah saçlı."

Fedai için verdiği tarif, onu kaçıran adamlar için de kolaylıkla aynı olabilirdi. Parker'a söylediği gibi, adamların ikisi de iriydi. Kas ve yağ bakımından kalındılar ve saçları da siyahtı. Ya da en azından uzaktan ve sokak lambasının zayıf ışığında koyu renk görünüyordu.

"Hugo'yu kastediyorsun. Adam bugün gelmedi. Pislik herif. Bu gece kız arkadaşımlla birlikte olmam gerekiyordu ama o pislik işe gelmedi. Şimdi buradayım ve onun nerede olduğunu kim biliyor?"

Declan ona bir bakış fırlattı.

Marley başını salladı. Evet, Hugo'nun yokluğu çok şüphe . O da anladı. Ama bu sözleri yüksek sesle söylemedi. Declan onu kulübe götürdü ve müzik içeride daha da gürültülü ve kulak tırmalayıcıydı. Vücutlar çok sıkıştıktı. Ve gözler aniden onun üzerindeydi. Başını kaldırdı ve erkeklerin onu süzdüğünü gördü. Bakışları sanki onu çıplak görüyormuş gibi üzerinde geziniyordu.

Harika. Muhteşem. İşte bu yüzden partilerden hoşlanmıyordu. "Menüde ben yokum," diye mırıldandı. Neden ona doğru bakıyorlardı ki? Giysileri diğer kıyafetlere kıyasla *çok uysaldı*. Belki de mekâna giren her kadına öyle bakıyorlardı. Pislikler.

Declan ona baktı ve kaşlarını çattı.

"Neden buradaydın?" diye sordu aniden. "Bu senin sahnem gibi hissettirmiyor."

"Peki benim sahnem ne?" Belirsiz bir merak.

O bilmiyordu. Çünkü onu o kadar iyi tanı mıyordu. Ama onun bu kalabalık et pazarına geleceğini hayal etmek zordu... *Oh, kahretsin. Buraya biriyle takılmak için mi gelmişti? Ve bu kıskançlık midesini mi kemiriyordu? Kesinlikle öyle hissediyordu.* "Bilmiyorum." Mırıldandı.

Hareket etmedi. Ve ona odaklanırken diğer herkesi görmezden geliyor gibiydi. "Buradaydım çünkü sıkılmışım. Bazen kalabalığın içinde kaybolmak istersiniz." Döndü ve ceset kalabalığının arasından ilerledi. İnsanlar hemen yolundan çekildi. Sonra bara vardılar. Declan bara doğru ilerledi ve yanında ona yer açtı. Işıklar tepelerinde parılıyordu.

Bir barmen, "Hemen geliyorum," diye söz verdi.

Bakışları ona kilitlendi. Başının arkasına. Sarı saçlı. İnce ama atletik yapılı.

Etrafında döndü. "Pekâlâ, size ne getirebilirim?" Declan'a bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Merhaba Keith." Declan'ın sesi gürültüyü kolayca böldü. "Beni hatırlıyorsun. Ne tesadüf. Ben de *seni hatırlıyorum.*"

Belki de Keith polisler e şüpheli bir şey söylememişti. Belki de tamamen işbirliği yapmıştı. Ama Declan'ın yüzüne ve orada gördüğü şiddetli niyete bir kez baktı ve Keith'in gözleri dehşetle doldu. Döndü ve barın uzak ucuna doğru fırladı. Ve çıkışa doğru.

"Orospu çocuğu." Declan barın üzerinden atladı ve kovalamaya başladı.

Marley bir an için atlayışına hayran kaldı. Çıta yı tek bir hamlede aşmıştı. Etkileyiciydi. Ama onun işi oturup etkilenmek değildi. O da peşinden gitti. Çıtanın üzerinden atlamadı.

Bunun yerine kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla geçti ve üzerinde SADECE PERSONEL yazan kapıya yöneldi. Keith'in hızla ilerlediği kapıya.

Declan'ın ardından kapıdan hızla girdi ve Marley de hemen arkalarından geldi. Tecrübelerine göre, masum insanlar bu şekilde kaçma eğiliminde değildi. Peki ya Keith'in gözlerindeki dehşet? Korkusunun bir nedeni olmalıydı.

İleride Keith başka bir kapıyı iterek açtı. Gecenin karanlığının onu beklediğini gördü. Keith arka sokağa doğru koştu. Eğer kaçarsa...

Declan da aceleyle dış kapıdan çıktı. Elini tahtaya çarptı ve onu takip etti ve-

"Ah!" Keith yere düştü.

Declan barmenle mücadele ettiği için değil. Ama James koşarken adama çelme taktığı için. James gölgelerin arasından çıktı, takım elbisesinin ceketini düzeltirken bunu yaptı. Çöplerle kaplı yere yayılmış olan adama bakarken şık ve belli belirsiz sinirli görünüyordu. Barın arka tarafındaki eski bir ışık yanıp sönüyordu. Sahneyi önce ortaya çıkarıyor, sonra gizliyordu.

"Sanırım işverenim sizinle konuşmak istedi," diye açıkladı James. "Kaçarken bunu yapmak zordur."

Keith *sürünerek* kaçmaya
çalıştı. Fazla
uzaklaşamadı.

Declan Keith'in gömleğinin arkasından tutup onu ayağa kaldırırken bile etrafı saran karanlıktan gölgeler yükseliyordu. Gölge Declan'a doğru ilerlediğinde, Marley vücudunu Declan'la bu tehdit her neyse onun arasına koymak için ileri atıldı.

"Geri çekil, Pl." Karanlıktan gelen derin, gürültülü bir ses. "Biz onun güvenliğinin bir parçasıyız."

Gözleri kısıldı. Büyük bir gölge konuşmuştu. Adamın kendini kasıtlı olarak sakladığını hissetti. Başka bir büyük gölge solda bekliyordu. Soldaki gölge öne doğru eğildi -titreyen ışığın dışında kalarak- ve barın arka kapısını kapattı. Rahatsız edilmemeleri onlar için daha iyiydi.

"Oh, Tanrım." Keith'ten bir inilti. "Beni öldüreceksin, değil mi?"

Declan barmeni binanın yan tarafına doğru itti. "Bu gerçekten sana bağlı Keith."

Bekle, *ne?* Gölgelere doğru endişeli bir bakış daha attı. Declan onlar hakkında endişeli görünmüyordu, bu yüzden gölgelerden birinin SEAL, diğerinin de onları SUV'de takip eden Ranger olması gerektiğini düşündü. James orada öylece durmuş, tamamen yersiz görünüyordu. Declan'a gelince...

Sürünerek yaklaştı ve onun omzuna dokundu. "Buraya kimseyi öldürmeye gelmedik, değil mi?"

Declan homurdandı.

"Özel dedektifinin kafası karışmış," dedi gürleyen ses. "Belki de James'le birlikte limuzinde beklemeli."

"Şiddetten nefret ederim," dedi James takım elbisesinden bir parça tiftik ya da ip gibi bir şey toplarken. "Benim izleme işim bitti. Barmen kızgın bir dedektif tarafından sorgulanmak üzere götürüldüğünde bile gözüm üzerindeydi. Artık tamamen sizindir."

Marley, James'in dönüp binanın etrafından dolaşmasını izledi. Arkasına bakmadı.

"Hey, Pl," dedi gürültülü gölge.

"Adım Marley," diye karşılık verdi. "Ve biz kimseyi öldürmek için burada *değiliz*." İşte böyle. Çok daha iyi. Bir bildiri, bir soru değil. Gölgeyi görmezden geldi ve odaklandı.

"*Lütfen hanımefendi, yardım edin!*" Keith ağladı. "Ben hiçbir şey yapmadım! Oh, Tanrım, oh, Tanrım! Parmaklarımı falan keseceksin, değil mi? Beni kesip açacak mısın? Beni lanet çimento ayakkabıların içine koyup nehre mi batıracaksın?"

"Bütün bunları neden düşündün?" Marley sordu. Declan'ın bir eli barmenin göğsünde idi. Diğer ise yanında gevşek duruyordu.

"Çünkü o mafya!" Yüksek bir çığlık.

"Onunla gerçekten uğraşmamalıydın," dedi bir gölge. "Kötü bir hata."

"Ben !" Keith başını salladı. "Ben bir şey yapmadım, yemin ederim!" Declan adamı serbest bırakmadı. "İçkime bir şey koydun."

"Hayır, hayır! Vermedim! Sana tam olarak istediğin şeyi verdim. Viski şişesini açtım. *Yepyeni bir şişe!* Ve sana bir bardak doldurdum.

Açtıgımı gördün. Sen de oradaydın! Hatta yeni şişe için ısrar ettin. Sen seçtin."

Marley gerildi. Bakışları Declan'ın profiline kaydı. Işık titredi. Açık. Kapalı. Açık. Yan durdu, böylece yüzünün sadece sağ tarafını görebildi. Derisini boydan boya kesen yara izinin olduğu tarafı.

Işık söndü. Söndü. Karanlık. Çok fazla karanlık.
Sonra... devam.

Yara izinin kesimi Declan'ı hem tehlikeli hem de neredeyse... şeytani gösteriyordu.

Değil. O kötü değil.

Elini adamın omzuna daha sert bastırdı. "Declan, bırak adamı gitsin."

Declan'ın başı ona doğru döndü. Ona deliymiş gibi baktı. Ama deli değildi. Mantıklı davranıyordu.

"Etrafı sarıldı," dedi Declan'a. "Senin iki güvenlik gölgen saldırmak için beklerken kaçabilecek gibi değil. Ve adam açıkça dehşete düşmüş durumda." Declan ona ne demişti? Keith mi? Evet, Keith. Parker da otel süitinde kulak misafiri olurken barmenin adını söylemişti. *Keith*.

Declan barmenin gitmesine izin vermedi. "O . Masum insanlar kaçmaz."

Adam haklıydı ama kadın kararlı durdu ve "Korkarlarsa yaparlar. mafyadan olduğunu ve onu küçük parçalara ayırmak için burada olduğunu düşünüyor." Belki de bu dehşet verici korku barmenin kaçmasına neden olmuştu.

Keith'ten bir inilti daha yükseldi.

"Eğer bu kadar korkmazsa, daha çok konuşacaktır." Buna inanıyordu. Ya da öyle umuyordu. Her neyse. "Ona sormak istediğim sorular var."

Declan ona baktı.

"Beni gerçeği bulmam için tuttunuz, hatırladınız mı? Yardım etmek için buradayım." Ve bir adamın onun önünde dövülmesini izlemek için değil.

Declan avına tekrar baktı. "Bir daha kaçarsan bedelini ödersin."

Keith ürperdi.

Declan onu .

"Teşekkür ederim hanımefendi," diye fısıldadı Keith ona. "Bunların hepsi büyük bir hata. Tıpkı o polise söylediğim gibi. Bu adamın içkisine hiçbir şey koymadım. Yemin ederim. Yeni şişeyi açtım-"

"Şişeyi nereden aldın?" Marley araya girerek sordu.

"I-" Keith durdu. Kaşlarını çattı. "Hugo yeni şişeleri stokladı. Abyss'de çalışıyor. Bouncer. Tamirci. Stokçu. Neye ihtiyacımız varsa. Şişeleri hemen önce koyardı..." Titreyen elini Declan'a doğru salladı. "O gelmeden önce."

Hugo. Bu, o gece işe gelmeyen fedai olmalıydı. Bakışları Declan'a kaydı. "Sipariş ettiğin viski, *hep* aynı içkiyi mi sipariş edersin?"

Declan cevap veremedi Keith, "Çok pahalı," dedi. Bir isim saydı. Barmenlik yaptığı günlerden hemen tanıdığı bir isim. O kısa günler. Kendisi hiçbir zaman çok içen biri olmamıştı, hele ki bir kadehi yüz dolardan fazla tutan içkileri hiç sevmezdi. "Pek fazla insan sipariş etmez," diye devam etti Keith hızla. "Çoğu biraları tercih ediyor ya da kadınlar güzel, süslü içkileri seviyor-"

"Aynı içkiyi sipariş etme eğilimindeyim." Declan'ın sesi düzdü.

Nefesini içine çekti. "Birisi senin bu kulüpte olacağını biliyordu. Rastgele değildi." Declan ona karşı kendini tutuyordu. "Sıkıldığın için gelmedin. *Neden* buradaydın?"

Keith'ten bir adım uzaklaştı. "Burayı satın alabileceğimi düşünmüştüm. Potansiyel satın almalar listemdeydi. Etrafa bir göz atayım dedim. Ve sıkılmıştım. Sana yalan söylemedim."

Sesine giren o nota neydi?

"Aynı anda iki şey yapıyordum," diye homurdandı. "Etrafa bakmak ve kalabalığın içinde kaybolmak."

Tamam, iyi, tabii. Aynı anda iki şey. Onun için önemli olan ziyaretin rastgele olmamasıydı. *Burayı satın almayı düşünüyordun.* "Abyss'i satın alacağını kim bilebilirdi? Hayatında kim buraya uğrayacağını biliyordu?"

Bu önemliydi.

Declan konuşmadı.

Keith yaptı. "Gidebilir miyim? Lütfen?" binaya daha sert bastırdı. "Tek yaptığım içkiyi açmaktı. O şişeyi sen istedin. I

sadece . Ne hakkında hiçbir fikrim yoktu." Dudaklarını yaladı. "Haberlerde gördüm... kaçıırıldığını duydum... sonra polisler benim için geldi. *Oraya hiçbir şey koymadım, yemin ederim!*" Sesi şiddetle titriyordu. "Üç yudum bile içmedin. Olanlar için ben nasıl suçlanabilirim?"

Marley'nin omuzları sertleşti. Az önce barda gördüğü ezilmişliği düşündü. Cesetler üst üste yığılmıştı. "Declan'ın tam olarak kaç yudum aldığını biliyor musun?"

Keith nefesini içine çekti. "Sadece bir tahmindir. *Sanırım* üç tane vardı."

Ama bu bir tahmin gibi gelmemişti. Sanki sayıyormuş gibi gelmişti. "Açtığın şişe nerede?" Marley şişeyi eline almak istiyordu.

"Gitti. Çöpe gitti. Tıpkı polise söylediğim gibi!" Kelimeleri aceleyle söyledi ve gözlerini hızla kırıştırdı. "Çöp toplayıcı bu sabah ilk iş olarak geldi - tüm kırık ve boş şişelerimizi aldı. O şey çoktan gitmiş!"

"Çöpe mi attın?" Marley'e hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Ama o içkinin çok pahalı olduğunu ve neredeyse hiç sipariş edilmediğini söylemiştin." Şişeden sadece *bir yudum* aldıktan sonra bu kadar değerli bir şeyi çöpe atmış olsaydı eski patronu onu anında kovardı. "Öyleyse neden bütün şişe çöpe atılsın?"

Keith kesip kaçtı. Doğruca ona doğru koştu ve büyük bir güçle onu iterek Marley'nin önce geriye, sonra da kışının üzerine yuvarlanmasına neden oldu. Yerdeki çakıllar avuçlarını ısırdı. Keith hızla yanından geçerken başı sola doğru savruldu.

Ancak çok büyük gölgelerden biri tarafından durduruldu.

Gölge Keith'e, "Patron seninle konuşmayı bitirmedi," dedi. "Ve güzel bayanları yere itmek hiç hoş değil."

"Çok kabaydı," diye onayladı diğer gölge.

Declan Keith'i yakaladı ve geri çekti. "*Son derece* kaba," diye düzeltti ürpertici bir sesle. "Kışına tekme yiyeceğin türden bir kabalık."

Marley avuçlarını fırçaladı. Başını arkaya eğdi ve ona baktı.

Yukarı.

Çatıda bir şey hareket etti.

Bakışları keskinleşti. Dar bir sokaktaydılar, kulüp ile eski bir bilardo salonu arasında kafeslenmişlerdi. Neden birinin bilardo salonunun tepesinde olduğunu bilmiyordu ama...

Birisi öyle.

"Yardıma ihtiyacın mı, Pl?" Bir gölge ona doğru yaklaştı. Elini ona doğru uzattı.

Ona doğru bakmadı. Bakışları çatıdaydı. Ve...

Sokaktaki ışık hâlâ titriyordu. Açık ve kapalı. Açık ve kapalı. Ama çatıda.

Kırmızı bir parıltı. Orada olmaması gereken kırmızı bir parıltı ve eğer aşağı doğru inen bu hızlı kırmızı patlamayı takip ederse...

Keith'i duvara yapıştırırken Declan'a doğrultulmuş.

"Hayır!" Marley kendisine yardım etmeyi teklif eden gölgeyi iterek geçerken çığlık attı. İleri doğru atıldı ve tüm vücudunu Declan'a doğru savururken kolları Declan'ın bacaklarına dolandı. Declan yere düşerken homurdandı.

Arkasında bir vınlama oldu. Bir çatırtı. Sonra bir tane daha. Keskin bir çığlık duyuldu ve Marley arkasına baktı.

Işıklar yanıp söndü. Açık.

Keith'in ağzı açık kaldı. Göğsüne dokundu. Işık söndü.

"Ne oluyor Marley?" Declan havladı. Onu kenara itmeye çalıştı.

Işık tekrar yandı. Keith yerdeydi. Hareket etmiyordu. Ve... gömleğinin önü neden bu kadar karanlık görünüyordu? Ve kafası-oh, *hayır, kafası!*

Marley dudaklarını birbirine bastırdı.

Declan'ın gölgelerinden biri - korumalar - "Nişancı!" diye bağırdı.

"Çatıda!" Marley bağırdı. "Sola doğru!" Ve sağ kolunun üzerinden sıcak bir şey geçerken Declan'a doğru itti. Marley tıslayarak nefes verdi.

Declan onun altında kasıldı.

"Kahretsın, *verde* kal!" Marley ona bağırdı.

Arkalarında silah sesleri patladı. Gölgeleler çatıya doğru ateş ediyordu.

Ve Declan yerde kalmıyordu. Yuvarlandı ve onu altına sıkıştırdı.
"Beni korumak için kendini kullanmayacaksın," diye . "Asla."
Ona bakarken nefesi kesildi. Ya da bakmaya çalıştı.
Işık yandı. Muhafızlar tehditle aralarında durmak için hareket etmişlerdi. Silahlarını çatıya doğrultmuşlardı.
Öfke Declan'ın yüz ifadesini çarpıttı.
Işık yanıp söndü.
"Haul ass!" Muhafızlardan birinden bir emir.
Ama Declan çoktan harekete geçmişti. Marley'i yakalamıştı. Sağ kolunu tutup onu yukarı çekti ve Marley dudaklarına yayılan acı çığlığını ısırmak zorunda kaldı. Hızla bir çöp konteynerine doğru koştu ve arkasına saklandılar.
Ayak sesleri duydu ve muhafızların tetikçinin peşine düştüğünü anladı.
Bir adım öne çıkmaya çalıştı.
Declan onu geri itti. "Siktir, hayır."
Marley gözlerini kırıştırdı. "Keith'i kontrol etmem gerek!"
"Keith az önce kalbinden ve kafasından vuruldu. Onu kontrol etmenin bir faydası olmaz."
Vücudunu bir ürperti kapladı.
"Nereden biliyorsun?" Declan talep etti. "Özel harekât eğitimi almış iki muhafızın tetikçiyi görmediğini nereden bildin?"
"Çatıda bir ışık gördüm," diye fısıldadı. Kolu korkunç bir şekilde zonkluyordu ama şu an bu acıdan bahsetmenin sırası gibi görünmüyordu.
"Kurşunlar havada uçuşurken *sakın* kendini üstüme atma." Alçak. Ölümcül. Mezar gibi ürpertici.
Dudaklarını ıslattı. İnanılmaz derecede kuru hissediyorlardı. Tüm ağzı gibi. "Teşekkür etmek için çok kötü bir yöntemin var. Bunu daha önce de yapmıştın, seni kulübede kurtardığımda. Ve bunu şimdi yapıyorsun. Bir teşekkür seni öldürmez-"
Onu öptü. Dudakları, kadının beklemediği sert, talepkâr ve tüketen bir öpücükle onunkilere yapıştı. Öptü onu

Öfke ve arzu, hayatının en garip kombinasyonuydu ama her ikisini de adamın ağzının sert baskısında *hissedebiliyordu*. Sanki birbirleriyle savaşıyorlardı.

Ağzı onunkinden koptu.

"Bu yine de bir teşekkür değildi," diye fısıldadı. "Ama sanırım yakındı."

Onu tekrar öptü. Daha sert. Daha sert. İhtiyaç bedenini ürpertti ve kafasını karıştırdı. *Onu nasıl isteyebilirim... şimdi?* Karanlık bir sokaktaydılar. Çöp konteynerinin arkasına saklanıyor. Ve...

Bir ceset mi? Sadece birkaç metre bir ceset mi?

Ama ya barmen henüz ölmemişse? Ya Declan yanılıyorsa?

Ağzını onunkinden ayırdı ve Declan'a doğru itti. "Ben Keith'i kontrol etmek için!"

"Ölülere yardım edemezsin." Savage. "Olay yeri güvenli hale gelene kadar sakın kımıldama. Olmasını istediğim son şey senin yaralanman."

Kolu tekrar zonklamaya başladı. "Evet, o konuda..." Baş dönmesi dönüp duruyordu. Çılgın öpücük mi yoksa... bekle, kolu sıırılsıklam mıydı? Kandan mı ıslanmıştı?

Declan bu konuda zorlanacaktı.

Ancak bölge güvenli hale gelene kadar onun siperden çıkmasını istemiyordu, bu yüzden kolundaki yaradan bahsetmek iyi bir plan gibi görünmüyordu. Muhafızlar güvenli olduğunu söyleyene kadar bekleyecekti. Belki de korktuğu kadar kötü değildi. Belki onun kanı bile değildi. *Belki Keith'in kanıdır*. Bu korkunç derecede iğrenç bir düşünceydi. Başkasının kanına bulanmak mı istiyordu? *Kendi kanımdan daha mı iyi?* "Bu vurulma olayı rastgele değil," diye mırıldandı. Declan da onun gibi bunu anlamak zorundaydı. "Birisi Keith'in seninle konuşmasını engelledi."

"Tetikçi beni kaçırın şerefsizlerle bağlantılı."

Doğru. Evet. Yani anladı. Tabii ki anladı. Hızla gözlerini kırptırdı ve içinden geçip giden baş dönmesini durdurmak için başını sabit tutmaya çalıştı. "Polisleri aramalıyız," dedi Marley. "Keith için bir ambulans çağırın."

"Yine... öldü, Marley. Çarpma anında ölmüştü. Sen bana ona . Olanları gördüm."

Ama belki de yanılıyordu. "Polisler," diye ısrar etti titreyen bedeniyle.

"Neden bu kadar üşüyorsun?" Declan takım elbisesinin ceketini omuzlarına aldı ve vücuduna sardı. Sağ koluna dokunduğunda...

Acı.

O anda neredeyse .

Vurulmuş muydum? Öyle görünüyordu. Bu onun ilk kurşun yarasıydı. İyi idare edemiyordu. Ya da belki de öyleydi. Söylemesi zor. Neyse ki Declan paltoyu sadece omuzlarına geçirmişti. Kollarını kolların içine sokmaya çalışmamıştı. Eğer bunu deneseydi, bir çığlğın kopmasını engelleyebileceğinden emin değildi.

"Bir dahaki sefere 'nişancı' demeyi dene," diye homurdandı. "Kendini ateş hattına atmana gerek yok."

"Kırmızı nokta sırtındaydı. Onu gördüm. Ateş hattındaydın." Baş dönmesi azalıyordu. Belki de. "Tetikçi" demek, dönüp bana bakmanı sağlamaktan başka bir işe yaramazdı. O zaman da seni göğsünden vururdu." Ve yerde ölü yatan Keith değil Declan olabilirdi.

Bunun imkan yok.

Sol eli Declan'ın gömleğini yumrukladı. "Ölmeni istemiyorum." "Ölmeyi planlamıyorum, bunu bilmek çok güzel."

Adamın sağ elinde bir silah olduğunu fark etti. Adam silahlarını çok severdi. Silahı ne zaman çıkarmıştı ki? "Bütün gece burada kalamayız," dedi ona.

Tiz bir zil sesi geceyi böldü.

Sol eli pantolonunun cebine daldı. Declan telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü. Ayrıca sırtı ona olacak şekilde döndü. Declan onun önünde koruyucu bir pozisyon alınca eli tekrar yanına düştü. Bunu yapmaması gerekiyordu. "Müşteri sensin," diye mırıldandı. "Sanırım ilişkimizi anlamıyorsun." Marley'in sözleri alçak sesle söylenmişti.

Ona doğru bir bakış fırlattı. Ya da en azından bunun bir parlama olduğundan emindi. Çöp konteynerinin arkası emin olmak için çok karanlıktı. "Anlamıyorsun," diye karşılık verdi. Sonra da telefona, "Bana o piçin sende olduğunu söyle."

Nefesini tuttu.

"Kahretsin!"

Declan'dan gelen bu patlamayı, hayır, muhafızlar tetikçiyi bulamadılar anlamına aldı.

"Onu bu lanet sokaktan çıkaracağım. Andy limuzini benim için getirsin. Altısını ben hallederim. James'e geldiğimizi söyle ve-"

"Polisler," diye hatırlattı Marley ona. "Çatışma mahallini öylece terk edemeyiz." İşler bu şekilde yürümüyordu.

"Polisleri ara," diye ısırdı Declan. "Çünkü yasalara saygılı bir özel dedektif bu konuda aklını kaçırmak üzere."

Cinayet mahallinde polisleri aramak normal bir şeydi. Neden tuhaf olan oymuş gibi davranıyordu? Tekrar söylüyorum, *mantıklı* olan oydu. Bu konuyu onunla daha sonraki bir tarihte tartışması gerekecekti.

Sonra arama sona erdi. Döndü ve onun kolunu yakaladı.

Sol, ne mutlu ki. Sağı değil. Ve onu kendine çekti. "Seni limuzine bindiriyoruz. Yaklaşık otuz saniye içinde bu sokağın sonunda duracak. Kurşun geçirmez, o yüzden seni bindireceğim ve orada kalacaksın, biz de polisleri çağıracağız. Mutlu musun?"

Hayır, kendini mutlu hissetmiyordu. "Bence orada kalması gereken kişi sen olmalısın. Hedef sensin, ben değil."

"Bundan o kadar da emin olma." Adam ona daha sıkı sarıldı. "*Vurulmuş olabilirdin.*"

Belki de yaralı olduğundan bahsetmeliydi. Yeterince iyi bir zaman gibi görünüyordu. "Yani, beni korkutmayın ama-"

Bir lastik gıcirtısı sözlerini kesti. "Andy hızlı," diye belirtti Declan.

Limuzinin ön tarafı, dar sokağın sonuna yakın bir yerde, yaklaşık yirmi adım ötede durdu.

"Önce sen git. Ve benimle tartışma." Declan onu daha sıkı kavradı. "Arkanı kollayacağım."

Müşterinin özel dedektifin arkasını kollamaması gerekiyordu. Tartışmaya fırsat bulamadan -ki tartışmayı planlıyordu- başka ayak sesleri ara sokağa daldı.

"Declan!"

Karanlıkta daha iyi görebilmek için mücadele gözleri kısıldı.

James onlara doğru hızla ilerledi. "Vuruldu mu? Bana söyle."

"Ben vurulmadım." Sesi sinirli geliyordu. Kızgın. "Onu güvenli bir yere götürüyorum, şimdi."

"O mu?" James'in sesi yükseldi. "Unut onu. Bin şu lanet arabaya!"

"Teşekkür ederim!" Marley, etrafta mantıklı bir insan daha olduğu için bunu ilan etti. "Birinin-"

"Siktir et." Declan onu kollarının arasına aldı. "Seninle kendim ilgileneceğim."

Ve canı *yandı*. O kadar çok acıyordu ki sağ tarafı ona çarptığı için konuşamıyordu. Declan, James'in arkasını kollamasıyla limuzine doğru iki adım attı. Andy kapıyı açıp hazırlamıştı ve Declan onu neredeyse içeri fırlatacaktı.

Koltuğa yayıldı ve acı içinde yuvarlanırken nefesini tutmaya çalıştı.

"Gitmeyi aklından bile geçirme." Declan kapıyı çarparak kapattı.

Onunla birlikte limuzine binmedi. Aptal, kurşun geçirmez araca binmemişti.

El yordamıyla telefonunu çıkardı ve... korumalarının doğru şeyi yapıp polisleri arayacağına pek güvenmediği için Marley dokuz-bir-bir'i aradı.

Operatör hatta geldiğinde, Marley "Bir çatışma oldu." dedi. Aceleyle adresi verdi. "İki kurban var. Biri vuruldu. Muhtemelen ölü." Takım elbise ceketini silkti ve yarasına bakmaya çalıştı. Muhteşem kaşmir bluzu kanla ıslanmış ve koluna yapışmıştı. "Diğer kurban yaralı. Polisleri ve bir ambulans gönderin, olur mu? Ve acele edin." Limuzindeki koltuğa bakarken bile hattı açık tuttu.

Her yere kan bulaşıyordu. Lanet olsun.

Sekizinci Bölüm

"ÇATIYA ÇIKTIĞIMIZDA ÇOKTAN GITMİŞTİ." CADE GRIMM sokağa geri dönüp Declan'ın yanında durduğunda kesin bir dille açıkladı. Eski SEAL'ın sesi kızgın geliyordu.

Yeterince adil, Declan da kesinlikle *kızgındı*.

"McQueen her ihtimale karşı binayı hâlâ iki kez kontrol ediyor ama binanın içi boşaltılmış. İlk taramamızda tamamen boştu. Bilardo salonu uzun süredir kapalı gibi görünüyor." Cade cesedi işaret etti. "Onunla ne halt edeceğiz?"

Bir siren sesi geceyi böldü.

"Biz de öyle yapacağız," diye açıkladı James. "Bırakalım da meseleyle polis ilgilensin." Birkaç dakika boyunca sessiz bir şekilde cesede baktı. Olay yerine varır varmaz hemen barmenin nabzını yoklamıştı.

Declan ona bunun faydasız olduğunu söylemişti. Öyle de oldu.

Cade'in hırıltılı sesi, "Eğer özel dedektifin tetikçiyi tespit etmemiş olsaydı," diye devam etti, "o zaman yerde yatan sen olabilirdin, Declan."

Aptal ışık sürekli yanıp sönüyordu.

"Declan'ın dışarıda olması güvenli mi?" James'in sesinde endişeli bir ifade vardı. "Onu özel dedektifle birlikte limuzine zorla bindirmeye çalıştım ama reddetti."

"Tetikçi öldü." Declan, Cade duyuruyu yapmadan çok önce bu sonuçtan şüphelenmişti. "Barmeni durdurdu

konusmaktan. İşini yaptı. Sonra da çekip gitti."

"Onun işinin seni öldürmek olmadığından pek emin değilim." Cade ölü adamın yanına çömeldi. Işık yandığında ıslık çaldı ve Keith'in kanlı bedenine iyice baktı. "Kafa ve kalp mi? Bu profesyonel bir iş."

Daha fazla siren sesi duyuldu. Çok daha yüksek sesle. Ve daha yakındılar. Cade ayağa kalktı. "Kurşunlar sana isabet etmedi mi patron?"

"Ben iyiyim." Elleri iki yanında yumruk oldu. "Sesin iyi geliyor."

Bir cesedin etrafında toplanmışlardı. *İyi olmadığı* için onu mazur görün. "Bizimle oynuyor."

"?" James'ten. Cesetten bir adım uzaklaşmıştı.

"Ben gelmeden Keith'i öldürebilirdi. Bunu önünde yaptı. Bana bir mesaj göndermeye çalışıyor."

"Bu ne mesajı ki?" James başını eğerek sordu. Işık yanıp sönmeye devam etti. Açık. Kapalı. Açık.

"Kontrolün kendisinde olduğunu sanıyor." Declan'ın vücudundaki tüm kaslar gerilmişti. "Bana ne kadar gücü olduğunu göstermeye çalışıyor."

"Pekala, o *yaptı* Kaçırarak Sen," James işaret etti dışarı. "Ve "Kahretsin, o kurşunlar sana isabet etmeye ne kadar yakındı?"

Üzerimden geçtiklerini hissettim.

Ama koruyucu meleği bir kez daha kıcını kurtarmıştı. "Bu orospu çocuğunu istiyorum," dedi Declan açıkça. "Toprağın altında ölmesini istiyorum." *Onu toprağa gömeceğim.*

Sirenler şimdi çığlık atıyordu. Araba kapıları çarpıyordu.

"Uh, patron..." Cade boğazını temizledi. "Polislerin önünde böyle şeyler söylemesek iyi olur. Ve belki de bu noktada hepimiz ellerimizi kaldırmalıyız ki mavili kız ve erkeklerden hiçbiri sinirlenip *bize* ateş etmeye başlamasın?"

"Mükemmel fikir," diye övdü James. Elleri çoktan havadaydı. Ayak sesleri onlara doğru gürledi.

"Polis!" Bir bağırış. "Eller yukarı!"

"Demek istediğim buydu." Cade'den bir mırıltı. Elleri yukarıdaydı.

Declan cesetten bir adım uzaklaştı. Üniformalılar hızla atılırken ellerini kaldırdı, sonra sendeleyerek durdu

el fenerleri yerdeki cesede vururken.

Sonra bir sürü başka bağırış oldu. Üniformalılar telaşla koşuştururken ve el fenerleri sallanırken ve-

"Declan! Declan Flynn!"

Dedektif Parker Ellis bir anda tam karşısında belirdi. "Burada ne oldu böyle?" Parker havladı.

Declan ellerini yukarıda tuttu. "Şüphelinizle görüşüyordum."

Parker'ın feneri Declan'üzerinde gezindi. Declan'ın göğsünde oyalandı.

"Birileri röportajımı beğenmedi," diye ekledi Declan omuzlarını devirerek. "Bilardo salonunun çatısından silah sesleri geldi."

Parker'ın feneri alçalmadı. "Bu onun kanı mı?"

Neyi? Duvarda mı? Yere mi? "Evet, kanı duvara ve yere bulaştı." Ve, sadece açık olsunlar diye. "Ateş ettikten sonra ona dokunmadım."

"onun kanı mı?"

Declan yere baktı ve el fenerinin vücudunun ortasında parladığını ve beyaz gömleğinin kırmızıya boyandığını gördü.

"Siktir." Cade'den. "Kurşunların sana isabet etmediğini söylediğini sanıyordum patron."

Declan gözlerini kırptırdı. "."

Parker yaklaştı. "Yani bu kurbanın kanı mı?"

"Ateş edildiğinde beni yakaladı. Üzerime onun kanı bulaşmadı. I-" Declan başını salladı. "*Bu onun kanı.*" Korku ve öfkenin karşı konulmaz dalgası onu doldurdu. İçini yakıp kavurdu. Büküldü. Yılan gibi. Patladı. Limuzine doğru fırladı.

"Kımıldama!" Polislerden biri, "Bayım, hemen kıpırdamamanız gerekiyor!" diye bağırdı.

Declan omzunun üzerinden Parker'a bir bakış attı. "Bu *Marley'in* kanı." Öyle olmalıydı. Onu almıştı. Onu sırtında taşımıştı. "Limuzinin içinde. Kurşun geçirmez olduğu için onu oraya koydum... Yaralı olduğunu bilmiyordum!" Ona ulaşmak zorundaydı.

"Lanet limuzin nerede?" Parker hırladı. "Ve Memur Masters, o silahı ateşlemeyi aklınızdan bile geçirmeyin, anladınız mı? Geri çekilin!"

Sonra Parker ve Declan sokağın sonuna doğru koşmaya başladılar. Bekleyen limuzine doğru koşuyorlardı. Declan yan kapıyı çekip açtı. İçerideki ışıklar parlıyordu, böylece deri koltuğa yaslanmış olan Marley'i kolayca görebiliyordu. Ve kan sağ kolunu tamamen ıslatmıştı.

"Merhaba." Yüzünü buruşturdu. "Sana söylemem gereken bir şey var..."

Çok fazla kan vardı. Declan hareket edemiyordu. Konuşamıyordu. Nefes alamıyordu. *Marley vurulmuştu.*

"EMT!" Parker bağırdı. "Buraya hemen bir acil tıp teknisyeni lazım!"
Marley başını salladı. "Sana söylemem gereken de buydu."

* * *

"NEDEN bana olay olur olmaz vurulduğunu söylemedin?" Declan hastane yatağının yanında otururken sordu.

Onun hastane yatağı. Pozisyonları tersine dönmüştü. Kısa bir süre önce sandalyede oturan ve ona göz kulak olan oydu ve şimdi...

Ona ters ters baktı.

"Gece kalmama gerek olduğunu sanmıyorum. Ciddi bir aşırılık." Kendi seçtiği kelimeler karşısında irkilmek zorunda kaldı. Özellikle de ara sokaktaki ceset düşünüldüğünde. *Onu hayal etme. Onu kafanda görmeyi bırak.*

Ancak bu çok zor bir görevdi. Gözlerini her kapadığında, görüntü tekrar oynuyordu. Ama bazen bu Keith'in görüntüsü değildi. Declan'inkiydi. *Ya onu zamanında yoldan çekemeseydim? Ya kurşunlar Declan'ı öldürseydi? Tam ?*

"Marley." Hırladı.

Ona göz kırptı. "Evet?"

"Neden bana vurulduğunu söylemedin?"

"Çünkü seni güvende tutmaya çalışıyordum! Çünkü her şey çok hızlı oldu ve... Sanırım her şeyden çok gerçekten kötü bir sıyrıktı. Kurşun içime girmiş gibi değil." Kolunu kaldırdı. Bir kol

On iki dikiş ve büyük, beyaz bir bandaj vardı. "Biraz kan kaybettim."

"Her yerde kanın vardı."

"Doktoru duydunuz. Bunun gibi yaralar ilk başta çok kanayabilir. Dikiş attım. Ben iyiyim." Gülümsemeye çalıştı. Kolu uyuşmuştu ve saatlerdir dürtölüp duruyordu. Güneşli olmak en son hissedeceği şeydi ama Marley onun için bunu taklit edebilirdi. "Gidip bana kıyafet getirsen de şu hastane önlüğünden kurtulsam ve buradan gitsek, ne dersin?"

Sandalyeyi yatağın hemen yanına çekmişti. Yaklaştı, parmakları çenesinin etrafında kıvrıldı ve Declan ona çok sert bir şekilde "Hayır" dedi.

Gözlerini kırptırdı. "Kalmak zorunda değilim."

"Biliyorsun amına koyayım. Vurulmuşsun. Kanlar içindeydin. Titriyordun."

Birkaç önemli noktaya değinmişti. "Öncelikle şoktaydım. Bu yüzden titriyordum." Vücudundaki kanın ona nasıl başka bir zamanı hatırlattığına dair tüm ayrıntılara girmeye gerek yoktu ve bu onu başını döndüren, dehşete düşüren ve durmasına neden olan psikolojik bir dönüşü göndermişti. Marley nefesini içine çekti. "Yaralar kanar. Bu normal bir şey. Dikiş attım. Hayati değerlerim iyi. Burada kalmak tamamen-"

Declan, "Gerekli," diye sözlerini tamamladı.

Tam olarak değil. "Gereksiz diyecektim. '*Değil*' kısmını unuttun."

Nefesi . Başparmağı alt dudağının üzerinden geçti.

Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Bu ürpertinin hastane odasındaki buz gibi sıcaklıkla hiçbir ilgisi yoktu, her şey ona dikkatle bakan adamla ilgiliydi. "Hastane personeline nişanım olduğunu söylemek de gereksizdi." Dili adamın başparmağına değdi mi? *Evet*.

Ela gözlerinin ortasındaki altın rengi kızardı. "Daha önce burada bir kez yalan söylemiştin." Başparmağı yine alt dudağının üzerinde gezindi. "Kimse beni odanızdan atmaya kalkacak kadar aptal olmasın diye tekrarlardım. Bütün gece seninle kalacağım."

"Oturup beni uyurken izleyecek bir milyardere ihtiyacım yok."

"Çok kötü. Sen de bir tane alacaksın." Çenesi kilitlendi. "Ve bir daha *asla* ama *asla* canını yakma ve bana söyleme."

"Sadece bir . O-"

"Marley. Bana söylemeden *asla* canını yakma, anladın mı?" Sonra başparmağı kızın ağzından çıktı. Ve dudakları ona doğru bastırıyordu. Ama bu, ara sokakta ona verdiği sert ve talepkâr öpücük gibi değildi. Bu farklıydı. Yumuşaktı. Dikkatliydi. Sanki onu incitmekten korkuyormuş gibi.

"Ben cam değilim. Kırılmam," diye fısıldadı onun ağzına doğru.

"Hayır, sen benim koruyucu meleğimsin. Paramparça olmazsın. Ama eminim ki

Cehennem kanı." Geri çekildi. "Onun ölü bir adam olduğunu anlayın."

O inanılmaz şefkatli öpücüğünü takip etmeye çalışırken kaşları çatıldı. "Keith? Evet, hayatta kalamadığını biliyorum ama-"

"Seni vuran adam. Hapishane hücrelerine girmeyecek. Sana zarar vermenin bedelini ödeyecek."

Marley sadece başını sallayabildi. "İşler böyle yürümüyor."

Sandalyesine geri oturdu ama parmakları onunkilere dolandı. Sol elinin parmakları. "Benim dünyamda işler böyle yürür."

Onun dünyası çok korkutucu bir yerdi. Gözlerini onun gözlerine dikmiş, bir yumuşaklık belirtisi arıyordu. Onu rahatlatacak bir şey. Ama sadece soğuk, sert bir niyet vardı. Ölümcül bir odaklanma.

Öldürmekten korkmayan bir adama bakıyordu. "Şimdi beni görüyor musun?" diye sordu sessizce.

Kapıda bir rap sesi duyuldu. Sıçradı ve tam kapı açılırken kafası hastane kapısına doğru sallandı. Yardımsever ve neşeli hemşiresi görünmedi. Onun yerine Parker kapıda duruyordu. Fazlasıyla acımasız görünüyordu. Hızlı ve sert bir hareketle başparmağını omzunun üzerinden attı. "Gördüğüm kadarıyla iki bekçi köpeğiniz var."

"Güvenlik," diye cevap verdi Declan kolayca. "Nişanlım için. Onun tekrar zarar görmesini göze alamam."

Parker içeri girdi ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Hâlâ o saçmalıkları söylüyorsun, değil mi?" Başını yorgun bir şekilde salladı. Bakışları Marley'e odaklandı. "İlk seferinde dersini değil mi? Kaç tane

Bu dünyada asla ama asla yaklaşmamanız gereken bazı insanlar olduğunu anlamanız için ölümle burun buruna gelmeniz mi gerekecek?"

Hastane önlüğü çok büyüktü. Sağ omzundan kaymaya başladı. Aceleyle yerine geri çekti. "Ben iyiyim Parker. İlgin için çok teşekkür ederim. Hiç ağrım yok. Hepsi dikildi. Gitmeye hazırım."

"Bu gece hiçbir yere gitmiyor." Declan'ın soğuk ve karanlık sözü.

Parker yatağa doğru ilerledi. Bakışları Marley'in yüzünü taradı. Sonra kolundaki büyük bandaja baktı. "Şimdi bıçağın yanında bir de kurşun yaran var-"

"*Fedai hakkında bir şey bulabildin mi?*" Marley onun sözlerini yarıda kesti. Şu anda onun kişisel meselelerini ortaya dökmesinin bir anlamı yoktu. "Sana verdiğimiz ipucunu takip ettiğini varsayıyorum. Çünkü o ambulansa zorla bindirilmeden önce Keith'in Abyss'te dün gece vardiyasında çalışan fedainin Declan'ın başına gelenlerle ilgisi olabileceğini söylediğini size aktarmıştım."

"Evet. Onu buldum. Hugo Webb eski bir dolandırıcı arkadaşıyla birlikte ölmüştü."

Yatakta doğruldu. "Öldü mü?" Büyük beden elbisesi bir kez daha omzundan aşağı kaydı.

O düzeltemeden Declan oradaydı. Malzemeyi aldı. Yukarı çekmeye başladı ama.

Durdu.

Parmakları sağ üst köprücük kemiğindeki küçük yara izinin üzerinde gezindi. Diğerleri gibi normalde kapalı olan bir yara izi. "Marley?"

Başını ona doğru çevirdi. Adamın gözleri yara izindeydi. Ve daha fazlasını görmek için elbisesinin kumaşını çekiştiriyordu.

"*Hayır.*" Bir elini göğsünün üzerine koyarak ince kumaşı yerinde tuttu. "Bu bir röntgen gösterisi değil."

Bakışları eski yaradan hiç ayrılmadı. "Bu bir bıçak izine benziyor."

Görünüşe göre adamın yara izlerinden anlayan bir gözü vardı. "*Sana kim bıçak sapladı?*"

Parker boğazını temizledi. "Bu gece bir değil, iki değil, ama... üç ceset bulduğumu açıkladım. Belki de şimdilik bu habere odaklanmalıyız?"

Declan'ın gözleri Marley'e bakarken parladı.

"Bir numaralı ceset Abyss'in olağanüstü barmeni Keith Long'a aitti. İkinci ceset ise Abyss'in fedailerinden Hugo Webb'e ait. Hugo bu gece hasta olduğunu söyleyen ve Keith'e dün gece sipariş ettiğiniz özel içkiyi veren fedaiydi." Parker şimdi hastane yatağının hemen yanındaydı. "Ve üç numaralı ceset Hugo'nun eski hücre arkadaşı David Berry'ydi. Hugo'nun alnından ve kalbinden vurulduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm. Gördüğüm kadarıyla profesyonel bir vuruş. Arkadaşı olay yerinden kaçmaya çalışmış olmalı. David kafasının arkasına bir kurşun . Olay yeri inceleme ekipleri kurşunun kafatasının arkasından girip önünden çıktığını söyledi. Kanı her yere sıçramıştı."

"Sana kim bıçak sapladı?"

Declan'ın tek yönlü bir zihni olduğu açıktı. Ama onun eski yaralarından cesetlere odaklanması gerekmez miydi? Kesinlikle ölümlere odaklanmıştı ve Parker tüyler ürpertici detayları açıklarken hasta olmamaya çalışıyordu. "Bıçak değildi," diye fısıldadı. Ve öyle de değildi. Tam olarak değildi. Ama oldukça yakındı.

"Odaklanmana yardımcı olacaksa," diye teklif etti Parker, "sana o izleri kimin bıraktığını söyleyeceğim. Ve bu arada bir taneden fazlası var. *Nişanlarınızı* daha iyi , kıyafetlerinin altında pek çok yara izi sakladığını fark edersiniz."

Declan'ın başı ona doğru döndü. Parmakları, sanki eski acıyı bir şekilde yok edebilecekmiş gibi, köprücük kemiğindeki yara izinin üzerinde hafifçe gezinmeye devam etti. Aptal adam. Bazı acılar hiç bitmezdi.

"Sebastian Glass adında bir adamdı. Üç kadını öldürmekten hüküm giymiş ve en az dört kadını daha öldürdüğünden şüphelenilen bir adam. Sebastian, kendisiyle mülakat yapan doktora adayına karşı biraz takıntı geliştirdi... ve bir gün, gardiyanların yeterince dikkat etmediği bir anda, özenle yaptığı bir sustalıyı çıkardı ve istediği kadına saldırdı."

Declan sandalyesinden fırladı.

"Yardıma oldu mu?" Parker kibarca sordu. Declan'ın elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Yoksa sadece başka birini öldürme isteği mi uyandırdı?" Polisten dikkatli bir soru. "Söylemeliyim ki, benden bir şeyler sakladığını biliyordum Declan. Tam da bu hastanedeyken, bunu gözlerinde görebiliyordum. Kaçırılmanla ilgili anlattığından çok daha fazlasını hatırlıyordun, değil mi? Ve dediğim gibi, Hugo Webb ve David Berry cinayetleri çok ama çok profesyonel görünüyordu. Bir tetikçinin yapacağı türden profesyonel bir iş gibi. Senin gibi... bağlantıları olan birinin kirli işlerini yaptıracak bir tetikçiyi nasıl bulacağını çok iyi bildiğini varsaymak zorundayım."

Declan dedektife doğru bir adım attı.

"Ya Keith Long? Kafasından ve kalbinden vurulan? Aynı teknik, ha? Ne yaptınız... tetikçinize adamı dışarı sürükleyeceğinizi ve saldırı için pozisyon almasını sağlayacağınızı mı söylediniz? Sonra da silah sesleri karşısında herkes gibi sersemlemiş gibi davranabilirdin." Bakışları Marley'e kaydı. "Ama onun araya gireceğini hesaba katmadın, değil mi? Muhtemelen ateş hattının dışında kalacağını düşündünüz. Çok geç olana kadar tetikçiyi asla göremeyeceğini düşündün. Sonuçta o sadece acemi bir özel dedektif. Sizin için gerçek bir tehdit değil."

Marley hastane önlüğünü tekrar omzuna çekti. "Bunu kesinlikle Declan yapmadı! Hiçbirini!"

"Onu bir kurban olarak görüyorsun." Parker başını salladı. "Çünkü bu tanıştınız. Bağlanmış ve savunmasızdı, bu yüzden onun gerçekte kim olduğunu anlamıyorsun. Ama ben gerçeği biliyorum." O ve Declan artık neredeyse burun buruna gelmişlerdi. "Neden ona babasına ne olduğunu sormuyorsun Marley? Belki sana tüm kanlı detayları anlatır ve sen de onun yardım etmen gereken kayıp bir kuzu olmadığını anlarsın. O da tıpkı Kırık Cam gibi sadist bir katil."

Kırık Cam. Basının Sebastian Glass'a taktığı lakap.

"Ve eğer dikkatli olmazsan seni de kıracak. Onun sayesinde koleksiyonuna yeni bir yara izi ekledin bile."

"Kes ." Yataktan atladı.

Declan hemen ona doğru döndü. "Ne yapıyorsun sen?"

Kız bir adım bile atamadan, adam onu kollarının arasına aldı, dikkatle tuttu ve yatağa geri yatırdı. "Bir daha sakın kalkma."

Marley gözlerini devirdi. "Bacaklarım iyi, Declan. Sadece kolumda dikişler var." Parker'a ters ters baktı. "Bizi birbirimize düşürmeye çalışmayı bırak. Böyle bir şey olmayacak."

Parker bir elini kalçasına koydu. "Bu pisliğe güvendiğin için mi?"

"Çünkü onu kurtarmasaydım *Declan* vurulacaktı! Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tetikçi Keith'i hedef almış olabilirdi ama o öldürücü atışı yapmak için kurşunun Declan'ı delip geçmesini hiç umursamamıştı. Ücretli bir tetikçi, kendisine iş için para veren kişiyi ortadan kaldırmamak konusunda biraz daha dikkatli olurdu." Kadının nefesi . "Belli ki birileri yarım kalmış ilgileniyordu. İki adam - Hugo ve David- elinizde resimleri var mı? Declan'ı minibüse iten adamların tariflerine uyuyorlar mı?"

"Büyük ve acımasız. Evet, uyuyorlar."

Ondan hızlı bir baş sallama. "Onlar kas gücüydü. Keith de elendi çünkü o da işin içindeydi. Declan için açtığı şişeyi çöpe attığını itiraf etti. Keith şişeyi çöpe attı çünkü içinde suçunu kanıtlayabilecek kanıtlar olduğunu *biliyordu*. Bu adamların üçü de olaya karıştı ve şimdi üçü de öldü." Başını iki yana salladı. "Ama ölümlerinin arkasında Declan yoktu. Declan'ın kaçırılmasını planlayan adamdı ve sen de bunu *biliyorsun*. Sen sadece onu zorluyorsun çünkü onu çözebileceğini düşünüyorsun. Flaş haber, böyle bir şey olmayacak. Declan bunu yapacak türden bir adam değil. O kırılmaz."

Declan'gözlerini üzerinde hissetti. Ama o konuşmadı.

Marley ona bir bakış fırlattı. "Ne? Yanıldığımı mı söylemek istiyorsun? Söyleyin. Sana meydan okuyorum."

"*Ondan uzaklaşmalısın, Marley.*" Parker'dan sert bir emir.

Declan tekrar yanındaki sandalyeye yerleşti. Yüz ifadesi soğuktu, artık neredeyse sıkılmıştı ve gözlerinde parıldayan duyguyu görmeseydi belki de o sahte maskeye inanacaktı.

"Marley benden kaçamayacak." Declan'ın soğuk ve kontrollü sesi. "O benim özel dedektifim. Davamız henüz bitmedi."

Adamın soğukkanlılığı kafasında alarm zillerini çaldırdı. *Declan patlamak üzere.*

"Dava bitmeden ölmesi mi gerekiyor?" Parker yumuşak bir sesle sordu.

Declan gözlerini kırptırdı. Çenesi sertleşti. "Marley ölmeyecek. Bundan sonra kimse onun derisini zedeleyemeyecek." Başını ona doğru çevirdi. "Marley için artık benimle kurşunlar arasında atlamak yok. Artık kendini riske atmak yok. Marley anlaşılmamızı anlıyor."

Hayır, Marley istemedi. Ama bu tartışmayı özel olarak yapabileceklerini düşündü. Dedektifin daha fazla şüphelenmesine gerek yoktu. Zaten yeterince Declan karşıtıydı.

"Danışman rolü oynayacak," diye devam etti Declan ipek gibi. "Ve tabii ki nişanlım olarak güvenlik ekibimden tam koruma alacak. Şu andan itibaren Marley yedi gün yirmi dört saat izlenecek."

Bu hiç hoşuna gitmemişti. Ve vurulmasına geri döndü... "Peki, acaba benim küçük, gerçekten sadece etten oluşan yaram medyadan saklandı mı?" *Lütfen. Bu kısmın basına sızmasına izin vermeyin.*

"Hayır, onlardan saklanmadı," diye hemen bilgi verdi Parker. "Basın cinayetleri ve senin onlarla olan bağlantını biliyor. Declan Flynn'in adının geçtiği her haberin ilgi çekmesi garanti."

Omuzları çöktü. "Bu çok talihsiz bir durum." Ailesi çok kızacaktı. Ama ülke dışındaydılar, belki kardeşleri haberi duymazdı. Bir kadın umut edebilirdi. Declan'la uğraşmak yeterince kötüydü. Endişeli ikizlerle uğraşmak?

Sebastian'la olan olaydan sonra, akıllarını kaybedeceklerini düşünmüştüm. Ve kardeşleri onun yakın zamanda özel dedektiflik yaptığını bilmiyorlardı. Bu da onlar için eğlenceli bir sürpriz olurdu.

Onun bir yerlerde mutlu bir şekilde hamur işi yaptığını düşündüler. Onların hatası.

"Paylaşmak istediğiniz başka bir bilgi var mı Dedektif Ellis?" Declan sandalyesinde geriye yaslandı. "Yoksa bana yönelteceğiniz başka suçlamalarınız mı var?"

Parker'dan neredeyse buhar çıkıyordu. "Soruşturmada işbirliği yapmıyorsunuz."

Declan kaşlarını kaldırdı. "Ara sokağa polis çağrıldı. Bir şeyleri *saklamaya* çalıştığımndan değil."

Marley polisleri aradığını söylemedi.

Parker, "Bana düşmanlarınızın bir listesini vermiyorsunuz," diye öfkeleni.

"Çünkü liste çok uzun olurdu. Ve aslında kaçırıp işkence edecek cesarete sahip kimseyi tanımıyorum." Declan'ın sesi hâlâ ılımlıydı. Belli belirsiz düşüncelere dalmıştı. "Bu özel bir tür orospu çocuğu gerektirir, de öyle değil mi?"

"Evet, öyle." Parker kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Başını Marley'e doğru çevirdi. "Bu gece ölebilirdin."

Farkındaydı, evet. "Ama ben ."

"Gördüğüm kadarıyla, dokuz canınızdan birkaçını çoktan kaybettiniz. Kaderi kışkırtmayı bırakmaya ne dersin?" Hiçbir söz veremezdi.

Parker'ın gözlerinin yanındaki belli belirsiz çizgiler derinleşti. "Eğer üst akıl yarım kalmış işleri tamamlıyorsa, sıranın sana gelebileceğini anlıyorsun, değil mi Marley? Belki de bu gece *yanlışlıkla* vurulmadın. Belki de kurşun tetikçinin planladığı gibi kalbine girmede çünkü şansın yaver gitti."

Marley başını salladı. Hayır. Ateş eden kişi onu hedef *almamıştı*. Parker yanıliyordu.

Ayrıca, görünüşe göre, işi bitmemişti. "Çünkü suçlu ben olsaydım..." Parker uzun bir nefes verdi. "Ve Declan Flynn'i öldürme planımda başarısız olmamın nedeninin bir kadın olduğunu bilseydim, ona çok öfkelenirdim. Beni öldürmeye itecek türden bir öfke."

Çarşafı oynadı. "İyi ki suçlu sen değilsin, ha?"

Parker Declan'ı işaret etti. "Onu koruyun. Eğer başka bir şey yapmazsan. *onu güvende tut.*"

"Söylediğim başka hiçbir şeye inanmıyorsanız, buna inanın; o her ne pahasına olursa olsun korunacaktır." Düz. Tüyler ürpertici. Bir yemin. "Sana söz veriyorum."

"Bir katilin sözü. Harika. Tam da içimi ısıtmak ve rahatlamak istediğim şey." Parker döndü. Kapıya doğru yürüdü ve çekerek açtı. "Cesetleri minimumda tutmaya ne dersin? Üç lanet olası büyük bir gündü." Dışarı çıktı.

Marley'nin nefesi aceleyle dışarı çıktı. Sonunda nefesini tuttuğunu bile fark etmemişti. Bir süre kapalı kapıya baktı. Sonra başı Declan'a doğru eğildi.

Gözleri onun üzerindeydi. Işıl ışıl. Niyetliydi. Öylesine ölümcül bir kararlılıkla doluydu ki, boğazında yükselen yumruyu temizlemek için iki kez yutkunmak zorunda kaldı. Ve daha o ağzını açmadan, söyleyeceğini biliyordu-

"Sebastian Glass da kim? Ve onu senin için öldürmemi mi istiyorsun?"

İçinden bir şok geçti. Tamam, adamın bu son kısmı söyleyeceğini fark etmemişti.

Onu senin için öldürmemi ister misin?

Dokuzuncu Bölüm

"HASTANELERDEN NEFRET EDİYORUM." MARLEY BUNU SÖYLERKEN GÖZLERİNİ TAVANA DIKMIŞTI. Bildiri.

"O zaman neden dün gece benimle kaldın?" Declan merak içinde kıpırdanırken sordu. Konu Marley olunca, fark ettiğinden çok daha meraklı olduğunu keşfediyordu. Onun hakkında her şeyi öğrenmek için derin bir ihtiyaç duyuyordu. Sahip olduğu her bir sırrı.

Kaç tane yara izin var, Marley? Ve bunları sana yapan piçi öldürmemi ister misin? Çünkü öldürür. Öldürebilir. Kolayca.

Ona doğru bakmadı. Sanki dünyadaki tüm sırları barındırıyormuş gibi tavana bakmaya devam etti. Ama öyle değildi. Beyaz ve gri benekli panelleri olan boktan bir tavandı ve iki aşırı parlak, yuvarlak ışık ona doğru ışınlanıyordu.

Uzun bir süre sonra, "Kaldım çünkü seni koruyordum," diye itiraf etti.

Ve bu gece vurulmanın sebebi de bu. Beni koruma ihtiyacın. Seni bu kötü alışkanlığından kurtarmalıyım Marley. O korunmaya değmezdi. "Sebastian Glass," diye sordu. Onun geçmişini daha önce araştırmalıydı. Marley hakkında bilmediği çok şey vardı.

James genellikle istihbarat toplama konusunda çok daha hızlı çalışırdı. Ama Declan, Keith'i takip eden adamı birinci öncelik olarak belirlemişti. Çünkü

Gözetimin yaptığı tüm iyilikler.

Declan telefonunu çıkardı. James'e bir mesaj gönderdi. *Marley hakkında elindeki tüm bilgileri istiyorum. Hemen istiyorum. Marley... ve Sebastian Glass adında bir pislik.*

"Onu öldürmene ihtiyacım yok. Sebastian Glass ölüm hücresinde oturuyor. Devlet yakında bu işi halledecektir." Yumuşak bir iç çekiş. "Gerçekten bütün gece burada kalmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Hemşirelerin üç saatte bir gelmesine izin verme." Hoşnutsuz. "Bu saçmalığı yaptıklarını biliyorsun. Kan basıncını, ateşini, her şeyi kontrol ediyorlar. Bunlara ihtiyacım yok." Adamant. "Sadece birkaç dikişim var. Evde olmalıyım."

Çöpe atılan ev mi? Muhtemelen değil.

"Buna ihtiyacın vardı," diye mırıldandı. "Aslında bakım için bir gece kalman gerekiyordu. Uyuşturulmuş olan sendin. Ben sadece serseri bir kurşunla ."

Zinged, onun kıcı. "Neden bana vurulduğunu söylemedin?"

Bakışları sonunda tavandan çekildi. Başını ona çevirdi, ve o derin, karanlık, tamamen unutulmaz gözleri ona kilitlendi. "Rahatsız etmek istemedim."

"Ne?" Neredeyse lanet olası sandalyeden atlayacaktı.

Yüzünü buruşturdu. "Bu muhtemelen istediğinden daha yüksek sesle . Genelde ürkütücü derecede sessizsin."

Onunla olan hiçbir etkileşimi *olağan* değildi. Ve onun dikkatini dağıtmayacaktı. Sözlerinin kasıtlı bir dikkat dağıtma olduğunu biliyordu. "Rahatsız etmek istemedin."

"Doğru." Başını salladı. "Olmak istemediğim lanet şey. Ve ilk başta, bir mermi tarafından vurulduğumdan bile emin . O sokakta çok şey oluyordu. Özel dedektifin olarak önceliğim seni güvende tutmaktı."

Siktir et onu. "Yeni önceliklere ihtiyacın var."

Kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi belirdi. "Beni kovuyor musun?" Gözlerinin karanlığında gerçek bir alarm parladı. "Bu küçük zing yüzünden mi?"

Buna sürekli "zing" demek zorunda mıydı? Her yeri kan içindeyken, bu bir *zonklama* gibi görünmüyordu.

"Marley-" diye başladı Declan.

"Beni kovmayın. Tetikçiyi fark eden bendim, unuttun mu?
Bu işi yapabilirim."

Göğsünü ovuşturdu. "Yapabileceğini biliyorum." Ama gerçekte bir iş yoktu. "Sana söylemem gereken bir şey var..." Nasıl hassas olunur? Nazik? Hiçbir fikri yoktu. Çünkü hayatında bir gün bile hassas ya da nazik olmamıştı. *Marley, kaçırılmamın arkasındaki pisliği bulmama yardım etmeni istediğimi söylediğimde saçmalıyordum. Gerçekten, tehlikedesin. Seni koruyabilmek için yakınımnda olmanı istiyorum.*

Ama şimdiye kadar onu korumak için çok kötü bir iş çıkarmıştı. Bir hastane yatağındaydı. Yürek parçalayıcı derecede kırılğan görünüyordu. "Seni alıp götürmek istiyorum," diye itiraf etti, sesi sertti. "Seninle birlikte buradan kaçmak ve seni herhangi bir tehditten uzağa götürmek istiyorum." Onu bir saat içinde özel uçağına bindirebilirdi. Şafak sökmeden onu ülke dışına çıkarabilirdi. Belki onu tropik bir adaya götürebilirdi, orada yedi gün yirmi dört saat korunurdu ve o zaman ağrıyan göğsündeki bu sıkı düğümü hissetmeden gerçekten nefes alabilirdi.

Ama Marley onu incelerken başını yana eğmekle yetindi. Sonra da şöyle dedi: "Katili ve kurbanlarını seçme yöntemlerini anlarsanız, insanları koruyabilirsiniz."

Declan gözlerini kırptırdı.

"En azından doktoramı benim izlediğim yol buydu. Tezim, insanların yırtıcılar tarafından seçilmesini *önlemek* için kurban bilimini kullanmak üzerineydi. Çünkü en tehlikeli katillerden bazılarının yaptığı şey budur... Avlarını seçerler. Belirli bir av. Bu rastgele bir olay değil. Belirli insanlar belirli nedenlerle seçilir. Sebastian Glass üç kadını öldürdü. Üçünün de öldürüldüğü kesinleşti. Parker'ın dediği gibi daha fazlası olduğundan hep şüphelenmiştik."

Declan hareket edemediğini fark etti. Vücudu taşa dönüşmüş gibiydi.

"Sebastian kadınları bıçaklarıyla defalarca doğradı." Dudaklarını ıslattı. "Vücutları kırık cam gibi görünüyordu. Her yerde çatlaklar vardı. Bazıları derin. Bazıları sığ, derilerindeki örümcek ağları gibi."

Nefes almak bile Declan'a zor geliyordu.

"Onunla röportaj yapıyordum. IQ'su sıralamaların dışındaydı. Ona organize katil deniyor. Hiç öfke nöbeti geçirmezdi. Her şey dikkatlice . Mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Muhtemelen bir psikopattı. Başkalarının duygularını önemsemiyordu. Başkalarının sahip olduğu duyguları anlamıyordu. Yine de taklit konusunda çok iyi olduğundan şüpheleniyorum." Yumuşak bir nefes. "Psikopat olmanız katil olduğunuz anlamına gelmez. Psikopatik eğilimleri olan pek çok insan inanılmaz doktorlardır. Empati yoksunluğu aslında onlara yardımcı oluyor." Gözlerini kırıştırdı. Sonra kaşlarını çatı.

Declan, yüz ifadesinin onu bu şekilde incelemesine neden olacak şekilde nasıl görüldüğünü merak etti.

"Ne?" Marley dudaklarını birbirine sürttü. Nefes verdi. "Ölmek üzere olan bir adamın göğsünü keserken duygularını dizginleyebilmenin bir cerraha yardımcı olmayacağını mı düşünüyorsun? Yapmanız gereken bir iş var. Duygular seni etkileyemez. Tüm psikopatlar katil değildir. Tüm katiller psikopat değildir. Ve aslında-" Marley sözünü kesti.

Bekledi.

Başka bir şey gelmedi. Yatağın üzerindeki beyaz örtülerle oynadı.

"Marley?" Declan sessizlik uzayınca sordu.

Oynattığı parmaklarına bakarak, "Çok başarılı iş profesyonelleri psikopatik özelliklere sahip olabilir. Yüzlerce çalışanı aynı anda işten çıkarmak ya da işe almak gibi kararlar vermeniz gerektiğinde, biraz soğukkanlılık size yardımcı olur."

Ona doğru eğildi. Bir tutam saç yanağına düşmüştü. Uzandı ve o tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Kızın başı yukarı doğru eğildi ve bakışları hemen Declan'inkileri yakalamak için geri döndü. Declan'ın parmak eklemleri kızın ipek tenine değdi. "Bana psikopat mı diyorsun tatlım?" Şefkatli bir soru.

Gözünü kırpmadı. "Sen psikopat ?"

Declan konuyu düşündü. "Benim piç babamın öyle olduğuna eminim. Geldiği gibi buz gibi soğuktu. Buz gibi soğuktu ama özüne kadar sadistti." Declan başını salladı ama ona dokunmayı bırakmadı. Ona dokunmayı bırakamıyordu. Peki ona neden babasından bahsediyordu? O piç kurusundan hiç kimseye bahsetmemişti. "Ama başka hiçbir şeyin hiç kimsenin- önemi olmamasına rağmen, anneme kafayı takmıştı. O kadar ona aşık ki nedenini göremiyordu.

Psikopatlar sevemez, deęil mi? Kurallardan biri bu deęil mi?" *Bunun gerçek ařk olduęunu dūřunmüyordum. Her zaman kōtū ve kontrol edici olduęunu dūřundūm ve ben... Ben de aynı řekilde olmak istemedim.*

Bu yūzden duygularını kapattı. Hissetmeyi reddetti. *Kendimi bir psikopata mı dōnūřtūrdūm? O kadar ileri gittim mi?*

Ama kendini çok uzakta hissetmiyordu. Marley hemen yanındayken değil. O yanındayken çok fazla şey hissediyordu.

"Bazı araştırmalar psikopatların başka bir kişiyle bağ kurabildiğini gōsteriyor." Yumuşak sesi. Yumuşak değil, daha çok nazik. şefkatli. Neden onu bu kadar onemsiyordu ki?

"Bunun olabileceğine inanıyorum," diye devam etti Marley onu sarıp sarmalayan şefkatli sesiyle. İçine gōmūldū. "Ařk, sōzde normal bir insanın deneyimlediği şekilde mi? Bilmiyorum. Ama herkesin aşkı aynı şekilde hissettiğini kim sōyleyebilir?" Başını evirdi. Dudakları adamın parmak eklemlerine değdi.

İçine bir sıcaklık yayıldı ve onu tūketmek isteyen soğuğu kovdu. "Marley."

"Baban seni incittięi için ūzgūnūm."

Dikkatli ol. Ben normal değilim ve normal insanların aşkı nasıl hissettikleri umurumda değil. Sen yanımdayken yaşadığımı hissetmek umurumda.

"Dūnyayı daha iyi bir yer haline getirmek istedim. Gelecekteki kurbanları kurtarmak için canavarları anlamak istedim. Bunun yerine, bir kurban oldum." Kirpikleri dalgalandı. "Sebastian'ın bana odaklandıęını anlayabiliyordum. Beni çok dikkatli izliyordu. Ben yokken arařtırma ekibinden bařka biriyle konuřmayı reddediyordu. Ve sonra bir gūn Sebastian sadece ben onunla rōportaj yaparsam konuřabileceęini sōyledi. Ūniversitedeki akıl hocamın rehberlięinde çalıřıyordum. Sebastian'la her gōrūřmeye normalde ūūmūz . Ama o kuralları deęiřtirmek istedi." Nefesi biraz daha hızlı geliyordu. "Bir řeylerin yanlıř olduęunu biliyordum ve gōrūřmeyi yapmak istemedięimi sōyledim."

O zaman nasıl oldu da saldırıya uğradı ve yara izleri oluştu?

"Ama Sebastian daha fazla kurban olduęunu sōyledi. Onunla bire bir konuřursam bana onlardan bahsedecekti. Kim olduklarını. Gōmūldükleri yere. Kelepelenebileceęini sōyledi.

yere zincirlenmiş. Odada bir gardiyan olabilir. Başka kimse yok. Sebastian, ben ve bir gardiyan. Onun karşısında oturmak zorundaydım. Başka bir şartı daha vardı. Eğer bunu yaparsam, kızlarını kaybeden diğer ailelere de bir kapanış yapacağına söz verdi."

"Seni manipüle etti." *O öldü. İğnenin koluna batmasını beklemeyi siktir et. O öldü.*

"Savcı görüşmeyi benim yapmamı istedi. Her şeyin güvende olacağına söz verdi. Her zaman izleneceğimi söyledi. Ama güvenli değildi. I..." Başını çevirdi. Dudakları tekrar adamın parmak eklemlerinin üzerinden geçti. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Yanaklarında belli belirsiz bir kırmızı belirip kayboldu. "Nedense kendimi daha iyi hissettiriyorsun."

Kadının sözleri adamın kalbine işledi.

Kaderini mühürlemenin yolu, Marley.

"Sebastian kelepçelerden kurtuldu. Houdini gibi. Göz açıp kapayıncaya kadar. Ve sonra üzerimdeydi. Ben daha çığlık atamadan bıçağı boğazıma dayadı. Sebastian gardiyana eğer odadan çıkmazsa boğazımı hemen orada kesip açacağını söyledi. Gardiyan da geri çekildi."

"Hiç gitmemeliydi." Gardiyanın adını öğrenecekti. Ona zarar veren herkesi Declan bulacaktı. Ve bedelini ödeyeceklerdi. Hayatın basit bir gerçeği. Bu dünyada hiç kimse Marley'e zarar verip çekip gidemezdi.

"Nefesi çok sert geliyordu. Sebastian'ın arkamdan nefes nefese kaldığını duyabiliyordum çünkü çok heyecanlanmıştı. Beni etrafında döndürdü ve gözlerinin içine baktım ve o ana kadar hiç kötülük görmemiştim. *Gerçek kötülükten* bahsediyorum. Gerçektir. Karanlıktır. Tüketiyordu. Bana zarar vermek istiyordu ve bundan zevk alacaktı. Kurbanlarını nasıl seçtiğini bilmek istiyordum ve o anda öğrendim. Onu çağıranları seçiyordu. Kırmak istediklerini. Bana söylediği buydu. Güçlü görünenleri almış ki onlara zayıflığın ne demek olduğunu gösterebilsin."

Geri çekildi. Eli köprücük kemiğine gitti. "Bu sustalının ilk vuruşuydu. Sonra sağ omzuma gitti. Karnıma." Eli koruyucu bir şekilde karnına indi.

Çaresiz, elini uzattı. Parmakları kapladı.

Birleřtirdikleri ellerine baktı. "Beni zayıflatmak istedi. Dehřetin beni yıkacađını dűřündű. Ama yanılmıřtı. Beni tekrar kesmek için geri çekildiđinde, sikine olabildiđince sert bir tekme attım."

"Kahretsin, evet, yaptın."

Başını kaldırdı. Gözleri buluştu. "O sustalıyı tekrar indiriyordu. Üzerinden kanım damlıyordu. Önceki görüşme seanslarında gözleri çok soğuk ve ruhsuzdu. Ama bu sefer... bu sefer beni öldürmeye hazırlanırken gözleri parlıyordu. Mutlu görünüyordu."

Parmakları onunkileri tutarken dikkatli davranmaya devam etti. "Kamışsın."

"Düştüüm. Yere damlayan kanımın içinde kaydım. Düştüğümde, bir gardiyan ona şok verdi. Bir diğeri göz yaşartıcı gaz sıktı. Gözlerim yanıyordu, kanıyordu ve Sebastian benimle işinin bitmediğini haykırıyordu." Uzun bir nefes verdi. "Ama o gün onunla işimin bittiği gündü. Beni o hapishaneden sedyeyle çıkardılar. Beni acile götürdüler. Ve bir daha asla geri dönmedim. Doktora programını . Saldırıdan sonraki ilk üç ay boyunca kardeşlerimle saklandım. Her gıcırtda ya da hışırtıda zıplıyordum çünkü kafamın içinde Sebastian'ın benimle işinin bitmediğini söylediğini duyuyordum. Eğer işi bitmediyse, bu tekrar peşime düşeceği anlamına geliyordu."

"Hayır, aşkım, yapmayacak." Mutlak kesinlik. "Bir daha asla ama asla sana yaklaşamayacak." Yerin altı metre altına gömülecekti. Ölü olmak Sebastian Glass'ın Marley'e bir daha yaklaşmasını son derece zorlaştıracaktı.

"Benim için her zaman çok şey ifade eden eğitimden kaçtım. Planladığım hayattan kaçtım. Zaman aldı ama tekrar odaklandım. Gölgelere atlamayı bıraktım." Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Çocuklar tekrar insan içine çıkmama yardım etti. Bu işe girdim - gülmeyin ama-"

"Sana asla gülmem." *Asla. Ama senin için öldürürüm? Elbette.* Hiç tereddüt etmeden ve vicdan azabı çekmeden. Ama Marley'e asla gülmezdi.

Gülümsemesi soldu. "Bir ocuk partisinde prensesi oynadım. Aileler beni bu rol için tuttu. Çocukların hepsi çok mutluydu. Onlar

Gülüyor ve gülümsüyorlardı, ben de kendimi güvende hissediyordum. Bu yüzden bir süre daha devam ettim. Tekrar suya ayak parmağınızı daldırmak gibi bir şey. Ve sonra çocuk partisi planlama rolünden -çünkü parti planlamaya başladım- pasta yapımına dahil oldum. Bu beni rahatlattı, eğer mantıklı geliyorsa. Mutfakta tek başıma vakit geçirmek." Bir omzunu silkti. "Sonra emlak işine girdim çünkü bir arkadaşım bana hızlı para kazanmanın en iyi yolunun bu olduğunu söyledi ama bu sadece parayla ilgili değil, anlıyor musun? Bu işte kendimi kötü hissettim. Sanki hâlâ benim için doğru olanı arıyordum. Sonra barmen olarak çalıştım ama..." Sözleri kesildi. "Çok fazla kavga oluyordu. Barda kendimi her zaman güvende hissetmezdim."

"Ve bir özel dedektif olarak kendini *güvende* hissediyorsun?" Asla. "Hatırlatmak istemezdim tatlım ama bu gece vuruldun. Bu güvenliğin tam tersi."

"İnsanlara yardım etmek istiyorum. Kuzenim Ophelia insanlara yardım ediyor. O ve Buz Kırıcılar bir fark yaratıyor. Bu benim hayalimdi, uzun zaman önce. Farklı bir hayattayken. Dünyayı daha iyi hale getirmek. Daha güvenli. O hayale geri dönmeye çalışıyorum. Bunu yapmak için yavaş, bebek adımları atmam gerekse bile."

Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Uykuya ihtiyacı vardı. Declan onu bırakması gerektiğini biliyordu. "Yavaş ol," diye mırıldandı. "Rahatlaman gerek."

Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Bütün gece burada kalmama neden olacaksın."

Evet. "Bütün gece burada kalmanı sağlayacağım," diye onayladı. Ama kadın yatağa doğru kaydı. Adam yorganı onun üzerine çekti. Yaralı koluna çok ama çok dikkat ederek hafifçe üzerine örttü.

"Beni yatağa yatırıyorsun," dedi şaşkınlıkla. "Declan Flynn beni gerçekten yatağa yatırıyor."

"Gerçekten de öyleyim." Biraz daha kıvrıldı.

Başını yastığa doğru salladı. "Seni anlamıyorum."

Çoğu insan yapmazdı. Ve normalde, da hoşuna giden buydu. Ama yine de Marley ile ilgili hiçbir şey normal değildi.

"Kalpsiz bir mafya babası olduğunuz söyleniyor..." Büyük bir esnemeye önce gözlerini kırıştırdı, sonra göz kapakları biraz sarktı. "Ama bunun doğru olmadığını ilk tanışmamızdan beri biliyordum."

Onun üzerinde durdu. Marley'in kapanan gözlerine tam bir odaklanmayla baktı. "Bağlı olduğum ve beni bir kurban olarak gördüğün için mi?" Parker'ın duruma bakış açısı kesinlikle buydu.

Parker tam bir belasıydı.

"Hayır." Kirpikleri dalgalandı. "Çünkü bana söyledin. Seni terk etmek. Sen..." Bir iç çekiş. "Çaresizlik içindeydim ama sen beni korumaya çalışıyordun. İşte o zaman senin ne olduğunu anladım."

Onun arkasına uzandı. Parmakları çok parlak ışıkları kapatmak için düğmeye dokundu. Karanlığa daldıklarında, "Peki ben neyim?" diye sordu.

"Sen bir canavar değilsin. Sen bir kahramansın." Uyku sersemliği sözlerini bulanıklaştırdı.

Declan bir süre sessizce ona baktı. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, Marley. Ben bundan çok uzağım. Gördüğün gibi ben bir katilim. En az onlar kadar çarpık ve içi boş biriyim. On altı yaşındayken kendi babamı öldürdüm. Ve bana merhamet için yalvardığında umursamadım. Merhamet etmeyeceğimi bilmeliydi. Ne de olsa beni bugün olduğum şeytana dönüştürdü."

Cevap yok. Ama zaten beklemiyordu .

O büyük itirafı yapmak için kızın gözleri tamamen kapanana kadar beklemişti. Uyku onu ele geçirmişti, bu yüzden onun ne olduğunu bilmiyordu.

Kadın ona itiraf etmişti ve adamın bir parçası da en karanlık sırrını ona itiraf etmek istemişti. Bir çeşit ödeşme. Eşit şartlarda.

Ama bilmiyordu çünkü uyku onu ele geçirmişti. Ve onun iyi adamlardan biri olduğunu düşünmesi neredeyse hoşuna gidiyordu. Daha önce hiç öyle biri olmamıştı. İlginç bir durum yaratabilirdi.

Bir an -uzun bir an, kabul edildi- sonra Declan daha önce kullandığı sandalyeyi kaptı. Onu yatağa biraz daha yaklaştırdı. Oturdu ve bacaklarını elinden geldiğince açtı. Bakışları kadının yüzünde kaldı.

Telefonunu çıkardı ve James'e bir mesaj daha gönderdi.

Sebastian Glass bir sorun.

James cevabını hazırlarken ekranında üç nokta belirdi.

Sonra...

Bu sorunla ilgili ne yapmamı istiyorsunuz, efendim?

Cevabın açık olması gerekmez mi?

Sorunun ortadan kalkmasını istiyordu.

Marley yatakta yavaşça yan dönerek ondan uzaklaştı. Yaralı kolunun olduğu tarafa *değil*.

Bakışları kadına kaydı, sonra tekrar telefona döndü. Bir not daha gönderdi. *Sorunlarınız ortadan kalktığında hayat her zaman daha kolaydır.*

* * *

YAN -ve yaralı kolunu sarsmadığından emin olduğunda- Marley yavaşça gözlerini açtı.

Declan'ın itirafı kulaklarında çınladı.

Ben bir katilim. En az onlar kadar çarpık ve içi boş biriyim. On altı yaşındayken kendi babamı öldürdüm. Ve benden merhamet dilemesini umursamadım. Merhamet etmeyeceğimi bilmeliydi. Ne de olsa beni bugün olduğum şeytana dönüştürdü.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Onuncu Bölüm

YEDI GÜN SONRA.

"çok sıkılıyor." Dramatik bir etki yaratmak için süslü ofis kapısını arkasından çarparak kapattı. Ne de olsa bazen bir şeyi anlatmak için dramatik olmak gerekirdi. Bu gerçekten de o zamanlardan biriydi.

Marley devasa ofis alanına baktı ve Declan'ın önündeki dizüstü bilgisayarı yavaşça kapatmasını izledi. Chicago silueti onun arkasında bekliyordu. Elbette Declan'ın ofisi yüksek binanın en üst katında olacaktı. Yükseklik korkusu falan olduğundan değil.

Oh, bekle. Benim var.

Vurulduktan sonra onu Georgia'dan kaçırmıştı. İş için Chicago'ya dönmesi gerektiğini ve özel dedektifi olarak onun da kendisiyle gelmesi gerektiğini söyleyerek numara yapmıştı.

Müşterisinin onsuz gitmesini istemediği için onun özel uçağına binmişti. Ona hayatına bir bakış attıracağını düşünmüştü. Çalışanlarıyla tanışmasına izin verecekti. Onunla iş rakipleri hakkında konuşacaktı. Ona dünyasına giriş izni verecekti, böylece onu kaçıran faili bulabilecekti.

Sadece...hayır. Bunların hiçbirisi olmamıştı. Tek bir şey bile hayal ettiği gibi gitmemişti. Bunun yerine, onun lanet olası malikânesinde gösterişli bir odaya yerleştirilmiş, dinlenmesi söylenmiş... ve sanki uzun zamandır kayıp bir prensesmiş gibi çalışanları tarafından şımartılmış ve kendisine hizmet edilmişti.

Elbette, normalde bu, birkaç tatil gününü geçirmek için eğlenceli bir yol gibi geliyordu. Beklenmek mi? Zengin ve ayrıcalıklıların yaşam tarzını yaşamak? Merhaba, tatlı neşe.

Ama bu normal bir durum değildi. Rüya gibi bir tatil değildi. Yapması gereken bir işi vardı. Ve Declan onun işini yapmasına engel oluyordu.

Onu incelerken parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Doktor randevusu nasıl geçti?"

Bu da başka bir şeydi. Adam onun küçük çizğine kafayı takmıştı. Aptal kurşun. Bu olayın sonunu duymasına asla izin vermeyecekti. "Dikişler gitti. Tamamen iyiyim. İyiden de iyiyim." Ellerini kalçalarına koydu ve ileri doğru yürüdü. "Aslında, dövüş havasındayım."

Bakışları onun üzerinde gezindi. "Ben de öyle bir izlenim edinmiştim." Elleri adamın pırıl pırıl, fazlasıyla mükemmel masasına çarptı.

Ela gözleri hemen kadının ellerine kayd. Kara kaşlarından biri çatıldı.

"Declan."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini ona dikti.

"Marley." "Senin özel dedektifin olduğumu sanıyordum."

"Sen benim özel *dedektifimsin*."

"Saçmalık." Tam olarak gördüğü gibi söyledi. "Ben senin şımartılmış prensesinim. Bana yalan söyledin."

Yüzü gerildi.

"Beni buraya getirdin, böylece beni ekarte edebilecektin." Ellerini kaldırdı ve masanın etrafında volta atmaya başladı. Avına yaklaşmak için daha iyiydi.

Sandalyesini geriye doğru yuvarladı, tekerlekler gıcırdamıyordu bile. Sanki buna cesaret edebilirlermiş gibi. Onu incelerken bakışları kapüşonlu bir hal almıştı.

Onu işaret etti. Hayır, işaret etmek yeterli değildi. İşaret parmağı göğsüne saplandı. ", " işaret parmağının bir başka darbesi

"kenara atılmak." İçine fke pompalandı. "Sana Sebastian Glass'tan bahsetmenin bir hata olduğunu biliyordum. Şimdi de benim kırılđan, solan bir iek olduğumu dőőnyorsun." Ya da daha kötüsü... *dünyadan korunması gereken bir kurban.*

Boğazını temizledi. "Vurulmuşsun." "Bir sıyrık."

"Kanınız limuzinimi ıslattı."

"Sadece senin kıını kurtardığım için kanıyordum!" Bu önemli noktayı nasıl unutabilirdi? Ve bunu ona nasıl yapabildi? "Beni kenara koyuyorsun çünkü zayıf olduğumu dőőnyorsun."

Ona bakarken başını yavaşça salladı. "Hiçbir paranızın zayıf olduğunu dőőnmyorum."

"Tehlikeyle başa çıkamayacağımı dőőnyorsun ve ben-bekle, ne dedin sen?" Kızın ağzı şaşkınlıkla açık kaldı ve aceleyle kapattı.

"Dedim ki..." Elini kaldırdı, böylece parmakları onun etrafında kıvrılabildi.

İşaret parmağıyla göğsüne saplamaya devam ederken bileğini. "Hiçbir parçanın zayıf olduğunu dőőnmyorum. Bence sen glsn. Kararlısın. Cesursun. Aslında fazla cesursun. Kesinlikle *aptalca* cesur kategorisine çok fazla giriyorsun."

Birkaç saniye içinde onu hem övmüő hem de aőaėılamıőtı. Tipik Declan.

"Ben de senin muhteşem olduğunu dőőnyorum. Muhtemelen tanıdığım en güzel kadınsın."

Homurdandı. Hay aksi. Güzel bir kadının sesi değil, değil mi? Oh, pekala. "Süper modellerle çıktın. Basında çıkan haberlerini gördüm. Sıkıcı cümlelerini benimle deneme. Onlara kanmayacağım." Umarım yutmazdı. Ama adam güçlü olduğunu söylediğinde kendini biraz kibirlenirken yakalamıştı. Ve kararlı.

Şimdiye kadarki en güzel iltifatlar. Sonra bana aptalca cesur diyerek her şeyi mahvetmek zorunda kaldı. Sanki yle bir şey varmış gibi.

"Fark etmeden edemiyorum, tatlım, bana oldukça fazla yalancı diyorsun." Aslında ona yalancı dememiőtı. Sadece çok ağır bir şekilde ima etmiőtı.

Ama... *yalancı*. Süper model eski sevgilileriyle aynı kategoride değildi.

"Sen tanıdığım en güzel kadınsın." Elini kaldırdı bileğini. Parmakları bileğin dışında kıvrıldı ve ağzı

iç bileğine, tam nabzının üzerine bastırdı. "En cesur. En özverili. Ve en inatçı."

Adamın dilinin bileğini yaladığını hissettiğinde dizleri biraz titredi.

"Söylediğiniz gibi sizi *kenara* çektim, yetenekli olmadığınızı düşündüğüm için değil, iyileşmenizi istediğim için."

"Bir çizik."

Kirpikleri -bir erkek için aptalca uzun, şimdi onlara yakından baktı-titreşti. *Tamam, iyi, hiç de aptalca değiller. Seksiler. Bu adamla ilgili seksi bulduğum çok şey var.*

Kadının onu duyamayacağını düşündüğü bir anda cinayeti itiraf eden bir adam.

Aradan geçen bir hafta içinde, itiraftan bir daha söz etmemişti. O da bahsetmemişti. Ama o kesinlikle araştırıyordu. Ve ona kazmasında yardım etmekten ve kapalı ve gizli olması *gereken* dava dosyalarını göndermekten mutluluk duyan adam? Dedektif Parker Ellis.

Kendisiyle iletişime geçtikten beş dakika sonra bilgileri ona e-posta ile göndermişti.

Declan'ın babası tarafından yıllarca istismar edildiğini kanıtlayan bilgiler. Eğer o uzun zaman önceki gece babasını durdurmasaydı, Declan ölmüş olacaktı.

En azından polisler o zaman böyle bir sonuca varmışlardı. Herhangi bir suçlamada bulunulmamıştı. Declan, babası toprağa gömülürken çekip .

Declan'ın ağzı tekrar bileğine yapıştı. Dilinin sert, ıslak kenarı kızın üzerinde kayınca kız sarsıldı.

"İyileşmişsin," diye mırıldandı.

Nefesi çok hızlı geliyordu. "Çiziklerim -o dikişler- benden kaçmanın ve beni perili şatoya kilitlemenin nedeni mi?" Onun evi için kullandığı lakap. Büyük, korkutucu ve son derece gotikti ve buna bayılıyordu. Gerçi Declan'a onun malikânesi olan bu ucubeye bayıldığını söylememişti. Ayrıca Declan ondan kaçıyor. Kısacası, o saatlerce ortadan kaybolurken ayaklarını uzatıp oturması gerektiğini söylüyordu. "Beni Alfred'le bıraktın."

Adam kızın bileğini sıkıca tuttu. "Alfred de kim?"

"Gerçekten mi?" Uzun süre acı çeken bir iç çekiş. Dilinin tenindeki hınzır yalamaları sayesinde nefes alışının kesinlikle daha düzensiz hale geldiği gerçeğini sakladığını umduğu bir iç çekiş. Peki bu seksi yalama da neyin nesiydi? Bütün hafta boyunca süper platonik davranmıştı. Onun bir gece geç saatte yatağına girdiği fantezisini kurmuştu. Artık onsuz yapamayacağını söylemesini. Ona sahip olmak *zorunda olduğunu*.

Ama o bu sözleri hiç söylememişti.

Mükemmel bir beyefendiydi. Lanet olsun ona. Neredeyse mükemmeldi. Yaptığı tek bir şey vardı-

"Alfred." Declan'ın dudaklarından döküldü. "Kim o?"

"Batman mi? Robin? Bir şey çağrıştırdı mı?" Bileğini çekiştirdi. Adam bırakmadı. "Cidden, benzerlikleri görmek zorundasın. Wayne Malikanesi'nde yaşıyorsun." *Gerçi ben orayı senin perili kalen olarak düşünmeyi tercih ediyorum.*

"Kendi malikanemde yaşıyorum. Wayne falan değilim."

"Evet, tamam, asıl noktayı kaçırıyorsun." Alfred'in kim olduğunu bilmek zorundaydı. "Bana çocukken süper kahraman takıntın olmadığını söyleyemezsin. Tanıdığım her erkek bir noktada Batman'e takıntılıydı. Kardeşlerim küçükken onun *gibi olmak* isterlerdi. ama, biliyor olmalısın-"

"Batman'in kim olduğunu biliyorum." Bir hırıltı.

Çok Batmanvari bir hırıltı, ama o bu gerçeğe işaret etmedi. Bunun yerine yumuşak, hanımefendi gibi boğazını temizledi. "Her neyse... James senin Alfred'in."

"James benim lanet uşağım değil! Beni gizlice dövüş sanatları konusunda eğitmedi ve Penguen ile Bilmececi'nin izini sürmeme yardım etmedi."

Memnuniyetle başını salladı. "Ah. Demek Batman'i tanıyorsun."

Onu bıraktı. "Eskiden çizgi romanlarım vardı. On bir yaşındayken babam hepsini aldı ve gözümün önünde yaktı."

Ağzı açık kaldı. Bir çocuğa yapılacak ne korkunç bir şeydi bu. "Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü zamanımı gerçek olmayan şeylerle harcamamı istemiyordu.

Bana böyle şeylerin önemli olmadığını göstermek istedi."

Kalbi göğsünde sıkıştı. "Peki onun zihninde ne önemliydi?"

Declan'ın gözleri ona bakarken parlıyordu. "Para. Güç. Düşmanlarını kırmak ve ardında mümkün olduğunca çok yıkım bırakmak."

Babası hakkında öğrendiklerine bakılırsa, evet, arkasında büyük bir yıkım bırakmış gibiydi. Declan'ın gözlerinde bu yıkımın bir kısmını neredeyse görebiliyordu. Sonra Declan gözlerini kırptırdı ve ona bakan soğuk bir bakıştan -hayır, buz gibi bir bakıştan- başka bir şey göremedi.

"Ofisime dalmamalıydın," dedi Declan ona. Tüm duygular sesini terk etmişti.

Gözlerini devirdi.

Gözlerini kırptırdı.

"Bu kadar geç saate kadar çalışmamalısın," diye . "Saat daha sekiz Eminim ki, bu geceyi geçirecek olan herkes evlerine gitmiştir."

"Farklı bir zaman diliminde olanlar değil."

Cidden mi? "Benden kaçıyordun. Bu kadarının yeterli olduğuna karar vermiştim. Perili şatodan ayrılmamı engellemeye çalıştığımda Alfred'e kıcımlı öpmesini söyledim. Ve işte buradayım."

Dudakları inceldi.

"Benden kaçıyordun." Daha yumuşak.

"Seni becermemeye çalışıyordum, tatlım. Birinden kaçmakla o kişiyi tamamen yiyip bitirmemeye çalışmak arasında fark var." Elleri sandalyesinin kolçaklarını tutmaya gitti. "Yaralıydın."

Onu becermemek için mi uzak duruyordu? Vay, vay, . Şimdi kesinlikle ilgisini çekmişti.

"Dikişlerin yüzünden uzak durmak en iyisi gibi görünüyordu." Biraz huysuz. "Ve eğer seni kenara atarsam-"

"Eğer?" Marley araya girdi. *Eğer diye bir şey yoktu.* Ciddi bir kenara itilme söz konusuydu.

"Bunu sadece seni güvende tutmaya çalıştığım için yaptım."

Gözleri kısıldı. "Hastaneden çıkar çıkmaz beni Chicago'ya götürmenin tek nedeni buydu, değil mi? Çünkü beni korumaya çalışıyorsun. Senin davayı çözmesi gereken özel dedektifi korumaya çalışıyorsun." Sanki o bunu gibi. "Seni minibüse bindiren iki adam öldü. Sana yardım eden barmen

Senin ilacın öldü. Üç ceset. Bu yığına, seni kurtardıktan hemen sonra birinin evimi dağıttığı gerçeğini de ekleyin..." Sadece tek bir sonuç çıkarılabiliirdi. "Sırada benim peşimde olduğunu düşünüyorsun."

Declan gözünü kırpmadı.

"Tüm bunların arkasındaki adamın beni hedef alacağını düşünüyorsunuz. Belki de yetkilileri -ya da seni- ona yönlendirebilecek bir şey gördüğümü düşünüyor. Ya da belki de seninle oynadığı o iğrenç oyuna müdahale ettiğim için çok kızgındır." Omuz silkmek zorunda kaldı. "Her iki da, onun ölüm listesinde sıradakinin ben olduğuma karar verdin. Beni Wayne Malikânesi'ne yerleştirdin-"

"Marley..."

"İyi! Beni perili şatoya yerleştirdin." Kaşları çatıldı.

"Beni paranın satın alabileceği en iyi güvenliğin arkasına koydunuz. Sen onu avlaması için başka birini tutarken benim saklanacağımı mı sanıyorsun?" Öne doğru eğildi. Elleri adamın omuzlarında kıvrıldı. "Tekrar düşün."

Ona bakarken başı daha da geriye eğildi.

Bacakları ayrılmıştı. Aralarında duruyordu ve... Marley sol bacağını kaldırdı. Dizini onun sandalyesine koydu. Tam bacaklarının arasına. Aletine çok ama çok yakındı. Hızlıca bir göz attığı ve fark ettiği bir alet.

Declan beni istiyor. Tam burada. Şu anda. Aletinin sert, ağır boyu çok pahalı pantolonunun ön tarafına doğru itildi.

"Beni becermemeye çalışıyordun." Sesi boğuklaşmıştı.

Elleri kızın beline kenetlendi. Onu uzaklaştırmak mı istiyordu? Yoksa çılgınca, hevesle onu kendine mi çekiyordu?

İkisini de yapmadı. Sadece ona sıkıca sarıldı. Hâlâ kendini tutmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, bu saçmalığa bir son vermesi gerekiyordu. Stat.

"Seni becermek istediğimi nereden biliyorsun?" diye nefes aldı. "Ya ilgilenmiyorsam?" Elbette ilgileniyordu. Çok, çok ilgiliydi.

"Marley..." Karanlık bir gümbürtü.

Başını eğdi. Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi. Ağzı açık, neredeyse yeterli olmayan bir öpücük. Sonra onun dudaklarına karşı fısıldadı, "Gizlice

her gece odama giriyor." Odasına, ama yatağına değil. *Seni yatağımda istedim.*

"İyi olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Peki benim orada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni hissedebiliyordum." Yumuşak bir öpücük daha. "Odaya gizlice girip kapının yanında durmaktan daha fazlasını yapmanı istedim."

Şimdi... onu itti. Ne kadar yanlış bir tepki. "Beni istemiyorsun." Adamant. "Marley, sevişmek istediğin adam ben *değilim*."

"Aslında ." Sert bir baş sallama. "Sen tam olarak becermek istediğim adamsın. Başka kimse benim için yapamaz. Ve artık dikişlerim de yok, ikimizin de istediği şeyi reddetmek için şimdi hangi bahaneyi kullanacaksın?"

"Yapamam..." Çenesinde bir kas kasıldı. "Seni bir kez alıp sonra geri dönmeni izleyemem."

Ama yüzünü çeviren oydu. Kelimenin tam anlamıyla yüzünü ondan çeviriyor ve şehrin ışıklarına doğru bakıyordu.

Adam başını çevirdiğinden, dudaklarının onu işaret eden yara izinin üzerinde gezinmesine izin verdi.

Anında tüm vücudu gerildi. "Marley, hayır."

"Declan, *evet*."

Elleri ona karşı esnedi. "Burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum." Rendelenmiş. Biraz çaresiz.

Onu çok daha çaresiz severdi. Onu bu şekilde de elde edebilirdi. "Yapmanın 'doğru' olduğunu düşündüğün şey nedir? İkimizin de istediği şeyi reddetmek mi? Bu nasıl doğru olabilir?"

Keskin bir nefes çekti.

"Çünkü seni istiyorum, Declan Flynn. Her erkekle yatacak tipte biri değilim, bilgin olsun. Belirli standartlarım var." Biraz geri çekilmeden önce yara izine nazik bir öpücük daha kondurdu. "Megaloman olan ve diğer insanlara emir vermekten hoşlanan, gerçekten hükmedici piçlerden hoşlanma eğilimindeyim."

"*Ne?*" Başını ona doğru çevirdi. Gözleri parladı.

İçinden kahkahalar döküldü. "Kendime engel olamadım." Çok gergindi. Neredeyse... korkuyordu. Ondan mı? Birlikte olmalarından mı? Neden korkuyordu? "Seninle olursam bana ne olacağını düşünüyorsun?"

Yutkundu. "Seni incitmek istemiyorum."

"Yapabileceğine inanmıyorum." Marley bu sözleri söylerken bile bunların yalan olmasından korkuyordu. *O sonsuza dek mutlu olmanın peşinde değil. Eğer dikkatli olmazsanız, kalbinizi daha önce hiç kimsenin kırmadığı kadar kıracaktır.* "Fiziksel olarak beni asla incitmeyeceğini biliyorum."

"Başka türlü acılar da var."

Onun tecrübelerine dayanarak konuştuğunu biliyordu. "Baban gerçek bir piçti. Hayatını cehenneme çevirdi."

Parmakları onun üzerinde biraz daha sıkılaştı. "Onun hakkında konuşmuyorum. Kimseyle konuşmam."

Tam bir yalancı. Declan onun kendisini duyamayacağını düşünürken onunla konuşmuştu. Karanlıkta yapılan bir itiraf yine de bir itiraftı. "Seni incitti." Bu konuda geri adım atmayacaktı. "Sana yeterince iyi olmadığını düşündürdü, değil mi?"

"İyi denkleme girmedim. Asla iyi olamayacağımdan emin oldum. Ve benim gibi biri seninle birlikte olmamalı." Ayağa kalktı ve aynı anda onu kaldırdı. Onu yere bıraktığında geri adım attı. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Kendimi kontrol ediyorum."

Kaşlarını çattı. Kontrol istiyor gibi mi görünüyordu?

Orada durdu, tüm gerginliği ve heybetiyle, tüm seksi, karanlık ve düşünceli haliyle, "Ama bu hayatımda yaptığım en zor şey. Seni soymak istiyorum. Seni masanın üzerine kaldırmak istiyorum. Ve seni şimdi ve burada becermek istiyorum. Şimdi arkanı dön, bu ofisten çık ve lanet Wayne Malikânesi'ne, perili şatoya ya da evim dediğin her ne haltsa ona geri dön."

Uzun, siyah bir elbise giymişti. Düz balerin ayakkabıları.

Pahalı, bir aylık kiradan daha pahalı pantolonunu ve özel dikim beyaz gömleğini giymişti. Gömleğin ilk birkaç düğmesi çözülmüştü. Çenesini hafif bir kirli sakal kaplamıştı. Yüzündeki kızgınlık devam ediyordu. Ama gözleri? Gözlerine ateşli bir yoğunluk geri dönmüştü. Şehvet. Açlık. Çok fazla ihtiyaç. Onun için.

Marley bir nefes aldı ve şansını dener. "Buraya sana kenara *çekilmeyeceğimi* söylemek için geldim. Augusta'daki polisler senin davanda hiçbir ilerleme kaydedemediler. Bildikleri kadarıyla, kaçırılmanızın beyni -ve muhtemelen o üç cinayeti işleyen kişi- fail ortalıkta . Her yerde olabilir." Eğlenceli bir

Parker'la yaptığı konuşma bu talihsiz haberi ortaya çıkarmıştı. Polislerin soruşturmada kullanacakları hiçbir şeyleri yoktu. Yedi gün olmuştu ve dava şimdiden soğuk görünüyordu. Sıfır ipucu. Sıfır şüpheli.

Bunun için Buz Kırıcılar'a ihtiyacım var.

Omuzları dikleştirdi. Teknik olarak zaten düzlerdi. Daha da dikleştirdi. "O seni tekrar avlarken şımarık prensesi oynamayacağım. Seni hedef almak için onca zahmete girdi. Vazgeçmeyecek. Yine gelecektir."

Ya Declan? Sadece omuz silkti. Sanki bir katilin onu takip etmesi normal bir olaymış gibi.

Şüphe bakışlarını daraltmasına neden oldu. "Chicago'ya dönmenin bir başka nedeni de bu mu? Seni avladığını bildiğin için mi?"

Gözleri ona doğru parladı. Sonra yavaşça gülümsedi. Bu gülümseme, bir köpekbalığının ağzını açıp büyük, ölümcül bir ısırtık almadan hemen önce avına sunduğu soğuk bir sırıtmaydı.

"Burası benim bölgem," dedi. "Korumalarım her yerde. Güvenliğim her yerde. Bu şehrin her yerinde bağlantılarım var. İyi, kötü ve aradaki her şey. Eğer geliyorsa, burası onun kontrol edebileceği bir bölge değil. Burası onu kesinlikle yok edeceğim yer."

Kalbi göğsünde sertçe çarptı. "Onu yakalayıp yetkili makamlara teslim etmeyi mi planlıyorsunuz?"

Gülümsemesi tüyler ürperticiydi. "Böyle düşünmek sana yardımcı olacaksa, elbette.

Diyelim ki planladığım şey bu."

"Declan!" Onun kollarını tuttu. Elleri hâlâ yumrukluydu. Vücudu kaya gibi sertti. "Meseleyi kendi ellerine almıyorsun. Bu adamı avlayıp kanunsuz adalet sağlayamazsın." Cidden, daha fazla Bruce Wayne olabilir miydi? *Kes şunu Declan. Kes şunu Declan.*

"Eğer bana doğru geliyorsa, eğer senin peşinden geliyorsa... o zaman onu durdurmak için ne gerekiyorsa yaparım." Gergin bir duraklama. "Şu anda bana dokunmak muhtemelen aklına gelen en iyi fikir değil. Bırakmak isteyebilirsin. Geri . Ofisimden çık."

Yapması gereken bu muydu? Ona kendi gülümsemesini verdi. Saldırmak üzere olan bir köpekbalığı gibi değil. Tatlı bir şey. Öldürecek kadar tatlı. *Onu nezaketle öldürmek.* Ona o gülümsemeyi verdi, sonra gitmesine izin verdi. Geri adım attı. Masasına doğru ilerledi. Elbisesi dönüyordu.

ayak bileklerinin etrafında. Kapıya doğru ilerlerken adımları yavaş ve kesindi. Kapıyı çekip açtı. Kafasını dışarı çıkardı. "Pierre?" Marley daha önce tanıştığı asistana seslendi. Geçmek için savaştık zorunda kaldığı adama.

Başını kaldırdı. Kulağına bir telefon tuttu. Dik dik baktı.

Telefon konuşmasını mı bölmüştü? Fazladan kızgın görünmesine şaşmamalı. "Declan'ın bugünlük işi bitti. Sizi bu kadar geç saate kadar beklettiği için özür diliyor. Harika bir gece geçirmenizi umuyor."

Pierre ayağa fırladı. Telefonu da kapattı ve cebine soktu. "Declan asla özür dilemez."

"Bu kusur üzerinde çalışacağız." El salladı. "İyi geceler. Sizinle tanışmak güzeldi." Özellikle de hedefine ulaşmasını fiziksel olarak engellemeye çalıştığında. Çok eğlenceliydi. Eğlenceli değildi. Adam gerçekten de bir metre iki santimlik, süper ince bedenini kullanarak onun yolunu kesmeye çalışmıştı. Sanki onu durdurabilirmiş gibi.

Pierre ağız açık bakmaya devam ederken, kapıyı sertçe kapattı. Sonra da kilitledi. Declan'a dönüp bakmadan, "Fikrini dinledim," diye açıkladı. "Ama benim çok daha iyi bir fikrim var." Yüzünü Declan'a döndü ve bunu yaparken Marley onun yüzündeki çıplak özlemi yakaladı. Nefesi kesildi çünkü daha önce hiç kimse ona bu şekilde bakmamıştı. Sanki ona her şeyden çok ihtiyacı varmış gibi. Sanki ona sahip olmak zorundaymış gibi. Sanki-

Ve gitmişti. Özlem kayboldu. Yüzü sertleşti ve okunamaz hale geldi.

Declan kesinlikle bir maskenin arkasına saklanmakta ustaydı. Ama hata yapmıştı.

Ona yine o tatlı gülümsemesini gönderdi. Tüm masumiyetiyle. Adam hâlâ masasının arkasında duruyordu, sandalyesi de yanına çekilmişti. Kız ona doğru yöneldi. Adımları yavaş ve kesindi. Tıpkı kapıya *doğru* yürürken olduğu gibi. Kasıtlı. Adamın yanında durup parmaklarını göğsünde gezdirdi.

"Benimle oynama, Marley."

"Kim oynuyor?" Dizüstü bilgisayarını bir kenara itti ve masanın üzerine atladı. O büyük, parlak, göz korkutucu masanın. Marley elbisesinin eteğini kalçalarına kadar kaldırdı. "Size fikrimi söylüyorum. Dahice fikrimi. Eminim asistanınıza eve gitmesini söylediğimi duymuşsunuzdur. Ayrıca kapıyı da kilitledim."

Kapı. Binanızın bu katına çıkmak Fort Knox için imkânsız, o yüzden güvende olduğumuzu düşünüyorum. Kimse bizi rahatsız etmeyecek." Dudaklarını ıslattı. "Benim fikrim..." Kalbi deli gibi çarpıyordu. Midesi burkuldu. Sinirden sesi soluğu kesilmişti: "Benim fikrim çekip gitmemek. Benim fikrim burada seninle kalmak. Ve senin benimle sevişmen. Tam burada. Şu anda. Bu masada. Her zaman çok sıkı çalıştığın masada." Onun bir şey yapmasına ihtiyacı vardı. Bir hamle yapmasını. *Beni reddetme. Reddetme.* "Çünkü buraya iki şey yapmak için geldim. Birincisi, sana kenara itilmeyeceğimi söylemek için..."

Ona doğru ilerledi. Açılmış bacaklarının arasına girdi. Elleri vücudunun her iki yanında düzleşti.

"Ve iki..." Derin bir nefes aldı. Artık geri dönmek için çok geçti. "Buraya seni istediğimi söylemeye geldim. Seninle birlikte olmak istiyorum. Seni istiyorum-"

Ağzı onunkine çarptı.

* * *

VIPER inine geri döndü.

Declan Flynn Chicago'ya geri döndüğünde hiç şaşırmamıştı. Korumasına ve algılanan gücüne geri dönmüştü. Onun emirlerini yerine getirmek için can atan yandaşlarına ve karanlıkta adı fısıldandığında korkudan titreyen aptallara geri dönmüştü.

Declan Flynn'den korkan çok fazla insan vardı. Declan tanımadığı bir bölgedeyken saldırmasının nedenlerinden biri de buydu. Augusta'da ona yardım etmesi için tuttuğu aptal kas gücü, hedeflerinin kim olduğunu bile fark etmemişti.

Ve onun kimliğini keşfettiklerinde.

Çok korkmuşlardı. Beni arayıp Declan'dan af dileyebileceklerini söylediler. Onlara Meksika'ya kaçmaları için yeterli parayı vermezsem beni kurbanlık koyun olarak sunacaklarını söylüyorlardı.

Onlara beynine bir kurşundan başka bir şey vermemişti. Destansı hataları için tam olarak hak ettikleri şeyi. O kulübeye kadar asla takip edilmemeliydiler. Hele ki amatör bir özel dedektif tarafından.

Declan'ın, bir kurşunun kolunu kesmesinin ardından eve götürdüğü bir Pl.

Evet, artık Marley Jones hakkında çok şey biliyordu.

Ne kadar ilginç bir geçmişiniz var Bayan Jones. Kana ve korkuya bulanmış bir geçmiş. Canavarlardan en az onun kadar nefret etmeliydi. Ama yine de.

Yine de Declan Flynn'i kurtarmıştı. Sadece bir kez değil. İki kez.

İlk başta onu çabucak ortadan kaldırmayı düşünmüştü. Kulübede Declan'ı kurtarma görevi sırasında, iki moronun konuşmaması gereken şeyler hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmadığından emin olamazdı. *Benim gibi şeyler.* Ya da onu Declan'a götürecek bir şey görmediğinden.

Yani, evet, hızlı bir ölüm uygun görünüyordu.

Moronları onun peşinden göndermişti. Evde değildi. Ne yapmışlardı? Evini dağıtmışlar. Aptallığın daha da yüksek bir seviyesine ulaşmışlardı. Çünkü çöpe atılan evle birlikte Marley artık kendisinin de avlandığını biliyordu.

Sonra beklenmedik bir şey yaptı. Ara sokakta onu görmüştü. Kıdemsiz bir özel dedektif için şaşırtıcı bir başarı. Süslü eğitimleriyle korumalar patronlarını kurtarmak için hiçbir şey yapmamışlardı.

Onun yerine, narin bir kadın vücudunu ona doğru savurmuştu. Declan'ı ateş hattından çıkardı. Bir darbe almıştı.

Declan'ın ölümü iki kez aldatmasına izin vermişti.

Kendine iyi bir şans tilsimi bulduğunu mu düşünüyorsun, Declan Flynn?

Declan'ın yeni cazibesi hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye karar vermişti. Ve onun hayatının derinliklerine daldıkça, Marley Jones daha da ilgisini çekmeye başlamıştı.

Canavarlardan uzun zamandır etkilenen bir kadın. O kadar büyülenmişti ki yıllarını psikopatların, sosyopatların ve sapkın davranışların davranışlarını inceleyerek geçirmişti. Ta ki etrafı gardiyanlar ve hapisane personeli tarafından sarılmışken bile bir av haline gelene kadar.

Ondan sonra saklandı. Geri çekilmişti. Saldırının ona zihinsel olarak ne yaptığını merak ediyordu. Canavarları anlamaya çalışmayı bırakmıştı. Çalışmalarına son vermişti.

Onları anlayamazsınız. Yapabileceğiniz tek şey onları öldürmektir. Bu dünyayı daha iyi bir yer yapar.

Bazı insanlar toprağa aitti. Bu onun uzun zaman önce öğrendiği bir dersti. Declan Flynn'e de öğreteceği bir dersti.

Ama Chicago semalarına ve özellikle de yüksek bir binaya bakarken, geçmişte olduğu gibi Declan Flynn'e odaklanmamıştı. Declan uzun zamandır onun göreviydi ama Marley...

Sebastian Glass'ın saldırısı size ne yaptı? Asla değiştirilemeyeceklerini anladınız mı? Sadece kan için yaşayan vahşi yaratıklar olduklarını?

Ama... içini daha da kemiren bir şey vardı... *Ne kadar kötü olduklarını bile Declan'ı neden kurtardın?* İlk kurtarışı o yaptı. Elbette. Belki de Declan'ın kim olduğunu fark etmemişti. Karanlıktı. Muhtemelen Declan'ı minibüse zorla bindirilirken sadece arkadan görmüştü.

Anlatılanlara göre, Marley iyi bir yardımsevermiş. Çocukları severdi. Köpekleri. Gönüllüymüş. İhtiyacı olanlara yardım ederdi. Son derece yorucu bulduğu her şeyi yapmış.

Belki de ilk kurtarılan oydu. Birine yardım etmeye çalışıyordu çünkü kurban olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ama ikinci kurtarma?

Bunu neden yapmıştı ki?

Declan'ın ne olduğunu anlamıyor muydu?

Onun derisinin altında yaşayan ve nefes alan canavarı görmemiş miydi?

Ellerini siyah ceketinin ceplerine soktu. Marley o anda canavarla birlikte yüksek bir binadaydı.

Ne yapıyorlardı? Ve...

Sana onun gerçekte ne olduğunu nasıl gösterebilirim?

On Birinci Bölüm

O NE HALT ?

Declan'ın dudakları Marley'inkilere sertçe yapıştı. Sıcak, ağzı açık bir öpücük. Dili Marley'nin ağzına ve Marley'nin boğazından yükselen küçük inilti, Declan'ın şimdiye kadar duyduğu en seksi ses olmalıydı. Ona doğru eğilirken ellerini masanın yüzeyine daha sıkı bastırdı. Kadının tadı aynı anda hem çökmüş hem de tatlıydı. Bu baş döndürücü tat onu kontrolünün sınırına daha da yaklaştırdı.

Geçen hafta boyunca Marley'nin hayalleri ve fantezileriyle kendine işkence etmişti. Marley onun evindeydi. Onun yatak odasının hemen yanında. Onu kontrol etmek için odasına girmişti, evet, ama...

Her gece ona dokunmak istedim. Onu öpmek istedim.

Bu tatlı ve şefkatli bir romantizmle ilgili değildi.

Onu yutmak istiyorum. Ona tamamen sahip olmak. Ona sahip olmak. Marley'in saf iyiliğinden bir parça alıp sonsuza dek saklamak.

Onu tutmak için.

Ama doğru olanı yapmaya çalışmıştı, lanet olsun. Ona uzaklaşmasını söylemeye çalışmıştı. Ellerini ondan uzak tutmayı planlamıştı. Hayatındaki bir şeyi -birini- mahvetmekten kaçınabilirdi, sadece bu seferlik. Ve sonra...

Seni istiyorum.

Marley'in sözleri kafasında çınladı. Sağ elini kaldırdı. Kızın kalçasına gitti. Elbisesinin yumuşak kumaşını yukarı kaldırdı. Daha da yumuşak olan tenine dokundu. İpek. Ağzı onunkinden ayrıldı ve bir öpücük kondurdu.

boğazından aşağı iniyordu. Elleri adamın üst kollarının etrafında kıvrılmıştı. Bacakları adamın daha da yaklaşabilmesi için genişlemişti.

Elbisesinin eteğini daha yukarı itmek çok kolay olurdu. Külotunu çekip çıkarmak ve içine girmek. *Fantezimi gerçekleştirmek için.*

Ve geçen her saniyede kontrolü biraz daha dağıldı. Uçurumun kenarına daha da yaklaştı. *Durdur beni, Marley. Durdur beni. Durdur beni.*

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

Kafasının içinde dönüp duran kelimeleri gerçekten dile getirdiği için sersemlemiş bir halde ondan uzaklaştı. Çoktan ölmüş olması gereken bir vicdanın sesiydi bu. Ancak Marley dünyasına girdiğinde o vicdan bir kez daha canlanmış gibiydi.

"Seni durdurabilmek için gururumu paramparça etme ve arzumu itiraf etme rutinini yapmadım." Başını salladı. "Bunu her zaman yaptığımı mı sanıyorsun? Erkeklerin masalarına atlayıp onları baştan çıkarmaya çalıştığımı mı?"

"Yapmasan iyi edersin." Vahşi bir hırıltı. Yasemin ve amber kokusu aklını kaçırmamasına neden oluyordu.

"Bilmiyorum. Doğrusunu isterseniz, iki yıldır kimseyle birlikte olmadım." Dudakları kızarmıştı. Adamın ağzından şişmişti. Onun nefis ağzı dikkatini dağıtmıştı, bu yüzden sözlerinin şehvetle ıslanmış beynine kaydolması ve gerçekten işlemesi biraz uzun sürdü.

İki yıl mı dedi?

"Glass'ın saldırısından sonra hayatımdaki herkesten uzaklaştım. O zamanki erkek arkadaşım Zane Patrick bana hapishaneye hiç girmemem gerektiğini söyleyip duruyordu. Ve bazen bana bakış şeklinden... Yara izlerimden hoşlanmadığını biliyordum. Zane onların her zaman hatalarımın çirkin hatırlatıcıları olacağını söylerdi."

Onun hatası mı? Oroşpu çocuğu. "Sen mükemmelsin." *Zane Patrick.* Listesine eklenecek bir isim daha. İnsanlar Marley'e yanlış yapıp, onun gözetiminde suçsuz yere çekip gidemezlerdi. Yapmadılar-

"O benim için doğru kişi değildi. Bana nasıl bir pislik olduğunu göstermeden önce bile bunu biliyordum." Parmakları Declan'ın sağ kolundan aşağı kaydı.

"Ama sakıncası yoksa onun hakkında konuşmamayı tercih ederim. Özellikle de seni baştan çıkarmak için bu kadar uğraşırken."

Kendisinden önce ona dokunmuş olan hiçbir erkek hakkında konuşmak istemez. *Başka kimse konuşmayacak. Bundan sonra benim olacaksın, Marley.* Kötü bir adam ancak bu kadar uzun süre iyilik yapmaya çalışabilirdi. İyiliğini tüketmişti.

Onunkinden biraz alma zamanı.

Beni baştan çıkarmak mı istiyorsun, aşkım? Beni istiyor musun? O zaman seninim. Declan'ın elleri kasıtlı olarak elbisesinin eteğinin yumuşaklığını kavradı. Yavaşça santim santim yukarı kaldırdı. Bakışları kızın kalçalarına kaydı. Muhteşemdi. Seksi. Bir santim daha. Bir santim daha. Ta giydiği siyah ipek külotu görene kadar.

"Elbiseme uyuyorlar," dedi, sesi nefes nefese, boğuk ve tamamen baştan çıkarıcıydı. "Sütyenim de öyle."

"O uyumlu sütyeni yakında göreceğim." Yakında onun her bir santimini görecekti. Ama önce...

Parmakları bacaklarının arasında gezindi. Külotun ipeği üzerinden onu okşadı, tam göbeğine süründü.

Sanki adam onu ürkütmüş gibi sarsıldı ama dudaklarından hızlıca bir hava kaçtı. "Bu güzel bir his."

Güzel mi? Lanet olası güzel mi? Her şey *güzelden* çok daha iyi hissettirmek üzereydi. Belki de eski sevgiliyle böyle olmuştu ama Declan'la değil. "Ben kibarlık yapmam."

Uzun kirpikleri dalgalandı.

"Bunu unutma," dedi ona ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekmeden hemen önce parmakları külotun etrafında kıvrıldı.

Ayakkabıları yere vurdu. İki yumuşak tıkırtı. Külotu tamamen yırtıp atabilecek kadar geri çekilmişti. Ayakkabılarının yanına fırlattı. Sonra ellerini kalçalarının iç kısmına koydu. Arzuladığı noktaya ulaşana kadar yavaşça yukarı doğru izledi. Bu sefer ona dokunduğunda aralarında hiçbir şey yoktu. Onu bekleyen sıcak, sıkı seksinden başka bir şey yoktu.

Bir parmağını içeri daldırdı. Kadın onu açgözlülükle kavradı ve içinden boğuk bir inilti yükseldi.

Başparmağı klitorisinin üzerinde gezindi. Yumuşakça okşadı ve sonra... *Ben yumuşak bir tip değilim. Ona iyi biri olmadığını söylemişti.*

Onu geriye itti, masasının üzerine yatırdı ve elini ağzıyla değiştirmek için eğildi.

"Declan!"

Adını haykırıyordu ama zevkten değil. Daha çok şoktaydı. Zevk kısmına yakında geleceklerdi. Dili onu okşadı. İki parmağını şimdiye kadar tecrübe ettiğı en sıkı, en sıcak cennete sokarken bile klitorisine doğru tekrar tekrar kayıyordu. Kalçaları ona karşı kalktı. Elleri adamın omuzlarını . Iskaladı. Parmakları adamın saçlarını okşadı.

Onu yaklaştırmaya mı çalışıyordu? Yoksa onu durdurmaya mı?

Daha fazla ziyafet çekti, onun zevkine göre delirdi. Tatlı ve çökmüş, bu onun Marley'iydi. Onu bağımlısı yapan bir tat. Ona doyamıyordu. Nefes nefese inlemeleri kulaklarını dolduruyordu. Dili parmaklarının yerini aldı ve onun *içine girdi*.

Kalçaları kalktı.

Onu yaladı. Klitorisine geri döndü. Acımasızca çalıştı çünkü dilinde onun zevkini tadana kadar durmayacaktı.

"Declan?" Sürpriz. Sonra, *"Declan!"*

Vücudu sarsıldı. Orgazmı içinden geçerken haykırdı ve adam açgözlülükle onun salıverilmesini içti. Yalamayı bırakmadı. Okşamayı. Öpmeyi. Orgazmı tüm vücudunu titretip sarsarken çılgınca hızını sürdürdü. Kadın gerildi, sonra masanın yüzeyine doğru çöktü.

Dudaklarını yalayarak yavaşça onun üzerinde yükselmeye başladı. Elbisesi beline kadar kıvrılmış, vücudunun alt kısmı çıplak kalmıştı. Kirpikleri havaya kalktı ve "Bu... bu..." derken nefesi kesildi.

"Bir tadımlık." Onun tadı. Onun tadına. Daha çok tadacaktı. Çünkü tüm dünyada en sevdiği ikramı bulmuştu. Marley. Ama şimdilik.

Onu sismeyi nefes almaktan daha çok istiyorum.

Oturuyordu. Elbiseyi kaptı. Başının üzerinden çekti ve ayakkabıların yanına fırlattı. Ve tabii ki söz verdiği siyah sutyeni giymişti. Sütyen göğüslerini kavırıyor ve ona lanet bir hediye gibi sunuyordu.

Parmakları yemyeşil tümseklerin üzerinde gezindi. Sutyenini çıkardı.
. Ve sonra ona uzandı-

"Hayır." Onu tekrar masanın üzerine itti. "Benim sıram henüz gelmedi." Masanın üzerine yayılmıştı. Dünyanın en seksi görüntüsüydü. Bu masada çalışıp da onu hatırlamaması nasıl mümkün olabilirdi ki? Bu anı nasıl hatırlamayacaktı?

Kadının sıkı meme uçları onu baştan çıkarmıştı ve ağzını onlara götürmek zorunda kaldı. Emmek ve yalamak zorunda kaldı ve elleri tekrar omuzlarını kavradı. Tırnaklarının ısırdığını hissetti ve karşılığında dişleri onu sıyırdı.

Onun altında ürperdi.

Diğer göğsünü yalamaya, emmeye ve öpmeye başlarken bile elleri tekrar bacaklarının arasına kaydı. Vücudu titriyor ve sarsılıyordu ve aleti o kadar sertleşmişti ki her an patlayabileceğini düşündü.

İçine gir. İçine gir.

Ama onun hazır olduğundan emin olmak istemişti. Pişmanlık olamazdı. Marley ondan *güzel* bir seks almayacaktı. Ona hayatının sikişini yaşatmaya niyetliydi.

Orgazmindan dolayı ıslak ve hassastı. Çok sıcaktı. Ve sıkı.
Onun etrafında kendini inanılmaz hissedecekti.

Ve onun olacaktı. "Declan! Seni
içimde istiyorum!"

Sanki olmak istediği başka bir yer varmış gibi. Ama
önce...

Dudakları yaralarının üzerinde gezindi. Kısa öpücükler. *Bunu ona ödeteceğim.*
Kimse sizi işaretleyip çekip gitmez.

Adam yara izlerini öptüğünde sertleşti. Sonra elleri aşağıya uçtu. Adamın yüzünü yakaladı. Onu kendine doğru çekti. Dudakları çılgınca bir çarpışmada buluştuğunda Marley onu vahşi bir vazgeçişle öptü. Adam onu masanın kenarına çekti. Marley ona doğru eğildi ve pantolonunun üzerinden sikini okşadı.

Yeterince iyi değil.

Geri çekildi.

"Declan!"

Pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açtı. Onun için acıyan sikini çıkardı. Saniyeler sonra prezervatifi taktı ve sikinin başını kıza bastırdı.

Elleri adamın üst kollarını kavramak için düştü. "Alıştığımdan daha büyüksün..."

İltifatlar, iltifatlar. "Ben de seni alıştığımdan daha sert sikeceğim." Vahşi bir söz.

Aşağıya, vücutlarına bakıyordu. Adamın aletinin hafifçe içine girmesini izliyordu. Ama onun sert sözleriyle başını kaldırdı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bu hoşuma giderdi."

Gidiciydi. Onun yumuşak gülümsemesi ve o üç kelime karşısında kontrolü parçalandı. Kadının kalçalarını kavradı, onu doğru çekti ve taşaklarına kadar içine gömüldü. O anda, kız onu sıkı, sıcak, çılgın çekirdeğıyle çevrelediğinde, gerçeklik yok oldu. Ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hiçbir şey.

Onu masanın kenarına oturttu. İçeri ve dışarı, itti. Kalçalarının hızlı pistonları ona karşı. Bir eli aralarına kayarak klitorisini acımasızca okşarken, diğer eli de içine daldı. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Kadından hızlı bir çığlık yükseldi. Anında eliyle boğmaya çalıştığı bir çığlık. Neden boğmaya çalışsın ki? Onun için çığlık atması hoşuna gidiyordu. Onun serbest bırakılmasının dalgalarının sikini sıkıttığını hissettiğinde daha da çok hoşuna gitti.

Ona vurdu. Yeterince içine giremedi. Daha fazlasını istedi. Her şeyi istedi. Onu kollarının arasına aldı. Onun sıcaklığının derinliklerinde gömülü kalırken onunla birlikte birkaç adım attı. Bacakları ona sarılmıştı. Kolları. Onu duvara yasladı. Onu yukarı kaldırdı. İçine girdi. Aldı. Sahiplendi.

Onu duvara yaslayarak sikti ve kendi orgazmı içinden geçerken bile onun için bir kez daha zevk çığlıkları atmasını sağladı. Kör edici bir patlamayla vurdu ve vücudunun her hücrelerinde zevk patladı. Kadının içine gömüldü, itmeye devam etti, onu sikmeye devam etti...

Öfke sona erdiğinde, salıverilme hâlâ vücudunda ve gerçekten de itici, tüketen ihtiyacın ötesini görebildiğinde, ona baktı.

Ona yine o gülümsemeyi verdi. O tatlı, masum gülümsemesini. Sonra dedi ki, "Beni daha sert siktin."

Evet, yapmıştı... kahretsin, çok mu sert olmuştu? Ona zarar vermiş miydi? O-

"Ve hoşuma gitti." Kolları adamın boynundaydı. "Tekrar yapman için sabırsızlanıyorum."

On İkinci Bölüm

KÜLOTUM NEREDE?

Marley, Declan'ın ofisine bitişik yemyeşil, özel banyoda dururken -tamam, *saklanırken*- elbisesini onuncu kez düzeltti. Gerçekten olağanüstü bir sevişmeden sonra oraya koşmuştu.

Sanırım üç kez geldim. Onun için tam bir rekor. Genelde bir kez boşalabilirse şanslı sayılırdı. Güzel seks için çok fazla. Bununla işi bitmişti, çok teşekkürler. Declan'ın tarzını daha çok tercih ediyordu.

Declan'ı tercih etti.

Kapıdan gelen bir tıkırtı onu yerinden sıçrattı. Marley döndü ve kapıyı açmadan önce kilidi çevirdi. Declan onu bekliyordu. Tamamen giyinikti çünkü -doğru, masanın üzerinde onunla sevişirken kıyafetlerini hiç çıkarmamıştı.

Bir parça siyah ipeği kaldırıp bir parmağından sarkıttığında kaşları çatıldı. "Bunu mu özledin?"

Külotunu kaptı ve .

İçinden bir kahkaha koptu. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum aşkım ama bunlar giyilemez. Piçin teki onları senden almak için acele ederken yırtmış."

Ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

"Sana daha fazlasını alacağım," diye söz verdi, sesi hırçınlaşıyordu. "Sana istediğin her lanet şeyi alacağım."

Marley başını salladı. "Senin gülüşün."

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

"Gerçekten güzel gülüyorsun, Declan." Adam ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakınca yanaklarına sıcaklık yayıldı. Büyümemişti. "Daha çok gülmelisin." Eline doğru baktı. Parmaklarını çözdü. Evet. Yırtık. İç geçirerek külotu çöpe attı. "Bu rutin bir şey mi?" Marley sormak zorundaydı. Kelimeleri gerçekten söylemek zorundaydı. İçindeki kemirici sızı ona bunu yaptırmıştı. Tüm evren onun için yeniden düzene girmiş olsa da, bu karşılaşmanın onun için sıradan bir gece olmasından duyduğu mutlak korku. "Normalde kadınlarla ofisinizde seks yapar ve bittiğinde külotlarını çöpe atmalarını mı istersiniz?"

Eli kızın çenesinin altında kıvrıldı. Kızın başını kaldırdı ve aynı anda çevirdi, böylece kız doğrudan kendisine bakıyordu. "Tanıştığımız andan beri sende rutin olan hiçbir şey yok."

Kemirme bir parıltıya dönüşmeye çalıştı. Ama... "Masanda prezervatif vardı." Bu, aynı ofiste başka kadınlarla da seks yaptığı anlamına geliyordu. Omuzları dikleşti. "Senin hayatın. Senin işin. Neden bu kadar kıskanç, garip ve-" Durdu. Çoğunlukla başını salladığı için.

Hayır.

"Masamda yoktu, tatlım. Cüzdanımdan prezervatifi çıkardım. Orada bir tek o vardı." Başparmağı kızın alt dudağında gezindi. "Daha fazla olsaydı, şu anda içinde olurum."

Oh. Oh.

Başparmağıyla dudağının üzerinde yavaş, şehvetli bir fırça daha.

Dudakları aralandı. Dili -tamamen kendi kendine, onun izni olmadan- adamın başparmağını yalamaya karar verdi.

Gözleri niyetle parlıyordu. "Bu ofiste başka kimseyi becermedim. Normalde buraya tanıdıklarımı getirmem."

Nefesi başparmağının üzerinde fısıldadı. "Beni buraya sen getirmedin. Kendim davet ettim."

"Yani o seksi kışını içeri sokup asistanımın yanından mı geçtin?"

Evet, demek istediği buydu.

Adamın eli kızdan uzaklaştı. "Çok açık konuşayım."

Bu harika olur. Ne kadar net, o kadar iyi.

"Ben neredeysem, siz de orada olabilirsiniz. Bunu açık bir davet olarak kabul edin. Sen bir tanıdık değilsin. Hızlı bir sikiş değilsin."

"Neyim ben?" Oh, hayır. Bu soruyu neden sormuştu ki? Marley başını salladı ve onun yanından geçti. Her adımında iç çamaşırı giymediği gerçeğinin farkına varıyordu. İçinden küçük bir ürperti geçti.

Adımları arkasından geliyordu. "Sen benim-"

"PI?" diye sordu ona doğru dönerken. "Benim Marley'im."

Sesi daha derin ve gür çıkmaya başlamıştı. Ve tüm yanlış ve doğru yollarla üzerine döküldü.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, genelde pek gülmem." Elini yüzünde gezdirdi. Parmakları yara izine değdi. Bir an için oyalandı. "Hayatımda gülünecek pek bir şey olmadı."

Hayır, öyle bir şey olduğunu düşünmüyordu. "Belki bunu değiştirebiliriz."

Ona doğru ilerledi. Yavaş, sinsi adımları kadının yarattığı mesafeyi ortadan kaldırdı. "Marley." Onun adını bir okşayış gibi söyledi. "Asla partinin neşesi olan adam olmayacağım. Şakalar yapmayacağım. Gülmeyeceğim ve hayattaki tüm o saçmalıklara ayak uydurmayacağım. Ben uyum *sağlamam*. Ben herkes gibi değilim. Herkes gibi hissetmiyorum." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sen - her şeyden canavarların uyum sağlamış gibi yapabileceğini biliyorsun. Uyum sağlamak umurumda bile değil. Ben neysen oyum."

"Olduğun şeyi seviyorum."

Çenesi boyunca bir kas esnedi. "Yapamazsın."

Bu kez ona dokunacak olan oydu. Eli kalktı. Yanağına bastırdı. "Seviyorum."

Adamın gözlerindeki ifadeyi nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Bakışları parlıyordu. Adı konmamış o kadar çok duyguyla aydınlanmıştı ki, ela gözlerindeki altın rengi ona doğru parlıyordu. "Senden hoşlanıyorum," dedi usulca.

"Siktir."

Dudakları kıvrıldı. "Bu senin de benden hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

Eli onunkini tuttu. Parmakları onunkilere dolandı. "*Beğenmek* denkleme girmez."

Oh. Gülümsemesi soldu.

Onu ofisinden dışarı çıkardı. Işıkları kapattı. Kilitledi. Telefonuna bir şeyler yüklemek için bir an ve sonra güvenli asansör girişini kullandı - onun katına çıkmak için özel bir kod gerekiyordu. James'in başının etini yedikten sonra o kodu almıştı.

Asansör kapıları kapandı ve asansör alçalmaya başlarken onları içeriye hapsetti.

Declan onu asansörün duvarına doğru itti. Vücuduyla onu oraya hapsetti. "*Sevmek* çok hafif bir kelime. Sana sahip olmak istiyorum. Sana tamamen sahip olmak istiyorum." Ağız onunkini aldı. Dili içeri girdi. Tadına baktı, alay etti ve tüketti. "*Ve sana sahip olmak.*"

Onu duvara hapsettiğinde elini bırakmıştı. Böylece mutlu elleri onun boynuna dolandı. Hatta bir tanesi saçlarının yumuşaklığına gömülmek için hareket etti. Adamın ağız tekrar onunkini aldığı anda, kız çok hazırdu. Adam onu her şeyi süpüren bir odaklanmayla öptü. Sanki onun dünyasında gerçekten önemli olan tek şey oymuş gibi.

Kalbi küt küt atıyordu. Vücudu gerildi. Ve seksi onun için tekrar istekli ve ıslak hale geldi. *Külot giymiyordum. Beni bu duvara doğru kaldırabilirdi. Elbiseyi yolumdan çek. Beni tam buraya, onun beni içine aldığı gibi-*

Ding.

Başını kaldırdı.

Bu *çınlamanın* fark edilmesi yavaş bir an aldı. Ve sonra asansör kapıları kayarak açıldı. Onları göremiyordu ama ayrılırken çıkardıkları hafif gürültüyü duyabiliyordu.

"Ahem." Bir boğaz temizlendi.

Declan onu . Şimdi açık olan asansör kapılarına doğru döndü.

Kendisini bekleyen ölümcül ikiliyi gördü. Cade Grimm ve Hunter McQueen asansörden birkaç adım ötede duruyordu. *Hunter, ne kadar da uygun bir isim.* Son birkaç gün içinde iki eski özel harekâtçıydı oldukça iyi tanımıştı. Görünüşe göre, o küçük sıyrık

Kurşun ona saygı duymalarını sağlamıştı. Her neyse. Şimdi iyi ve ilgili davranıyorlardı, hatta neredeyse boğuyorlardı.

Yüksek binaya çıktığında onu takip ediyorlardı. Tamamen zaman kayıydı çünkü Declan'la birlikte olmalıydılar. Onlara bu gerçeği söylemişti. Birçok kez. Onu takip etmeyi bırakıp Declan'ı korumaları gerekiyordu. Ama Cade kararlıydı, onlara emirler verilmişti. Onları takip edeceklerdi. Ve bir numaralı emirleri onun güvende kalmasını sağlamaktı.

Declan'ı kimin koruduğunu öğrenmek istediğinde, Declan'ın ofisindeyken yeterince korumaya sahip olduğu konusunda onu temin etmişti. Oradaki güvenlik personeline bir göz attıktan sonra kabul etmişti.

"Sanırım bu gecelik bu kadar, ha?" Cade, ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirerek sordu.

Declan tekrar onun elini tuttu. "Geleceğine dair beni uyarabilirdin."

Hunter yüzünü buruşturdu. "Ben söyledim."

Cade ayaklarının topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Bu sürprizi takdir edeceğini düşündüm."

Declan homurdandı. Onu asansörden dışarı çekti.

Seks yaptığınızı anlayabilirler mi? Tanrım. Anlayabilirler. Cade'in gözlerindeki bilmiş parıltıyı yakaladı. Eğer bir şey söylerse.

"Yapma," diye tersledi Declan.

Cade başını salladı. "Aklıma bile gelmedi." Sağ tarafa döndü. "Bu taraftan efendim. Limuzin bekliyor."

"Ukala, bu saçmalığı yapmaman ve bana 'efendim' dememen gerektiğini biliyorsun."

Cade sadece güldü. Onları dışarı çıkaran pozisyonu aldı ve Hunter da küçük grubun arkasına düştü. Resepsiyondaki güvenlik görevlilerinin yanından geçtiler ve sonra Cade onları gecenin içine götürecek cam kapıları açtı.

Araba kornaları çalıyor ve sesler havada uçuşuyordu. Kahkahalar. Uzaktan gelen müzik. İnsanlar kaldırımlarda koşuşturuyor, çoğu onlara iki kez bile bakmıyordu. Ama limuzinin yanında bekleyen siyah takım elbiseli iki adam vardı. Daha fazla güvenlik olduğundan emindi. Declan ve onun için bir yol açtıklarından emin oldular. Ama Declan geri çekildi,

önce limuzinin açık kapısından içeri girmesi gerektiğini söyledi. Girmek için eğildi-

"Declan!" Öfkeli bir bağırış.

Etrafında döndü.

Uzun boylu, hırpalanmış deri ceketli bir adam limuzine doğru koştu.

Cade öne fırladı. "Dostum, geri çekilmen gerek, hemen!" Eli kendi ceketine gitti. Hayır, beline. Bir silaha mı uzanıyordu? Öyle olmalıydı.

"Arabaya bin!" Declan ona bağırdı. "Şimdi!"

Hunter bağırarak adama doğru yaklaşıırken o da adamın gömleğini kavradı, onu da yanına çekmeye hazırdı ve-

"Ben onun lanet olası kardeşiyim!" Sokak lambasının altından geçerken yabancından bir böğürtü geldi. Işık onun yüzüne vurdu ve Marley çarpıcı benzerlik karşısında keskin bir nefes aldı. Eğer Declan şu anda onu limuzine itmeye çalışmasaydı...

Bu adamın Declan olduğunu düşünebilirdim. İkiz olabilirler.

Çok önemli bir fark dışında.

Yabancının yanağında hiçbir yara izi yoktu.

"Saçmalık," dedi Cade ama sesi emin değil gibiydi. Muhtemelen mükemmele yakın benzerlik yüzünden. "Patronumun bir kardeşi yok!"

"Ah, evet," dedi Marley, çünkü Declan heykel gibi hareketsiz kalmış ve hiç konuşmuyordu. "Öyle. Declan bana ondan bahsetti."

Cade ona soru dolu bir kaş çatma hareketi gönderdi.

Limuzinin yarı içinde, yarı dışındaydı ve çok fazla dikkat çekiyorlardı. "Hadi biraz gezelim, olur mu?" Declan'ın kardeşini işaret etti. "Atla bakalım." Ama bakışları 'a kayarken alt dudağını ısırdı. "Tabii onunla ilgili bilmem gereken bir sorun yoksa?" Çünkü bu adam Declan için bir sorun teşkil ediyorsa, Hunter ve Cade'in onunla sert adam rutinlerine geri dönmelerine izin verirdi.

Ama kardeşinden bahsederken Declan'ın sesindeki özlemi duydum. Onu ne kadar özlediğini biliyordum. Şimdi uzun zamandır kayıp olan kardeşi Declan'ın kapısının önünde belirliyordu. En azından iş kapısının eşiğinde.

Ona güvenebilir miyiz? Kardeşlerine yüzde yüz güveniyordu. Ama Declan'ın kardeşi hakkında ne biliyordu?

"Sorun değil." Declan'ın düz sesi. "Arabaya bin, Royal."

Az nce Royal olduğunu söylediği adam başını sallayarak onayladı ama Cade'e öfkeli bir bakış fırlattı. "Yolumdan ister misin yoksa seni kendim mi taşıyayım?"

"Denediğini görmek isterim." Cade'den alçak bir alay. Ama o geri çekildi. Geri çekildi ki Declan'a yaklaşıp, "Patron, onunla limuzinde olmanın güvenli olduğundan emin misin? Orada Marley olacak ve onun birinci önceliği olduğunu biliyorum."

Kaşları havaya kalktı. Öncelikli kişi o muydu? "Hayır. Declan'ın güvende olması birinci ncelik." Bu önemli gerçeği hepsi bir kenara not etmeliydi.

"Ben de ," diye güvence verdi Cade.

Ama Declan başını salladı. "Royal benim için bir tehdit değil." Bundan emin görünüyordu.

"Ben olsam buna gvenmezdim," diye mırıldandı Cade. Belli ki Cade bu konuda o kadar emin değildi. Ve Hunter sessizce izledi. Bunu çok yapardı, her şeyi içine çekerdi. İzledi. Tarttı. Gözlerinin yoğun karanlığının ardında her zaman çok şey varmış gibi görünürdü.

Fiziksel olarak Cade ve Hunter birbirlerinin zıttıydı. Her iki adam da uzun boylu ve güçlüydü. Kaslıydı. Ama Cade' plaj çocuğu gibi mkemmek bir görünüşü vardı. Geniş bir gülümseme. Ticari model malzemesi. Çok arkadaş canlısı görünüyordu ama Marley bu arkadaş canlısı tavrın çoğunlukla saçmalık olduğunu biliyordu. Adamın ii buz gibiydi.

Hunter'a gelince... Cade ikilinin daha konuşkan olanı olsa da, Hunter bir tehdit havası yayma eğilimindeydi. Altın sarısı teni, koyu renk gözleri ve saçları, hiç yumuşamamış gibi görünen yüz hatlarıyla Korucu hiç glmsemiyordu. Ve bazen onun perili gibi göründüğünü düşünüyordu. *Bu adamın acı verici sırları var.*

Ama hem Cade hem de Hunter işlerinde çok ciddiydiler. Ve şu anda Declan'ın yüzünü taşıyan adama ciddi bir şüpheyle bakıyorlardı. *Kardeşler.*

"Cade ve Hunter, bizi eve kadar takip edin." Declan'ın elleri Marley'i hafifçe itti. Hl onu limuzine bindirmeye çalışıyordu.

Peki, eğer onu içeri sokmak onu da içeri sokacaksa... Marley limuzine doğru eğildi.

Declan hemen ona katıldı. Tam yanına oturdu, bacağı ve kalçası ona yaslandı. Vücudunun sıcaklığı onu sarmak için uzandı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Cevap verme şansı olmadı. Royal limuzine tırmandı. Kapı arkasından çarparak kapandı. Royal, Declan'ın karşısındaki koltuğa oturdu. Limuzinin zemininde ve arkadaki iyi stoklanmış barın etrafında zayıf bir ışık parlıyordu. Işık, Royal'in Declan'ı incelerkenki gergin ifadesini görmesini sağlıyordu.

Hemen kaskatı kesildi. *Kızgın görünüyor. Cade'in onun arabaya binmesini istememesine şaşmamalı.* "Ona zarar vermeyi aklından bile geçirmesen iyi edersin," diye tersledi.

Declan elini onun kalçasına koydu.

Royal'in gözleri büyüdü ve o geniş gözler onu tamamen değerlendirmek için döndü. Sonra başını salladı. "Doğru. Özel dedektif. Onu işkence zindanından kurtaran kişi." Sonra bakışları kızın kalçasına kaydı. Daha doğrusu Declan'ın kalçasına dokunan eline. "Ve sanırım neden hâlâ kardeşimin etrafında olduğunu anlıyorum." Boğazını temizledi. "Peki... biri bana neler olduğunu anlatmak ister mi?" Çenesi -tıpkı Declan'ınki gibi- sertleşti. "Ve seni öldürmeye çalışan kim?"

"I-" Marley söze başladı, sesi gergindi çünkü adamın Declan'a karşı ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

Declan onun sıktı. "Bu seni ilgilendirmez, Royal. Savannah'ya ve ailene geri dönmelisin."

Ailenize çok az vurgu yapıldı. Sanki... Sanki... Sanki bu adam Declan'ın kardeşi olmasına rağmen onlar gerçek aile değilmiş gibi.

Limuzin kaldırımdan çekildi.

Royal kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Haberlerde hikâyeni gördüm. Büyük, kötü Declan Flynn. Uzun zamandır kayıp olan kardeşimin neredeyse bir değil iki kez öldürüldüğünü ve kimsenin beni bu olaylardan haberdar etme zahmetine girmedğini öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edin."

Declan omuz silkti. "Onlarla ilgileniliyor. Fail bulunacak."

"Üç kişi öldü."

Declan omuz silkti. Tekrar. "O adamlardan ikisi beni kaçırmaya yardım etti. Üçüncüsüne gelince? Büyük ihtimalle beni uyuşturmaya yardım etti. Onlar birilerinin ortadan kaldırdığına inandığım yarım kalmış işlerdi."

Royal'in yüz ifadesinde bir değişiklik yok. "O gevşek uçları kesen sen miydin?"

Ağız açık kaldı. Az önce gerçekten Declan'ı cinayetle mi suçlamıştı? "Bu ne cüret!" Ateşli bir patlama. "Arabasına binip onu insanları öldürmekle suçlayamazsın!"

Declan'ın başı ona doğru döndü.

"muyum?" diye sordu Royal. "Günah kadar suçlu olabileceğini düşündüğümde bile mi?"

Günah kadar suçlu.

"O masum," diye karşılık verdi. "Declan o üç adamı öldürmedi. Biliyorum, başından beri onunla birlikteydim. O bir kurban."

Royal'den yumuşak bir kahkaha. "Kurban, ha? Eğlenceli bir kelime."

"Hayır, pek eğlenceli değil." Bu uzun süredir kayıp olan kardeşinden hoşlandığını bilmiyordu. Hem de hiç. Declan'ın dokunuşunun sıcaklığı kalçasını ısıttı. "Endişen nerede? 'Kardeşim hayatta olduğu için çok mutluyum' rahatlamam nerede?"

Royal onu düşündü. "İlginç biri."

Gözleri hemen kısıldı. *İlginçlik* ona bir hakaret gibi gelmişti.

Royal, "Bilgin olsun diye söylüyorum, hayatta olduğun için çok mutluyum Declan," dedi.

Homurdandı. Bu sözleri söylemesinin zamanı gelmişti. Bunları söylemek onu öldürmüş müydü? Hayır, öldürmedi.

"Ben de hayatta olduğum için çok mutluyum," diye devam etti Royal. "Daha geçen hafta birinin beni ezmeye çalıştığını düşünürsek. Görünüşe göre ikimizin de ani bir düşmanı var."

Declan'ın vücudundaki mutlak durgunluğu hissetti. Durgunluk ve öfke. Öfke adeta havada titreşiyordu.

"Ne. Ne. Sikeyim?" Alçak sesle. Hiç duygu yoktu. Ama Declan'ın sesi yine de kadının üzerinde bir ürperti yaratmıştı. Declan'ın sesi alçaldığında ekstra ölümcül bir ruh hali içinde olduğunu fark etmişti. Bu iyiye işaret değildi.

Royal limuzinin lüks koltuğuna yaslandı. "Ne dediğimi tam olarak anlamadın mı? O zaman tekrar edeyim... Geçen hafta biri beni ezmeye çalıştı. Pislik herif üzerime doğru geldi. Kaldırımı öperken beni çok kızdıran çizikler ve morluklarla kurtuldum. O anda sarhoş bir herif olduğunu düşündüm. Sonra kardeşimin hayatına iki saldırı yapıldığını öğrendim. Her türlü şüpheyeye kapıldım." Kaşlarını attı. "İkimizin de aynı düşmanı çekmiş olabileceğimiz gerçeğine geri dönelim." Durakladı. Ve birden yüzü daha karanlık göründü. Daha sert. *şeytani*. "İkimizi de öldürmek isteyen kim?"

On Üçüncü Bölüm

ROYAL UZUN, ALÇAK BİR ISLIK ÇALDI. "YANI, EVET, ZENGİN OLDUĞUNU BİLİYORDUM." Kavernöz fuayenin ortasında yavaşça bir dönüş yaptı. Ayakları pırıl pırıl parlayan beyaz mermer zemine vuruyordu. Başının yirmi metre yukarısında asılı duran antika avizeye bakarken başı geriye eğildi. "Ama bir zengin var, bir de... bu ne haltsa."

Declan bir elini Marley'nin omurgasının üzerinde tutup onu çalışma odasına götürürken ona bir bakış attı. Ona dokunmaktan vazgeçmek istemiyordu. Neredeyse onun, akıl sağlığını korumasına ve öfkesini ve etrafını saran karanlığı uzak tutmasına izin veren tek bağ olduğunu hissediyordu.

Bana bedenini sundu ve yemin ederim, sanırım ruhunun bir parçasına dokundum. Marley iyiydi. Parlaktı. İnsanların içindeki iyiliği görürdü. Takdire şayan, asil bir özellik. Ama konu ona gelince hayal görüyordu. Kadın ona kahraman demişti.

Kahramanmış, kışımın kenarı. O bir canavardı. Buna hiç şüphe yok. Ama bazen, canavarın güzel kızı elinde tutması gerekir. *Güzel* ve *Çirkin*'de böyle bir şey olmamış mıydı? Bir zamanlar - tam olarak bir ömür önce - annesi ona yatmadan önce masallar okurdu. *Güzel* ve *Çirkin* onun en sevdiği masallardan biriydi.

Her zaman kükrer ve canavar gibi davranırdı. Kardeşi ise... iki yaşındaki kardeşi zıplamış, alkışlamış ve masalın her dakikasına bayılmıştı.

Artık kardeşi büyümüştü. Artık ona Garrison Flynn denmiyordu. Onun yerine Royal Boudreaux'du. Yeni bir isim. Yeni bir hayat. Yeni bir aile.

Ve yeni bir belası.

Çünkü *Royal* ıslık çalıyor ve lanet olası ev büyük olduğu için alternatif bir evrene girmiş gibi davranıyordu. Declan Marley'i kanepeye götürdü. Marley minderlere kıvrılana kadar bekledi ve sonra kardeşine döndü. "Hıyarlık etme."

Garrison -kusura bakma, Royal- onları çalışma odasına kadar takip etmişti.

Declan'ın hırıltılı sözleri üzerine Royal kaşlarını çatı. "Bazı şeyler doğuştan sahip olduğum yeteneklerdir. Denememe gerek yok. Ben sadece öyleyim."

O sadece bir . Uh, huh. "Kendi günah kadar zenginsin. En az yarım düzine kulübün var. Bir sürü offshore hesapta yığınla paran var. Bana rol yapmana gerek yok. Ev seni etkilemiyor. Hiçbir şeyin etkilediğinden şüpheliyim."

"Şaşıracaksın." Royal ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. Bakışları etrafı taradı. Bitişikteki terasa açılan kapıları örten kalın, koyu perdelerin üzerinden geçti. "Ama dediğim gibi, bir zenginlik var, bir de bu her neyse işte."

Hala bir pislik. Belki de aileden gelen bir özellikti. Declan denemeden de bir pislik olabileceğini biliyordu. "Mülkün yarısının senin olduğunu biliyorsun."

"Babamızın toprağa gömüldüğünde neredeyse hiçbir şeyi olmadığını biliyorum. Onun geride bıraktığı küllerden yeniden inşa ettiniz. O korkunç teknoloji becerilerinizle kendi imparatorluğunuzu yarattınız." Royal'in Declan'inkine çok benzeyen gözleri tekrar Declan'kilitlenmişti. Babaları da aynı gözlere sahipti. "Gördüğüm kadarıyla," diye ekledi Royal, sesi düzdü, "paranın hepsi senin."

İstese de istemese de paranın yarısı kardeşine gidecekti. "Avukatlarım yeniden paylaştırma üzerinde çalışıyor. Yarısını sen alacaksın. Parayla ne halt etmek istiyorsan onu yap. Hayır kurumlarına ver. Bir striptizciye harca-"

"Bunu yaparsam Violet'im çok kızar. O kıskanç bir tiptir. Hem acımasızca. Beni sadece kendine saklamak ister." Royal omuz silkti. "Ama anlıyorum. Ne de olsa gözüm sadece onun üzerinde.

Bir direğin etrafında dans eden başka birini görmek gerçekten umurumda değil. Ama Violet bunu benim için yapmak isterse..." Bir omzunu tembelce sallıyor. "Ben . Gerçekten inanılmaz bir dansçı, bilginize."

"Affedersiniz." Marley koltuktan kalktı. Kahretsin, az önce onu oraya yatırmamış mıydı? Adam ona tekrar uzandığında Marley ters ters baktı. "Sana kırılmadığımı hatırlatmak zorunda bırakma beni."

Ama çürüyebilirdi. Ayrıca kanayabilirdi. Ve *vurulduktan* sonra limuzinde çok kan kaybetmişti.

Royal öksürdü. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kelimenin tam anlamıyla ona hatırlattınız."

Marley ona doğru döndü. "Sen."

"Ben... ne?"

"Sen. Striptizciler ve direkler hakkında konuşmayı bırak ve birinin senin ve Declan'ın peşinde olduğu gerçeğine odaklan! Biri sizi öldürmek istiyor! Bu şakaya gelir bir mesele değil." Elleri tekrar yanlarına düşmeden önce öfkeyle havaya kalktı. Ve yumruk.

Royal'in bakışları yavaşça onu bırakıp Declan'a döndü. "Sriptizcilerden bahseden oydu."

İki yaşındaki bu tatlı çocuk nasıl böyle bir belasına dönüşmüştü? "İstersen parayı yak. Umurumda değil," diye karşılık verdi Declan. "Ama parayı alacaksın. Bu gerçeği kabullen." *Bu konuda bok gibi davranmayı bırak.*

"Kanlı para olduğu için mi almamı istiyorsun?" Her zamanki gibi duygusuz. Royal odanın içinde dolaşırken çalışma odasını da kurcalamaya başladı. Perdeleri terasa bakmak için durakladı. "Aile ağacını biraz daha araştırdım. Görünüşe göre şeytani bir aileyiz. Cehennem gibi çarpık. Ve hafif bir katillik çizgisinden daha fazlasına sahibiz." Perdelerin tekrar yerine düşmesine izin verdi. Royal, Declan'a doğru döndü. Bir adım öne çıktı.

Declan konuşmadı.

Marley yaptı. "Declan şeytani *biri değil*." Onun önüne geçerek Royal ile arasına girdi.

Tatlım, ben kesinlikle şeytani biriyim.

"O çarpık değil!" diye inkar etti. "Neden böyle bir şey söyledin?"

Keşke onunla yapmak istediği şeyleri bilseydi. Kesinlikle sapkınca. Onu ofisinde tutmak mı? Onu masanın üzerinde becermek ve

Duvara karşı mı? Bu sadece bir başlangıçtı. Onun için sakladığı çok daha fazlası vardı. Eğer istediği olsaydı, onu saatlerce becerirdi. Günlerce. İkisi de hareket edemeyene kadar.

Kızın üzerine öyle bir yapışmak istiyordu ki, bir daha asla ondan kurtulamayacaktı.

Onun yalvarmasını istiyordu. İnlemesini. Çığlık atmasını. Bacaklarının arasına giren kendisi olmadıkça bir daha asla tatmin olmamasını.

Gerçekten, bunu istemek çok mu fazla? Declan öyle düşünmüyordu. Ama...

"Ve onun katil bir çizgisi yok!" Marley, Royal ile karşı karşıya geldiğinde yumruk yaptığı ellerini kalçalarına vurdu. "Kim böyle şeyler söyler ki? Neyin var senin?"

Royal ona baktı. Tek kaşını kaldırdı. "Ah, Declan. Görüyorum ki kendine Violet'im koruyucu birini bulmuşsun. Koruyucu çizgi bir kadında çok ateşli, değil mi?"

"Violet kim?" diye sordu. Sonra kendini tuttu. Omuzları sertleşti. "Bekle bir dakika. Dur bakalım. Bir süre önce Savannah'da kaçırılan balet Violet Murphy'den mi bahsediyorsun?" Omzunun üzerinden Declan'a baktı ve Declan onun gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu. Ayrıca Declan onun zihninde birkaç noktanın birleştiğini de görebiliyordu. "Hikâyeyi takip ettim. Buz Kırıcılar da işin içindeydi. Hatırlıyorum, tabii ki *Royal*. Sen de işin içindeydin. Sen-" Dikkatini tekrar Royal'e çevirdi.

"Onu kaçıran sadist ucube Violet'ime zarar vermeye fırsat bulamadan önce onu arabanın bagajından çıkaran adam bendim." Artık sesinde düz ya da duygusuz hiçbir şey yoktu. Öfke her kelimenin altını çiziyordu. "Ben pek kahramanlık yapan biri değilimdir, bu yüzden bunu benim için çok sıra dışı bir eylem olarak kabul edin. Ama Violet özel biriydi. Her zaman da özel olacak."

"Buz Kırıcılarla , değil mi?" Marley sordu.

"Artık biliyorum," diye kabul etti Royal. "Mürettebata oldukça... benzersiz... bir beceri seti getirdiğimi düşünüyorlar. Haksız olduklarını söyleyemem."

Ona Buz Kırıcılarla olan bağlantımdan daha önce bahsetmeliydim. Ama söylemedim. Şimdi ne düşünüyor acaba?

"Bu hangi beceri seti ?" Marley her zamanki gibi dikkatli bir sesle sordu.

Royal güldü. "Bilmek isteyeceğini sanmıyorum." Boğazını dikkatli bir şekilde temizledi. "Bilmen için sana yeterince güvendiğimi sanmıyorum." Bir açıklama. "Gerçi biraz araştırınca senin de yeni bir Buz Kırıcı acemisi olduğunu öğrendim. Ne kadar komik değil mi? Hayat bir sürtük değil mi?"

Titreyen bir nefes aldı.

"Buz Kırıcılar hızla büyüyor," diye devam etti Royal. "Ve hepimiz farklı davalar üzerinde çalışıyoruz. Kana susamış grubumuzdaki diğerlerinin hakkında hiçbir şey bilmediği davalar."

Titreyen bir nefes daha.

Tek kaşını yine çattı. "Sakıncası yoksa kardeşimle özel olarak konuşmak istiyorum. *Ona* güvendiğimden de değil. Ama gerçekten birinin ikimizi de öldürmeye çalıştığı şu küçük meseleye geri dönmek istiyorum. Ve, lanet olsun, bu bir Van Gogh mu?" Gözleri sağ taraftaki duvara kilitlenmişti. Çerçevesi bir tablo, sanat eserini en iyi şekilde göstermek için altında küçük bir ışıkla bekliyordu.

Royal tabloyu incelerken Marley dönüp Declan'ın karşısına dikildi. "Buz Kırıcıları biliyorsun."

. "Dünya küçük."

"Hayır, öyle değil. İçinde sekiz milyardan fazla insanın yaşadığı dev bir dünya." Uzun bir nefes. "Buz Kırıcılar'la bağlantınız sadece kardeşiniz aracılığıyla mı? Onları sadece Royal sayesinde mi biliyorsun?"

Declan'ın dudakları birbirine yapıştı.

"Hayır." Royal'in tembel cevabı. "Ona bir davada yardım ediyorum."

Gözleri irileşti. Geniş gözleri Declan'ın yanından ayrılmadı. "Bundan bahsetmenin önemli olduğunu düşünmedin mi? Bir davada Buz Kırıcılarla birlikte çalıştığın gerçeğini? Biri seni öldürmeye çalışırken?"

Konuşmadı.

"Buz Kırıcılar şu anda otuzdan fazla vaka üzerinde çalışıyor," diye açıkladı Royal. "Diğer ajanların araştırdığı her vakayı bilemezsin ve sana Marley dememin bir sakıncası var mı? Bu arada oldukça ilginç bir isim."

"Annemle babam *Noel Şarkısı'na* bayılırdı." Bu kısmı dikkati dağılmış gibi söyledi. "Bana Jacob Marley'in adını vermişler. Kardeşlerim Ebenezer

-Eb-ve Jacob-Jake. Jake de adını Jacob Marley'den almıştı.

Jacob Marley her zaman annemin en sevdiği karakter olmuştur." Marley, Royal'e şüpheli bir bakış fırlattı. "Neden benim hakkımda bunları zaten bildiğin hissine kapılıyorum? Hayatımı mı didikliyorsun Royal?"

Hayatını didik didik ettim. Declan bu gerçeği söylemedi.

Royal ona masum bir gülümseme gönderdi. "Dediğim gibi, Buz Kırıcıların çalıştığı her vakayı bilemezsin. Peki ya bu? Özel bir gizlilik derecesi var. Başka bir deyişle, Declan bu davada çalışan birkaç kişi dışında kimsenin gerçeği bilmesini istemedi."

Declan onun narin çenesinin sertleştiğini gördü, dönen bakışları ona döndü ve daha da kararmış gibiydi. "Declan." Adı bir iç çekiş olarak çıktı. Kızgın bir iç çekiş. "Biri tarafından avlanıyorsun ve Buz Kırıcılar'ın faili meçhul bir davayı karıştırmasına neden oluyorsun. Neyi araştırıyorlar? Bir kayboluşu mu? *Cinayet mi?*"

Royal'den "İkisi de," yanıtı geldi. Artık neredeyse burnunu resme dayamıştı. "Bu ürkütücü evinizde sahte bir şey sergilediğinize inanmıyorum-"

"Perili şato ya da Wayne Malikânesi," dedi Marley hızlı bir el hareketiyle. "Ama ürkütücü değil."

Royal'den yumuşak bir kahkaha yükseldi. Bu adam nasıl bu kadar kolay gülebiliyordu? Declan, Royal'in geçmişinin ne kadar kasvetli ve karanlık olduğunu biliyordu. Adam onun kadar sapkın olmalıydı. Ama yine de...

Yine de Royal Violet'e aşık oldu. Savannah'da bambaşka bir hayatı var. Farklı bir erkek kardeşi. Onun için kurşun yiyebilecek bir polis arkadaşı. Royal tanıdığım herkesten daha fazla karanlıkta oynadı, ama yine de gülüyor, gülümsüyor, seviyor ve...

Onu çok kıskanıyorum.

"Hey." Marley uzandı ve ellerini onun kollarına doladı. Declan onun aralarındaki küçük mesafeyi kapattığını fark etmemişti bile. "Az önce nereye gittiğini bilmiyorum ama yüzünde gördüğüm üzüntüden hoşlanmadım. Burada benimle kalacaksın, anladın mı? Sana kızgın olsam bile, burada benimle kal."

Gözlerini kırıştırdı. Hayır, hayır, yüzünde üzüntü olamazdı. Üzgün değildi. Bu çok saçmaydı. O-

"Üzgün çünkü Buz Kırıcılar annemizin kayboluşunu ve cinayetini araştırıyor."

Lanet olsun ama Royal'ın ağız çok bozuktur. Büyük ve gürültülü ve aşırı paylaşma eğilimi başını ciddi şekilde belaya sokacaktı.

"Annemiz onun Buz Kırıcılarla olan bağı. Ben iki yaşındayken..." Royal sonunda resme arkasını döndü. "Ortadan kayboldum. Sevgili, ölmüş annemizin nezaketi olduğunu ."

Dudakları aralandı. Declan'ın gitmesine izin vermedi. Aksine, ona daha sıkı sarıldı.

"Sana benden ne kadar bahsettiğinden emin değilim," diye devam etti Royal. "Yeterince değil," diye cevap verdi. Yine de Declan'ın gitmesine izin vermedi.

Çenesinin kilitlendiğini fark etti. Açıklama yapmalıydı. Ama genelde açıklama yapmazdı. Geçmiş hakkında kimseyle konuşmazdı.

O hiç kimse değil. Merhamet ve endişeden yumuşamış bir bakışla ona bakıyordu. Onun için merhamet hissetmesine gerek yoktu. Endişelenmesine de. O buna değmezdi. "Annem korkuyordu. Kaçtı. Garrison'ı, yani Royal'ı da yanında götürdü. Sanırım benim için geri dönecekti ama buna fırsatı olmadı." Buna inanıyor muydu? Gerçekten mi? Yoksa dürüst olmak gerekirse...

Belki de babamıza çok fazla benzediğimden korktuğu için beni geride bıraktı.

Yutkundu.

"Neden korkuyordu?" Marley sordu.

Sakin ol. "Çünkü babamız sadist ve kontrolcü bir orospu çocuğuydu. Sana daha önce de söyledim, ona takıntılıydı. Onun aşk versiyonu. Ama hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa, katı kurallarından herhangi birini ihlal ederse, onu cezalandırırdı. Hepimizi cezalandırırdı." *Ta ki sonunda onu cezalandıran ben olana kadar.*

"Declan." Bir iç çekiş. O zaman sadece kollarını tutmuyordu. Ona sarılıyordu. Çok sert ve sıkı. Sanki hiç bırakmayacakmış gibi.

Yalan tabii ki. Herkes sonunda .

"Ahem." Royal'den. Yaklaşmıştı. "Bu konularda kesinlikle uzman değilim ama sanırım kollarını kaldırıp ona sarılman gerekiyor. Elbette, sarılmalar muhtemelen bir müşteri-PI ilişkisinde tipik değildir, ancak ikiniz arasında işlerin tipik olmadığını anlıyorum."

Elleri kalkmaya başladı. Declan'ın adamın Marley'e sarılmasını söylemesine ihtiyacı olduğundan değil. Birine nasıl sarılacağını biliyordu, kahretsin.

Dikkatlice, kolları onun etrafında kıvrıldı. Onu çevreledi. Daha önce de yakınlaşmış olmasına rağmen onu daha da yakına çekti. Kadının vücudu adaminkine yapıştı. Sıcak ve yumuşaktı, yasemin ve amber kokusu burnuna doluyordu.

Derin bir nefes aldı. .

"Annen için çok üzgünüm." Onun yumuşak sözleri. "Ve tabii ki Declan, *tabii ki* senin için geri dönecekti. Asla ama asla farklı bir şey düşünme."

Göğsü ağrıyordu. Başını eğdi ve yüzünü onun saçlarının yumuşaklığına sürttü.

"Eğer ikinizin de bir dakikaya ihtiyacı varsa, evi keşfe çıkabilirim. Bakalım başka hangi paha biçilmez sanat eserlerini aile fotoğrafı gibi asmışsınız. Bu arada hiç olmadığını fark ettim." Babasının tüm fotoğraflarını uzun zaman önce yok etmişti. Peki ya annesinin fotoğrafları? Babası hepsini yırtmış ve yakmıştı. Declan'ın annesi ortadan kaybolduktan hemen sonra.

Declan yavaşça ellerini ve kollarını Marley'i bırakması için zorladı. Omurgasını dikleştirdi. "İstediğin sanatı alabilirsin. Sana söyledim, servetin yarısı senin."

"Evet, istemiyorum. Dünyada kendi yolumu çizmeyi tercih ederim. *Size* daha önce de söylediğim gibi, babamızın geride pek bir şey bırakmadığını da biliyorum. Tüm bunlar..." Ellerini sallayarak evi işaret etti. "Senin sayende. Yoksa babamızı toprağa verdiğinde alacaklılar hepsini alırdı."

"Royal nasıl hayatta?" Marley duraksayarak sordu. "Ama annen değil mi? Ne oldu?"

"İkisinin de öldüğünü sanıyordum." Bu kısmı ona daha önce söylemiş miydi? Her şey bulanıklaşıyor gibiydi ve göğsü durmaksızın ağrıyordu. Geçmişin canını yakmaması gerekiyordu ama onunki sanki kalbine yeni bir bıçak saplanmış gibi hissediyordu. "Bana ateşli bir araba kazasında öldükleri söylendi. Araçları bir uçuruma yuvarlanmış. Patladı. Cesetler

-Geriye pek bir şey kalmamıştı. Uzun zaman önce bana anlatılan hikaye buydu. Her zaman kapalı kalan iki tabut gömdük."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı.

"Ben pes etmedim." Ona tekrar sarılmak istedi. Declan bunun yerine ellerini yumruk yaptı. "Yıllar boyunca pek çok özel dedektif tuttum." Bu gerçeği ona daha önce de söylemişti.

"Yani ben senin için uzun bir özel dedektifler silsilesinin sonuncusu muyum?" Ağzının kenarlarında belli belirsiz, solgun bir gülümseme belirdi.

Kadının sorusu onu duraksattı. "Sen diğerlerine hiç benzemiyorsun."

Gülümsemesi bir anda solunca yüzünü buruşturdu. "Bunu söyleyeceğinden endişeliydim. Bu işte çok yeni olduğum için, değil mi?" Arkasını döndü. "Tamam, Royal, nasıl-"

Declan'ın eli fırladı ve kızın bileğini yakaladı. Onu kendine doğru döndürdü ve bir sonraki anda eli kalkıp çenesinin altında kıvrıldı. Yavaşça başını kendisine doğru kaldırdı. "Diğerleri sana yaklaşamaz. Sen özelsin, Marley Jones."

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bence sen de oldukça özelsin Declan Flynn."

Öyle mi yaptı?

"Tamam." Royal'den uzun ve yüksek sesli bir nefes. "Benim midem bulanmadan ya da siz ikiniz birbirinizin kıyafetlerini yırtmaya başlamadan önce işimize dönelim, olur mu? Birisi Declan'ı öldürmeye çalışıyor. Ve beni de. Bu cinayete teşebbüs olayı beni kızdırıyor. Sinirlendiğimde, kötü şeyler olur. Benim dünyam böyle."

Declan'ın dünyası da böyleydi.

"Odak noktamıza geri dönmemize yardımcı olması için bazı şeyleri ne dersiniz? Bu odadaki herkes için iyi mi?"

Marley Declan'ın yanına gitti. İkisi de Royal'i izledi.

"Çocukken - iki yaşındayken zar zor yürüyordum, daha yeni yürümeye başlamıştım - kendimi New Orleans'ta buldum. Royal Caddesi'nde." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirip kayboldu. "İsmim de buradan geliyor."

Marley'nin eli uzandı. Parmakları Declan'ın yumruğuna bastırdı. Şaşıran Declan elini açtı. Sonra hemen parmakları onunkilerle kilitlendi.

"Terk edildiğimi düşündüm. Kimsenin beni istemediğini. New Orleans sokaklarında büyüdüm. Çok koruyucu ve sinir bozucu bir erkek kardeş olan Beau LeBlanc ile kendi ailemi kurdum. Sıradan olmayan bir hayat yaşadım. Size kabuslar yaşatacak şeyler yaptım. Bir sürü cehennem yarattım. Her zamanki gibi."

Pek sayılmaz. Declan, Royal'in özel yeteneğini biliyordu - ona Buz Kırıcılar'da iş bulmasını sağlayan eşsiz yetenek setini? Royal'in katilleri avladığı gerçeğine odaklanıyordu. Onları avlıyor ve ne pahasına olursa olsun durduruyordu. Çok sıra dışı ve tehlikeli bir yan işti. Ama Declan kardeşinin de sıradışı ve tehlikeli olduğunu keşfetmişti. *Bana çok benziyordu.*

Royal boğazını temizledi. "İşte buradayım, alışılmadık hayatımı yaşıyorum ve sonra bir gün Savannah'da benim yüzüme sahip bu milyarder ortaya çıkıyor. Tam da katliamın ortasında çünkü ölümcül şeyler oluyor. Beni ölü bir adamın başında dururken gördü ve ne dedi biliyor musunuz?"

Marley başını salladı.

Royal'in bakışları Declan'ın üzerindeydi. "Cesedi gömmek için yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyor."

Declan, Marley'nin elini onunkinden çekmesini bekledi. Kardeşinin anlattıkları karşısında dehşete düşmüş olmalıydı. Ne de olsa Royal palavra atmıyordu. Soğuk ve acı gerçeği söylüyordu. *Cesedi gömmesine yardım etmeyi teklif ettim. Ve bunu anında yapardım.*

Declan'ın bir cesedi ortadan kaldırması ilk kez olacak gibi değildi. İlk değil ve kesinlikle son da olmayacak.

"Ölen adam bir katildi," dedi Marley. "Sana söyledim, bu hikâyeye aşınayım. Sadece Buz Kırıcılar'la -ve seninle- Declan arasında bağlantı kurmadım. ."

"O sırada ölen adamın bir katil olduğunu bilmiyordum." Neden az önce bu gerçeğe işaret etmişti? Declan bilmiyordu.

"Sen iyi bir ağabey oluyordun," diye ona güvence verdi.

Uh, hayır. Yardım ve yataklık etmenin bir kardeşlik görevi sayılacağını düşünmüyordu. "Denkleme *iyiliğin* girdiğini sanmıyorum," diye karşılık verdi.

"Teklifiniz için minnettarım," dedi Royal'in alaycı sesi. "Ve karşılığında, yüzümü taşıyan adama yardım etmek istedim. Annemizin cinayetini araştırdığını , seve seve yardımcı olabileceğimi söyledim. O uzun zaman önceki olayları araştırmak için bazı arkadaşlarla bağlantı kurabileceğimi söyledim. Ne de olsa ben de gerçeği istiyorum. Kardeşimin hayatından nasıl koparıldığımı ve annemin nasıl bu hale geldiğini bilmek istiyorum.

Görünüşe göre tek istediği oğullarını korumaktı." Keder ve acı gözlerinde parladı ama çabucak gizlendi.

"Buz Kırıcılar." Marley başıyla onayladı. "Onlar arkadaşlarımız. Yardım etmek için Buz Kırıcı kaynaklarını kullanıyordun."

"Evet." Royal kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama dediğim gibi, bu çok gizli bir dava. Ama topladığım küçük ekip araştırıyor. Geçmiş karıştırmak. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum

-Daha doğrusu, annemizin arabasını yoldan çıkarıp onu ateşli bir ölüme gönderenin kim olduğunu. Declan bunu yapanın sadist ucube babamız olduğunu düşünüyor. Adam karısının onu terk ettiği gerçeğiyle baş edememiş. Ve şu ana kadar tüm işaretler olayların bu şekilde geliştiğini gösteriyor."

"Yani Buz Kırıcılar her ne yapıyorsa," diye belirtmek zorunda kaldı Declan, "bunun benim kaçırılmamla bir ilgisi yok. Çünkü annemin katili ölmüş gibi görünüyor." *Onu öldürdüm.* "Ve ölümler mezardan çıkıp tekrar öldüremezler."

"Yapmasalar iyi olur," diye mırıldandı. Omuzları dikleşti. "Tamam. İyi o zaman. Bu soruşturmanın şimdilik ayrı kalmasına izin vereceğiz. Ama Royal, sana yapılan son saldırıyla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Hatırlayabildiğin her ayrıntıyı. Belki de sen ve Declan'ın tehlikeli insanları kızdırıp onları çılgına çevirmek gibi bir aile özelliğiniz vardır. Senin peşinde iki ayrı düşman olabilir."

"Benden nefret eden pek çok insan var," diye itiraf etti Royal, görünüşte mütevazı bir tavırla. "Ama bu özel saldırı... Declan'a olanlara bu kadar yakın bir zamanda... cehennem, yardım edemem ama şüpheleniyorum."

Declan'ın kendisi de oldukça şüpheliydi.

"Ben de," diye açıkladı Marley. "Oldukça şüpheliyim. Gerçeğe ulaşmak için siz ikiniz..." Bakışları ikisinin arasında gidip geldi. "İkinizin de bana karşı tamamen dürüst olması gerekiyor. Sır yok. Yalan yok." Omuzları geriye doğru yuvarlandı. Kare şeklinde. "Dışarıda senden işkence ve ölümlerle intikam alacak kadar nefret eden kim var?"

* * *

BAZEN bir taşla iki kuş vurabilirsiniz. Eski bir deyiş değil miydi bu?
Karanlıkta beklerken ve uzaklara bakarken

Declan Flynn'e ait olan malikânenin ışıkları, içindeki öfkeyi büktü ve kaydattı.

Garrison Flynn eve gelmişti. Adam bugünlerde kendine Garrison demiyordu. *Royal Boudreaux*. Yeni adı buydu. Ama isimler önemli değildi. Önemli olan bedenlerdi, ruhlardı. Ve Royal'in de Declan'inki kadar çarpık ve karanlık bir ruhu olacaktı.

Tıpkı babalarının ruhu gibi.

Royal'i Declan'ın yüksek binasının dışında görmüştü. Adamın Declan'ın limuzinine binişini izlemişti. Declan'ın dünyasına ait olmadığı halde o limuzinde karşılaşmasını izlemişti.

Onları hemen takip etmemişti. Ne anlamı olabilirdi ki? Tam olarak nereye gittiklerini biliyordu. Ve ilgilenmesi gereken başka işler de vardı. Kesilmesi gereken başka bir yarım kalmış iş. Declan'ın yüksek binadan ayrılması ve güvenliğin gece için azaltılmasıyla birlikte, içeri girmek ve geride birkaç sürpriz bırakmak çok kolay olmuştu.

Sürprizlerden hoşlanırdı. Declan sürprizlerden bu kadar hoşlanır mıydı? Muhtemelen hoşlanmazdı. Ama amaç da bu değil miydi zaten?

Bu dünyada pek çok işkence biçimi var. Bazıları fiziksel işkencelerdi. O bodrumda Declan için planladıkları. Kemikleri kırmak. Deriyi parçalamak. İnsanı çılgınlaştıracak acılar.

Ama işkencenin diğer biçimleri duygusaldı. Psikolojik. *İşte o zaman avınızla oynarsınız.* Bazen bu işkence yöntemleri en kötüsüydü.

Bu yüzden biraz oynamıştı. Declan'ın hayatında kendisine gerçekten bağlılık duyan kimse olmadığını bilmesini istiyordu. *Etrafın düşmanlarla çevrili, Declan.* Ve güzel Marley Jones bile güvende değildi.

Onun ilgisini çekti. Onu büyüledi. Ama... onu hayal kırıklığına uğrattı. Çünkü kötülüğü görmesi gerekiyordu ama ilk fırsatta Declan'a koştu. Gitmeliydi. Canavardan uzaklaşmalıydı. Bunun yerine, karanlığa çekilmiş gibiydi. *Ne büyük bir hata.*

Royal Boudreaux'ya karşı oldukça merhametli olmayı planlamıştı. Hızlı bir son çünkü adam sadece onun yolundaydı. *Çocukken ölmeliydin. O zaman şimdi seni avlamak zorunda kalmazdım.* Ama Royal, Savannah caddesinde üzerine doğru gelen cipi görmüştü. Saldırıdan çok çabuk kurtulmuştu. Sadece bir

biraz kanlı ve çürükler içindeydi. Saldırı için tuttuğı şoför özür dilemişti. İkinci kez başarısız olmayacağına yemin etmişti.

İkinci bir şans vermem. Adama iki mermi vermişti.

Göğsüne bir tane. Bir tane kafaya.

Royal Savannah'yı terk etmişti. Muhtemelen terk edilmiş bir cipin içinde ölü bir adamın bulunduğunu bile öğrenmemişti. Ve şimdi Royal buradaydı. gereken bir yerde. Adam eve dönmenin güvenli olmadığını anlamalıydı, bir daha asla.

Belki bir taşla iki kuş vururum.

Ya da belki, belki de işleri doğru yaparsa, dünya iki kuşun birbirini öldürdüğünü düşünecekti.

Bazen kan sadece kötüydü. Kötü. Lekeli. Ve bu kötülüğü yok etmenin tek yolu? Tüm lanet aile soyunu öldürmek.

Bölüm On Dört

"GERÇEKTEN BİR CESEDİ GÖMMESİNE YARDIM ETMEYİ Mİ TEKLİF ETTİN?"

Royal gitmişti. Çıkarken kapı arkasından kapanmıştı ve Marley sorusunu bir an daha erteleyemedi. Gerçeği öğrenmeye ihtiyacı vardı ve Declan'ın tüm sırlarını ona açıklamasının zamanı çoktan gelmişti.

Declan'ın eli devasa kapının tahtasına bastırdı. İki ağır, ahşap kapı giriş yolunu oluştuyordu. İkisinin de üzerinde özenle yapılmış oymalar vardı. Kükreyen aslanlar.

Declan, Royal'e geceyi burada geçirmesini teklif etmişti. Royal reddetmişti. Hızlı bir telefon görüşmesi yapmış ve gizemli bir arkadaşı onu almak için beklemişti. Royal sadece Declan'ın kaçırılmasıyla ilgili bazı sorular soracak kadar uzun süre kalmıştı. Marley gibi Royal de tek bir şeyi bilmek istiyordu.

Kim sizden sizi kaçırap kirli, rutubetli bir bodrumda işkence etmek isteyecek kadar nefret eder? Çünkü söz konusu nefret olduğunda, bu tamamen başka bir sapkınlık seviyesiydi. Marley'i dehşete düşüren bir seviye.

Ama Declan hiçbir cevap vermedi. *Bir sürü düşmanım olması dışında.*

"Cesedi gömmeyi teklif ettim. Yapılacak yararlı bir şey gibi göründü." Adamın geniş sırtı kadına dönüktü. "Odana çıkmalısın."

Ya da olduğu yerde *kalmalıydı*. Marley kalmayı seçti. "Ev bu gece çok sessiz görünüyor. Burada hiç personel yok, değil mi?"

Yalnızdılar, bunu biliyordu.

"Royal limuzine biner binmez herkesin gitmesi için bir mesaj gönderdim."

"James de dahil mi?"

"Herkes. Kimse kardeşimin sırlarını bilemez."

Ayaklarının taşakları üzerinde öne doğru sallandı. "Sen onu sorgularken ben buradaydım. O da seni sorgularken. İkinizin de sahip olduğu sırları biliyorum." Yine de bu iki adamla sadece yüzeysel bir ilişki kurmuş gibi hissediyordu. *Daha fazlasını istiyorum.*

"Sen benim nişanlımsın. Er ya da geç hakkımdaki her şeyi öğreneceksin." Kapıdan iterek uzaklaştı. Ona doğru döndü. "Her bir karanlık yanıma. Keşke bilmeseydim diyeceksin ama o zaman çok geç olacak." Pervasız bir gülümseme dudaklarını bükerek ona doğru yaklaşımaya başladı. "Belki de çoktan çok geçtir."

Nefesi hızlı bir şekilde dışarı çıktı. "Ben senin nişanlın değilim. Ben senin özel dedektifinim." Önemli bir ayrım.

Gülümsemesi soldu. "Seni üç saat önce becerdim."

Bir eliyle yüzünü yelpazeledi çünkü aniden sıcak bastığını hissetti. "Üç saat oldu mu? Şimdiden mi?" Ve o da takip mi ediyordu?

Tam önünde durdu. "Külot giymiyorsun."

Kalçaları sıkılaştı. Cinsel organı sıkıştı. "Bu önemli bilgiyi hatırlaman iyi oldu." İç çamaşırsız adamlarla konuşmak çok garip olmuştu. Ama bu durumu düzeltmek için odadan çıksaydı, hayati bir bilgiyi kaçırabilirdi.

Duvar tam arkasındaydı. Ellerini duvarın üzerine, vücudunun her iki yanına koydu ve yaklaşıırken onu kafesledi. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? *İyiliğin* benimle hiçbir ilgisi yok."

Elleri hafifçe yanaklarına bastırmak için kalktı. "Ve sana kaç kez söylemem gerekiyor... *bana yalan* söylemek zorunda değilsin?"

Gözlerini kırıştırdı.

"Sen baban değilsin. Onun durumda olduğunu anlıyorum." Hem de nasıl anladı. Acı çektirmeye ve ortalığı kasıp kavurmaya kararlı dengesiz bir zihinden bahsediyoruz. "Seni incittiğini anlıyorum. Anlıyorum-"

"Muhtemelen annemi öldürdü. Bunu da anlıyorsun, değil mi? Annem onu terk etti. Bir katilin, bir canavarın ve aşkı değil sadece saplantıyı bilen bir ucubenin karısı olmaktan bıkmıştı. Kaçtı.

ve gitmesine izin veremezdi. Kendisine ait olan şeylerin gitmesine asla izin veremezdi. Bu yüzden onu kovaladı -ya da adamlarına kovalattı- ve onu yoldan çıkardılar. Arabası patladı. Alevler içinde öldü ve ben annesiz kaldım. Kardeşim olmadan. Onun tarafından büyütölmek zorunda bırakıldım." Yüz ifadesi taştan kesilmiş gibiydi. "Bunun bana ne yaptığını düşünöyorsun? Sence beni neye dönüştürdü?"

"Declan..." Elleri onun üzerinde kaldı. Ve adamın acısı onu tahmin edebileceğinden çok daha fazla incittiği için çaresiz kalan Marley, içinden akan keder ve öfkeyi durdurmak için aklına gelen tek şeyi yaptı. Ayak parmaklarının üzerine kalktı. Adamın başını kendine doğru çekti. Ağzını onunkine bastırdı. Şefkatle, yumuşakça. *Sevgiyle*. Bunu anladı mı? Onu korkunç bir şeytan olarak görmediğini anladı mı? Çünkü değildi. Onunla ne kadar çok birlikte olursa, onu o kadar çok şey olarak görüyordu.

Onun Declan'ı.

"Bunu yapmak istemezsin," diye hırladı onun ağzına karşı.

"Ne yapacağım?" Marley hemen karşılık verdi. "Seni öpmek mi?" *Seni sevmek mi?* Bu kısım için biraz geç kalmıştı çünkü Marley hızla düşmekte olduğundan korkuyordu. Geçen her an ve ortaya çıkan her acı verici sırla birlikte Declan'ın ağına daha da derinden çekiliyordu.

Declan onun kötü olduğunu düşünüyordu. Çok yanılıyordu. Kötölüğün gözlerinin içine bakmıştı. Neye benzediğini çok iyi biliyordu. Kötölüğün dokunuşunun nasıl hissettirdiğini biliyordu. Kötölüğün getirebileceği acıyı biliyordu.

Declan acı getirmedi. O zevk getirdi.

"Seni hemen şimdi becermek istiyorum." Ondan vahşi bir gümbürtü.

Hayır diyecekmiş gibi mi görünüyordu? "Um, seni öpüyorum." Bir başka şefkatli öpücük. "Lütfen öpücükleri bundan sonra olacaklar için açık bir evet olarak kabul edin."

Ama başını kaldırdı. Bakışları-oh, ela rengi yanıyordu. Altın rengi ona doğru parlayan en güçlü renkti. "Beni usulca öpöyorsun ve ben seni sertçe becermek istiyorum."

Marley yutkundu.

"Tam burada. Seni duvara yaslayıp *burada* becermek istiyorum."

Duygular etraflarında dönüyordu. Karanlık ihtiyaçlar. Arzular. Gerginlik. "Seni durduran ne? Daha önce de belirttiğin gibi, pantolon giymiyorum-"

Onu yukarı kaldırdı. Omuzları duvara çarpana kadar onu itti. Dili ağzına girdi. Şefkatli bir öpücük yok. Yumuşaklık ya da rahatlık yok. Sadece sert, tahrik edici bir şehvet. Kontrol edilemeyen bir arzu. Onu tüketecek bir ihtiyaç.

Elbisesini yukarı çekerken bile onu duvara yapıştırdı. Karnına doğru itti. Fermuarın tıslamasını duydu ve bunu yapacağını biliyordu. Onu hemen orada becerecekti. Ön hazırlık yok. Ön sevişme yok. Sadece sikişmek. Belki de ikisinin de ihtiyacı olan şey buydu. Unutuş ve sonra-

"Hayır!" Declan'ın başı geriye savruldu.

Ne? Onunla seks yapmak istemiyor muydu? Acı kalbini buz kesti. Neden-

"Senin için önce zevk, her zaman." Sonra onu tekrar aşağı indiriyordu. Hayır, durun, önünde diz çöküyordu. Kalçalarını ayırdı. Onu yukarı kaldırdı, açtı verdi ve o-

Dili klitorisinin üzerinde kayıyordu. "*Declan!*" Boğuk bir çığlık.

Aynı anda hem vahşi hem zincirlenmiş hem de seksi olan bir güçle onu kolayca tuttu. Omuzları tekrar duvara çarptı. Nefes alıp verirken ve inerken başı geriye eğildi çünkü adamın dili onun üzerinde tamamen acımasızdı. Tekrar ve tekrar klitorisini yaladı. Dilinin vahşi darbeleri sanki ona doyamıyormuş gibi. Ve sonra dili girdap gibi dönerek kızın içine daldı.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Tüm vücudu ona doğru hızla yaklaşan orgazma hazırlanırken gözleri sıkıca kapandı. Yine klitorisini çalıştırıyordu. Diliyle onu tıngırdatıyordu. Dudaklarıyla emiyor ve öpüyordu ve kadın geliyordu. Vücudunda patlayan bir zevk patlamasıyla ağzına doğru geliyordu.

Zar zor nefes alabiliyordu. Zevk, çalkalanan ve tepeye çıkan dalgalar halinde ona çarptı. Tekrar ve tekrar. Hiç durmayacakmış gibi görünen bir orgazm.

Ve adam yükseliyordu. Onu daha da yükseğe kaldırıyordu. Gözleri açıldı. Bacakları adamın kalçalarına sarılmıştı. Elbisesi karnına kadar yükselmişti ve adam sikinin başını kadının vücudunun kaygan, istekli girişine doğru itiyordu.

Yüzü ilkel bir ihtiyacın sıkı maskesine kilitlenmişti. Kontrol edilemeyen bir şehvet. Aletinin sadece geniş başı kızın içine dalmıştı ve bu yeterli değildi. Neredeyse yetmiyordu.

"Marley..." Guttural.

Adını bu şekilde söylemesi hoşuna gidiyordu.

Kalçaları ona çarptı ve her santimini içine aldı. Bir anlık bir rahatsızlık hissetti -çünkü Declan'dan çok fazla vardı- ama bu rahatsızlık bir anda yok oldu ve sonra sadece zevk vardı. Ona binerken o kadar çok zevk alıyordu ki. Elleri belini ısıtırken ve onu yukarı, aşağı, yukarı ve aşağı kaldırırken. Daha hızlı. Daha sert. Kalçaları ona karşı pistonladı ve hayatının en vahşi yolculuğu için tutunduğu için elleri üst kollarının etrafında .

Başka bir doruk noktası onu vurdu. Herhangi bir birikim veya bildirim olmadan patladı ve zevk onun içinden geçerken sadece çığlık atabildi.

"Seni hissediyorum... beni sıktığını." Her kelimesi şehvetle doluydu. "Çok iyisin... Her santimin mükemmel. *Benimsin.*"

Onu hissedebiliyordu. Her şeyini. Acımasızca içine giriyordu. Tekrar ve tekrar. Ve-

"Sıkı. Sıcak. *Her , tatlım. Bu sıkı kedi -Siktir!*" Declan kaskatı kesildi.

Gözleri bir kez daha kapanmıştı. Sonra onları açtı. Bakışları daha da vahşileşmişti.

"Aramızda hiçbir şey yok." Çenesi sıkıştı. Kelimeler ısırıldı. "Yok bir şey. Ben-"

Geri çekilmeye başladı.

Onu daha da sert sıktı.

"*Marley...*" Declan geri çekildi.

"İçime gel. Seni *içimde* istiyorum."

O çarptı derin tekrar. Vahşet kapalı onunYüzünü.

Geri çekildi. Ona doğru sürdü. Geri çekildi, sürdü ve-
Onu içinden çıkardı.

"Hayır!" Marley ağladı. onu içinde hissetmek istemişti.

Ve...

Ona karşı ürperdi. Adını hırladı. Kalçasında ıslak bir şey hissetti.

"Sana geliyorum amina koyayım," diye homurdandı. "*İçinde* olmak istedim. Sikmek, evet, ama lastiğim yoktu. Çoktan geç kalmış olabilirdim. Orosu çocuğu, seninle ne yapacağım ben?"

Ne tuhaf bir soru. "Beni tut, tabii ki." Kadın kollarını adamın boynuna doladı ve yorgunluk bedenine yayıldı. "Başka ne yapabilirsin ki?"

Gözlerini kırptırdı. Sanki az önce-

"Evet." Yumuşak. "Başka ne yapabilirim ki?" Declan kıyafetlerini düzeltti. Elbisesini aşağı çekti.

Cildindeki yapışkanlığa kaşlarını çatı. Ama sonra adam onu kollarına aldı ve merdivenlerden yukarı taşıdı. Ve kadın ona doğru yerleşti. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim." Yumuşak itirafı. Sırlarından vazgeçecek tek kişi o değildi. Kadın da kendi sırlarını onunla paylaşacaktı.

Tereddüt etti. "Marley." Derin. Karanlık. Gürültülü. "Seni şu anda merdivenlerden yukarı taşıyorum. Tökezleyip seni düşürmeme neden olabilecek şeyler söylememeye ne dersin?"

"Beni düşürmezsin." Gözleri kapandı. "Sana güveniyorum."

Sessizlik. Ama yine hareket ediyordu. Merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Ona sıkıca ama şefkatle sarılıyordu. "Evet, bunu görebiliyorum."

İleriye doğru yürüdü. Sahanlığa ulaşmış olmalı ve yatak odasına doğru gidiyorlardı. Gerçekten uyumak istediği halde gözlerini açmaya zorladı. Görünüşe göre, bir gecede çok sayıda iyi orgazm bir kadını mahvedebilirdi. Kim bilebilirdi ki?

Ben. Artık biliyorum.

Ama bu önemliydi. Ona büyük bir soru sorması gerekiyordu. "Sana güveniyorum," dedi tekrar. "Sen bana güveniyor musun?"

Yatak odasına girdi. Kullandığı odaya değil. Daha büyük, daha karanlık bir odaydı. Ağır mobilyalar. Taşan raflarda bir sürü kitap. Yan taraftaki masada bir dizüstü bilgisayar. Onun odası.

Onu yatağa yatırdı. Onu soydu. Kendisi de soyundu. Yumuşak, ıslak bir bez aldı ve vücudunu dikkatlice sildi. Sonra yatağa, onun yanına girdi. Onu kendine doğru çekti ve kollarında olmak iyi hissettirdi. Sıcak ve güvende.

Ve ancak uykuya daldığında Marley, Declan'ın sorusuna cevap vermediğini fark etti. Ama belki de cevap onun sessizliğiydi.

Ona güvenmiyordu.

Dünyada güvendiği biri *var* mıydı?

On Beşinci Bölüm

"HATA YAPIYORSUNUZ."

Saat gece ikiyi geçiyordu. Declan hiçbir zaman kolay uyuyan biri olmamıştı. Marley onun yatağındaydı. . İstedğini bile fark etmediği bir rüya. Ve onunla birlikte olmalıydı. Ama onun sözleri aklından çıkmıyordu.

Bana güveniyor musun?

Ona kendisiyle ilgili her şeyi anlatmamıştı. Ama anlatmak istiyordu.

James, Declan'ın çalışma odasındaki şöminenin önünde volta atıyordu. James yaklaşık otuz dakika önce ona mesaj atmış ve Declan'a bir haberi olduğunu söylemişti.

Buluşmak zorunda olduklarını.

"Çok yaklaşmasına izin veriyorsunuz ama kadın sandığınızdan daha tehlikeli."

Declan'ın önünde bir bardak viski duruyordu. İçkiye dokunmamıştı. James içeri girmiş ve ikisine de birer bardak doldurmuştu. James'in en sevdiği şişeydi. Yirmi yıllıktı. Bu kadar değerli bir şeye dokunmamak israf olurdu.

Yine de Declan ona dokunmadı. Belki de en son içki içtiğinde, lanet olası bir bodrumda sandalyeye bağlı olarak uyandığı içindir. Bunun gibi deneyimler bir adamı alkolden soğutmaya meyilliydi.

"Declan."

Declan gözlerini kehribar rengi sıvıdan kaçırdı.

"Çok zeki. IQ'su standartların dışında. Parti prensesi gibi giyinmek ya da kabarık hamur işleri yapmak gibi saçma sapan işlerle uğraşması sizi yanıltmasın."

Bağırsaklarında öfke dönüyordu. "Bu saçmalık değil." Onun dünyasında yeni kural

-Kimse Marley hakkında olumsuz bir şey söyleyemezdi. "Çocukların partilerinde çalışmak onu rahatlatıyordu. Pasta yapmak ona huzur veriyor ve ilerlemesine yardımcı oluyordu. Bu işe ihtiyacı vardı."

James gözlerini kırptırdı. "Orospu çocuğu, hayır, lütfen bana bunun olmadığını söyle." İçkisini yere çarptı. Sıvı damlaları masaüstüne saçıldı. "Bu gerçekleşiyor olamaz. Sana olmaz. Seni böyle davranmaya zorlayan birini bulacağını düşünmemiştim-" Ama sözünü kesti. Dudaklarını birbirine kenetledi.

"Ne?" *Beni askıda bırakma James. Ne düşünüyorsan söyle.*

Sessizlik biraz fazla uzun sürdü ve sonra, sanki kelimeleri bir an önce söylemek zorundaymış gibi aceleyle, "Tıpkı baban gibisin," dedi James.

Declan kaskatı kesildi. "Hayır."

Ama James başını salladı. "Hastanede, o ilk gece bunu görebiliyordum. Ona nasıl baktığını. Onu geride bırakmayı reddedişin. Marley Jones'la ilgili bir şeyler senin için tıklandı, değil mi?"

Tıklandı mı?

"Baban da annen hakkında böyle demişti. Onu gördüğünü ve kendisinin olması gerektiğini bildiğini. Ve istediği bir şeyi gördüğünde, Conor Flynn'i hiçbir şey durduramazdı. Hiçbir şey ve hiç kimse onun yoluna çıkamazdı." James yutkundu. Adem elması sallanıyordu. "Ta ki sen yapana kadar. Sana kadar evlat." James, Declan'ın karşısındaki sandalyeye çöktü. Birden çok ama çok yorgun göründü. Yüzündeki çizgiler derisine derin oluklar açmıştı. "Kesinlikle onu durduracak kadar güçlü değildim."

Declan'ın omuzları sertleşti.

"Kaçtım." Utanç James'in sözlerini kararttı. "Onun ne olduğunu biliyordum ve kaçtım, seni onunla bıraktım ve ne yaparsam yapayım suçluluk duygusundan kurtulamıyorum. Bir mezara sürtünen zincirler gibi arkamdan sürükleniyor."

"Bana karşı hiçbir sorumluluğun yoktu," dedi Declan. Sesine hiçbir duygu karışmamıştı. Duygularını belli etmeyi ne zaman bırakmıştı? Çünkü duyguları hissediyordu. Öfke. Hayır, öfke. Keder. Ve hatta belki de- *hayır*. Bu düşünceyi zihninde fısıldadığı anda susturdu.

". Sana borçluydum Declan, bunu ikimiz de biliyoruz. Sahip olduğun amcaya en yakın şey bendim ve kaçtım. Annene bir şey yaptığından şüpheleniyordum ve burada kalamazdım. Kahretsin, ben-" Düzensiz bir nefes verdi. "Kaçtım," dedi tekrar, omuzları çökerken perişan bir halde. "Bir korkak gibi kaçtım." Önündeki bardağa baktı. Masaüstünü kaplayan dökülmüş viskiye. "Ondan hep korktum. Eve girdiği andan itibaren. Annem bana heyecanlanmam gerektiğini, yeni bir kardeşim olacağını söylüyordu." "Üvey kardeş," diye düzeltti Declan. Önemli bir açıklama. James ile Conor Flynn arasında kan bağı yoktu. James, Conor'a hiç benzemiyordu. "Bu Conor'ın babasının üçüncü evliliği idi."

Ve uzun sürmemişti. Liam Flynn, Declan'ın büyükbabası, eşlerini yakıp kül etmişti. Toplam beş.

"Conor kopardı. Evde olduğu ikinci gece uyandım." James'in yanakları içine çekerken çukurlaştı, sonra sert bir nefes verdi. "Boğazıma bir bıçak dayamıştı. Bana ne derse yapacağımı söyledi. Zıplamamı istediğinde zıplayacaktım. Beni kontrol ettiğini ve asla özgür olamayacağımı söyledi." Dudaklarını yaladı. "Annemle babam boşandıktan sonra bile ondan korkmaya devam ettim. Hâlâ onun dediklerini yapıyordum. Üniversiteden sonra bana teklif ettiği işi kabul ettim çünkü yapmamaktan çok korkuyordum ve parası da iyiydi." Gözleri sıkıca kapandı. "O zamanlar çok para vardı. Para pek çok şeyi gözden çıkarmanıza neden olur. Gözlerinizi kapatabilirsiniz..." Gözleri açıldı. "Ve çok şey görmüyormuş gibi davran. Tam önünüzde duran acıyı ve kötülüğü görmüyormuş gibi yapın."

Declan hâlâ içkisine dokunmamıştı. "Hep annemi onun öldürdüğünü düşündün."

James başını salladı. "Evet."

"Ve sen de kaçtın çünkü seni öldüreceğini düşündün."

"Ona beş bin dolar verdim." Boğuk bir fısıltı. "Gitmesine yardım ettim. Saldırı listesinde sıranın bana geleceğini düşündüm ve ortadan kayboldum. Saklandım. Saklandım ve sonra...sonra Conor gitti. Ölmüştü. Senin elinden. On altı yaşındaydın. Bütün para gitmişti. Geçmişimdeki büyük canavar gitmişti. Ve senin bir koruyucuya ihtiyacın vardı."

"Aileme en yakın şey sendin." Başka kimse yoktu.

"Ya ben öne çıktım ya da sen koruyucu aileye verildin." James içkisini kaptı. Bir yudumda boşalttı. "Daha önce kaçmıştım. Tekrar kaçmayacaktım."

"Sen benim yanımda kaldın. Bunca yıl boyunca."

Boş bardakla selam verdi. "Sonunda, para tekrar iyi hale geldi." Bardağı indirdi. Masanın üzerinde şingirdadı.

"Para için kalmadın." James'in inanmasını istediği hikâye gerçekten bu muydu?

"Şey, kesinlikle şirket için değildi." James kravatını düzeltir yaptı. "Genelde sinirli ve huysuzsun."

Declan homurdandı. Çok genel olarak bunların her ikisini de yapıyordu.

"Ve moda konusunda cidden yardıma ihtiyacın vardı. Eskiden her gün giydiğin yırtık pırtık kotları hatırladıkça ürperiyorum." James burnunu çekti. "Birinin seni tarz sahibi yapması gerekiyordu. Birinin *sana* stil duygusu *vermesi* gerekiyordu."

Declan bakışlarını ondan kaçırdı. Sağ taraftaki şöminede dans edip sallanan ateşe baktı. O anda pek şık değildi ve bu durum umurunda bile değildi. Bu toplantı için bir çift siyah eşofman altı giymişti. Siyah bir tişört.

"Birinin size yakın durması ve hata yaptığınızda bunu size söyleyecek kadar cesur olması gerekir." James'ten dikkatli sözler. "Diğer tüm çalışanlar çok korkuyor. Konuşmaya cesaret ederlerse kışlarına tekme basacağını biliyorlar."

"Ve seni kaldırıma atmayacağım?" Belli belirsiz bir merak. "Hayır." Kesin. ". Atmadın."

Ateşi izlemeye devam etti. "Söyle bana, seni babam gibi korkutuyor muyum?"

Sessizlik. Biraz önce çok uzun süren sessizlik... "Bazen. Odağının çok karanlık olduğunu düşündüğümde. Doğruyu yanlıştan ayıran çizginin arasında kaydığını bildiğimde."

"Bu ince bir çizgi."

"Öyle mi?" Bir duraklama. "Çoğu insan için o kadar da ince değil."

Ama o çoğu insan gibi değildi ve ikisi de bunu biliyordu.

"Bence," diye devam etti James dikkatle, düşünceli bir şekilde, "doğru ile yanlış arasındaki çizgi senin için özellikle ince olabilir."

Declan'ın odağı alevlerde kaldı. Ateşin hareket etme şeklini seviyordu. Sallanıyordu. Alay ediyordu. "Marley Jones benim için bir tehdit değil."

"değil mi?"

"O benim hayatımı kurtardı. İki kez." Bu onu bir tehdit haline getirmiyordu. Ona kalırsa, onu kahrolası koruyucu meleği yapıyordu. Böyle bir meleği olacağı kimin aklına gelirdi ki? Ve ne yazık ki onu kurtarması Marley'i de bir katilin hedef tahtasına oturtmuştu. "Sırtında bir hedef var. Beni kaçıran piç yarım kalmış işleri tamamlıyor. Onun için gelecektir."

"Onu Chicago'ya getirmenizin nedeni bu muydu?"

Onun için geliyor diye mi?"

Declan yavaşça başını çevirdi ve James'i görüş alanına aldı. Üvey amca. Bir zamanların vasisi. Çalışan. Can sıkıcı vicdan. Bazı günler. "Ne ima ediyorsun? Onu bir çeşit yem olarak yanımda getirdiğimi mi?"

James ona baktı. "Öyle mi yaptın?"

"O ucube *beni* kaçırdı. İşkence bodrumunda bağladığı kişi bendim. Araya girdiği için Marley'e kızmış olabilir ama onun için nihai hedef benim. Benim için gelecek. Ben de o piçin işini bitireceğim."

James ayağa kalktı. "Tabii ki polislerin onu dışarı çıkarmasına izin vereceğinizi söylüyorsunuz. Onu tutuklayacaklar. Onu bir hapisane hücreğine koyacaklar. Adalet yerini ."

Hayır. "Söylediklerimde ciddiye aldım. Hayatımın kanlı yönleriyle ilgili bir sorunun varsa, bu kadar uzun süre etrafta dolaşmamalıydın." Bardağa uzandı. Bileğinin bir hareketiyle sıvıyı döndürdü. "Onun gibi olmamı istemiyordun, ama işte buradasın ve onun yaptığı şeyleri yaptığımı söylüyorsun."

"Bir kadını saplantı haline getirmek? Ona sahip olmak için cenneti ve cehennemi dolaşmak? Evet, bu aynı şey."

"Cennet ve cehennem sayılmaz. Onu sadece dedektifim olması için tuttum." Declan konuyu düşündü. "Ve sonra onu nişanlım yaptım."

James başını salladı. "Yine mi o yalan?"

"Sizi temin ederim, yalan değil." *Ya da en azından uzun sürmeyecekti.* Declan tamamen onunla evlenmeye niyetliydi. *Gitmesine nasıl izin verebilirim?*

"Ambulansa binmek ve hastanede seninle birlikte kalmak için uydurduğu saçma bir hikâyeydi. O- o değil-"

"Şu andan itibaren, Marley Jones resmi olarak benim nişanlımdır. Bu haberi uygun halkla ilişkiler yerlerine yaymaktan çekinmeyin, olur mu? Basında en iyi şekilde yer almak için kiminle irtibata geçeceğinizi bilme konusunda her zaman iyi oldunuz. Konu çekicilik olduğunda, benden nefret eden muhabirlerle çalışırken bile birinci sınıfsın."

James kımıldamadı. "Daha önceki uyarımı tekrarlıyorum. Bu bir hata."

"Öyle hissettirmiyor." Hayatının en iyi hamlesiymiş gibi hissediyordu. Ne yazık ki Marley aslında nişanlısı olmayı kabul etmemişti. Bunu ilk fırsatta düzeltmesi gerekecekti. İsterse bu sadece bir oyunmuş gibi davranabilirdi. O da bu hikâyeyi kabul ederdi. Şimdilik. Ama çok geçmeden, nişanlılık kısmı gerçek olacaktı.

Onun için büyük bir elmas alması gerekecekti.

Hayır. Elmas değil. Marley buz değil. Onun kollarında daha çok ateş gibiydi. Belki bir yakut? Ama yakut bir nişan yüzüğü hakkında ne hissedirdi?

"Sana daha önce de söyledim, o senin için tehlikeli." James daha da endişeli görünüyordu. Tipik bir durum.

"Doğru." İçkiyi yere bıraktı. Parmaklarını çenesinin altında gezdirdi. Kirli sakalının törpülendiğini hissedebiliyordu. Declan tıraş olmayı aklına not etti. Marley'nin cildini incitmek istemiyordu.

Özellikle de bacaklarını ayırmışken ve ağzı onu yutarken.

Son dakikada çekildim. Çoktan geç kalmış olabilirdim.
Marley... Marley çocuğuma hamile kalırsa ne yapacağım?

Riskin farkında olduğu için bencil bir piç değil miydi? Onunla ıplak kalmıştı ve bu hayatının en ateşli seksiydi.

Kimse onun Marley'i gibi hissetmedi.

"O kötülüğü görebiliyor, Declan." James acımasız ve karanlık sözlerini söylerken ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. "Kötülük onun uzmanlık alanıydı. Bu konuda doktora yapmış sayılır."

"Sanırım doktorası psikoloji üzerineydi ama kötülük üzerine doktora yapmak daha eğlenceli görünüyor."

James daha da görünüyordu. "Kadın katilleri inceledi. Biri neredeyse canını alana kadar onlarla yakın ve kişisel ilişkiler kurdu. Senin ne olduğunu göremeyeceğini mi sanıyorsun? Onun gibi birinden ancak bu kadar uzun süre saklanabilirsin. Gerçek seni görecek. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Gerçek ben mi? Derimin hemen altında gizlenen canavar mı?" Ayağa kalkma sırası Declan'daydı. Ve o ayağa kalktığında James otomatik olarak bir adım geri çekildi.

Benden hep biraz korkmuştur.

Çünkü Declan babasının oğluydu.

"Seni polise ihbar edecek. Ona herhangi bir sebep verirsen... Çok fazla şey görürse... onun gibi bir kadın doğruca polise koşar. Zaten günlerdir eski dedektifiyle konuşuyor."

Declan'ın kanında öfke uğuldadı. "Ne?"

"Parker Ellis? Onu arıyordu. Mesaj atıyor. Ve onu da arıyormuş. Bil diye söylüyorum..." James sanki bu haberi açıklamaktan korkuyormuş gibi bir adım daha geri çekildi. "Babanın davasına erişmesini sağladı. Ona ne yaptığını zaten biliyor. şu anda Parker'la çalışırken seninle vakit geçiriyor olabilir. Seni alaşağı etmeye çalışıyor olabilirler. Polisler sonsuza dek seni alaşağı etmeyi amaçladılar. Peki ya Parker? Senin yanmanı istemek için özel bir nedeni var."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"nk istediğin gibi geçmişini araştırdım! Hoşuna gitmeyecek ama babanın ardında bırakmakta çok iyi davrandığı ikincil hasar var ya? Bunu Parker Ellis'e yaptı, hem de herkese. Ne tesadüf değil mi?"

Öyleydi.

"Babası bir federaldi. Conor Flynn'i yakalamak için gizli çalışıyordu. Ama adam öldürüldü. Ne dediğimi duydun mu? *Parker'ın babası öldürülmüş olarak bulundu.* Kalbine ve kafasına birer kurşun sıkılmış. Tanıdık geldi mi?"

Evet, öyle oldu.

"Parker ve annesi babasının ölümünden sonra Georgia'ya taşındılar ama sizi temin ederim ki o polis sizden *nefret ediyor.* Şimdi de senin soruşturmanı o yürütüyor. *Nişanlınla* yakınlaşıyor. Bu sahnede büyük, kalın, parlak harflerle yazılmış sorun ve ihanet var."

"Marley bana ihanet etmez."

"Sana *çoktan* ihanet etmiş olabilir! O polis seni hapse atmak istiyor."

"Hakkımda herhangi bir suçlama bulunmuyor. Ben toplumun namuslu bir üyesiyim."

James homurdandı. "Saçmalık. Herkes polislerin senin-"

"ABD hükümetiyle sayamayacağım kadar çok sözleşmede çalışıyorum. Hayal edebileceğinden çok daha fazla bağlantım var. Yerel bir polis beni endişelendirmiyor." Tam olarak doğru değildi. Parker Ellis hakkında daha fazla şey öğrendikçe, Declan bu adamın kendisi için bir sorun olacağını daha iyi anlıyordu. "Parker'la temas halinde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen de onu kazmamı istedin. Araştırdım. Konuşmalarını da biraz izlemiş olabilirim. Beni dava et."

Declan masanın arkasından çıktı.

"Onun hakkında bulabildiğim her şeyi bulmamı istedin. Yaptım da. Buldum da. O ve dedektifin bir geçmişi var. Uzun bir geçmiş. Liseye birlikte gitmişler. Glass tarafından saldırıya uğradıktan sonra kısa bir süre çıkmışlar. Aslında polis, Glass saldırısından beri çıktığı tek erkek. O pislik onu doğradıktan sonra kadın saklanmaya başlamış. Kardeşleri sayesinde saklanmış. Onlardan bahsetmişken?" Sessiz bir ıslık. "Onlar ihtiyacımız olmayan başka bir bela. Birinin CIA olabileceğinden eminim. Diğeri de adrenalin bağımlısı."

rehine kurtarma konusunda uzmanlaşmış bir keş. Sizin yaşam tarzınızı anlamayacak gerçek mavi pislikler."

"Peki ya Glass?" Declan kardeşler için endişelenmiyordu. Onun yoluna çıkmayacaklardı. "Onun hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Georgia'da, maksimum güvenli bir hapisanede kilit altında. Çoğunlukla hücre hapsinde tutuluyor. Adam kolay bir hedef değil."

Declan başını öne eğdi. Tüm bu bilgileri zaten biliyordu ama yine de "Bilgi için teşekkürler" dedi.

"Ben-ne?" Kaşları çatıldı. "Bu kadar mı?"

"Glass artık bir endişe kaynağı değil. Onu listenizden çıkarın."

"Kahretsin." James elini yüzünde gezdirdi. "Ne yaptın sen?"

Marley'i görmesi gerekiyordu. "Neden beni suçluyorsunuz? İşte buradayım, namuslu bir vatandaş olarak -size sürekli hatırlatmak zorunda kaldığım gibi- aslında öyleyim. Chicago'dayım. Bana Glass'ın Georgia'da yüksek güvenli bir hapisanede olduğunu söyledin. Ona ulaşmam mümkün değil." Bir omzunu silkti. "Ama ne yazık ki hapisane isyanları her zaman olur. Ve bazen, tek başına kalması gereken insanlar bile olayların içine çekiliyor."

"Kahretsin," dedi James tekrar. Sonra... "Kahretsin."

"Başka bir şey var mı? Çünkü bu kıyamet ve kasvet toplantısının daha fazla drama getireceğini düşünmüştüm." *Ve zaten bilmediğim daha fazla bilgi. Kayıyorsun, James.* Glass'ın verdiği bilgi hayal kırıklığı yaratmıştı ve Declan aslında Dedektif Parker Ellis'in Flynn ailesiyle olan bağlantısından zaten haberdardı.

Babamın işlediği suçların farkındayım. Ve bazen geçmişin hayaletleri hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkabilir. Parker hastanedeki o ilk gece ona biraz fazla nefretle bakmıştı. Bu bakış Declan için alarm zillerini çaldırmıştı. Kazma işini James'e bırakmamıştı.

Bazen kendi pis işimi kendim yapmayı tercih ediyorum.

James başını salladı. "Marley Jones ile çarpışıp yanacaksın."

Şimdi gülümsedi. "Ama ateş muhteşem olmayacak mı?"

* * *

YATAK ODASININ KAPISI AÇILDI. Hafif ses gözlerini açmasına neden oldu. Marley karanlığa baktı.

Kapı tıkırdayarak kapandı.

Ayak sesleri sessizce yatağa doğru ilerledi. Sırtı kapıya dönüktü. Kısa bir süre önce uyanmıştı. Giyinmek için yataktan kalktı. İşe yarar bir şey bulana kadar Declan'ın dolabını karıştırmış ve yatağına dönmüştü. Sonra yan dönmüştü. Yastığa sarıldı. Ve tekrar uykuya dalmaya başladı.

Declan onunla yatağa girmemişti. Ama şimdi onun kendisine doğru yürüdüğünü biliyordu. Birkaç dakika içinde yatak biraz eğildi. Kıyafetlerini mi çıkarmıştı? Birkaç hışırtı duymuştu. Marley belki de çıkarmıştır diye düşündü. Adam yatağa doğru kaydı. Adamın sıcaklığını hissedebiliyordu ama ona dokunmadı.

Onun kendisine dokunmasını istedi.

"Kötülük görüyor musun?" diye homurdandı. Ne kadar alçak kelimeler. "O piç Glass'ta gördüğünü biliyorum. Benimle de görecek misin?"

O tutulan onu Nefes al. Öyleydi o hakkında
için yapmak başka bir Büyük bir itiraf mı? Çünkü eğer
öyleyse.

Ona doğru yuvarlandı. Elini kalbine koydu. Gömleği yoktu. Çıplak ten. "Bu sefer uyuyormuş gibi yapmayacağım."

Elini onunkine siper etti. "Marley? Sen neden ?"

"Gözlerine baktığımda kötülük görmüyorum. Seni görüyorum Declan. Seni." Bu kadar yeter. Ona dokunmak yeterli değildi. Çarşafı attı ve onun üstüne tırmandı. Marley ona sarıldı. Onun büyük beden gömleklerinden birini giyiyordu. Adam ise bir koşu pantolonu giymiş gibiydi. Yumuşak kumaş hassas derisine sürtünüyordu. Declan için gömlek yoktu.

Ve aleti hevesle ona doğru sallanıyor, eşofmanının önünü itiyordu.

Onu almak, onunla vahşileşmek için onu baştan çıkarıyor ama... henüz değil.

"Babanı öldürdüğünü söylediginde seni duydum," diye itiraf etti Marley. Bunu açığa çıkarmanın zamanı geldi. Eğer istemezse

Declan ondan sır saklamazsa, o da Declan'dan sır saklayamazdı.

Adamın elleri havalandı ve kadının beline dolandı. "Ne?"

"Uyumuyordum. Seni duydum. Ve hala buradayım. Koşmaya gitmedim. *Hâlâ buradayım.*" Ellerini göğsüne bastırdı. Ne kadar sıcak, güçlü bir göğüs. "Senin büyük, kötü bir canavar olduğunu düşünmüyorum Declan Flynn. Dünyanın ne dediği umurumda değil. Ben seni tanıyorum. Gerçek seni."

Başını iki yana salladı. Karanlık yatak odasını kapladı. Gölgeler. Ama gözleri karanlığa alışmıştı ve onu gayet iyi görebiliyordu. *Artık karanlıktan korkmuyorum.*

"Babanı öldürmedin." Bu gerçeği kesin olarak biliyordu. "Raporları okudum."

"*Dost* dedektifinizin nezaketi."

Bu bir kıskançlık ısırgı mıydı? Olabilirdi. "Evet, onun sayesinde. Baban öldüğünde sana saldırıyordu. Dört kaburgan kırılmıştı. Göğsünün her yerinde çürükler vardı. İki parmağın kırılmıştı, ayrıca bileğin de çatlamıştı. Ve baban bıçağını alıp yüzünü kesmişti." Başı öne eğildi ve saçları omuzlarının üzerinden kaydı. "Resimleri gördüm. Sana ne yaptığını gördüm."

"Lanet olası Dedektif Ellis."

"Baban seni dövüyordu, Declan. Eğer onu durdurmasaydın, seni öldürecekti!"

Ateş etti. Onları yuvarladı. Onu yatağın üzerinde altına aldı. Kadının üzerinde yükselirken vücudunu kollarına dayadı. Bacakları kadının açılmış kalçalarının arasındaydı. Güçlü bedeni onunkine hükmediyordu. "Beni öldürmesine izin vermeyecektim." Soğuk. Sakin.

Ama soğuk hissetmiyordu. Vücudundan yayılan ısı neredeyse onu yakıyordu.

"Ondan darbe aldım. Her zaman aldığım gibi aldım. Acı vermeyi severdi. Onu kızdıracak bir şey yapmıştım. Bir sınavdan yüz almam gerekirken doksan beş aldım."

Dudakları aralandı.

"Mükemmel olmak zorundaydım. Daha azı kabul edilemezdi. Conor Flynn'in oğlu için değil."

Gözyaşları gözlerini yaktı.

"O da bana vurdu. Ben de kabul ettim ve ... sonra kabul ." Düz. Hala çok soğuk. "Bir daha asla ondan bir şey *alamayacağımı* fark ettim."

Declan'ın soğuk bir tarafı yok. Bunu biliyorum. Sesindeki soğukluk bir yalan. O ne kadar , Declan'ım o kadar sıcak yanıyor.

"Kaburgalarımı kırmak için botunu kullandı. Yuvarlandığımda beni tekrar tekmelemeye hazırlanıyordu. Ayağını yakaladım. Piç kurusunu yere serdim." Declan'ın nefesi kesildi. "Düştü. Bıçak parmaklarının arasından kaydı ve ben de onu yakaladım. Bir sonraki anda bıçağı boğazına dayadım. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yemin ederim, sanırım piç *kurusu* bir an için *gururlu* göründü."

Kollarını ona dolamak ve sarılmak istedi ama...

Elleri hareket etmişti. Bileklerinin etrafında kıvrılmışlardı. Ellerini yatağa sabitlemişti. Sanki ona dokunmasından korkuyormuş gibi.

"Sonra kanamaya başladı. O geceden önce kimse Conor Flynn'in kanını akıtmış mıydı bilmiyorum. Bundan hoşlanmadı. Bana durmamı söyledi. Beni itmeye çalıştı. Ama onun tarafından itilip kakılmaktan ."

Sözlerinde hâlâ hiçbir duygu yoktu.

Ama öfkesini ve acısını hissedebiliyorum ve keşke hepsini alabilseydim.

"Büktü ve yumrukladı. Ben de karşılık verdim. Bıçağını kullandım ve karnına sapladım. Sonra da omzuna sapladım. Durmam için çığlık attı. Onu için *yalvardı*."

Vücudu gerginleşmişti.

"Bırakmadım. . Bana kafa atmaya çalıştı. İtişip kakıştık ve yumruklaştık ve sonra bildiğim tek şey... bıçak kalbindeydi."

"Declan."

Yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Babamın kalbine bir bıçak sapladım."

"Sana *zarar veriyordu*. On altı yaşındaydın! Kendini korumalıydın."

"Onu için bana yalvardı. Yalvarırken bile onu öldürdüğümü . Beni bir daha incitmesine asla izin vermeyecektim. Beni değil. Ne de başkasının. Ve söylediği son lanet şeyi bilmek ister misin?"

Tek istediği kollarını ona dolamak ve asla bırakmamaktı.

"Annemin adı. Ve *gülümsedi*. Öldüğünde gülümsememeliydi. Korkmuş olmalıydı. Cehennem bekliyordu ve o gülümsedi."

Bilekleri adamın büküldü. "beni."

Sarsıldı. "Marley, ben-" Declan onu bıraktı. Geri çekildi. Yatakta dizlerinin üzerine çöktü. "Seni uyarmaya çalıştım, ben-"

Birden ayağa fırladı. Kolları ona dolandı. Onu olabildiğince sıkı tutarken vücudu onunkiyle çarpıştı. "Özür dilerim." Yanağına bir öpücük kondurdu. Onu işaretleyen yara izine. "Onunla bu kadar uzun süre yalnız kaldığın için çok üzgünüm. Seni incittiği için çok üzgünüm." Bir öpücük daha. "O zamanlar seni tanımadığım için üzgünüm çünkü sana yardım edebilirdim."

Elleri onun omuzlarını okşadı. "Marley?"

Yanağına bir öpücük daha kondurdu. Sonra elleri yüzünün iki yanına bastırmak için kalktı. "Declan Flynn, kendini kurtardın. Kendini korudun. Yaptığın şey için kendini suçlu hissetme. Büyük, kötü bir katılmışın gibi davranmaya çalışma. Değilsin. Buna inanmayacağım. Sen değilsin." Bu kez onu dudaklarından öptü. Yumuşak ve tatlı. Hayatında yeterince yumuşaklık olmamıştı. Bundan emindi. "Sana yardım ederdim," dedi tekrar.

Bıçağı ona ben saplardım. Ve bu düşüncenin aklından geçeceğine asla ama asla inanmazdı. Ama birinin Declan'a zarar vermesi fikri...

On altı yaşındaki Declan'ın fotoğraflarını gördüğümde babasını öldürmek istedim.

Declan başını salladı. "Marley..." Yutkunmasının belli belirsiz tıkırtısı. "O zamandan beri neler yaptığımı bilmiyorsun."

"Sana baktığımda bir canavar görmüyorum Declan.

Görmüyorum." "Ne görüyorsun?"

"İstediğim adam."

Bu kez ağız onunkini aldı.

On Altıncı Bölüm

ONU İSTEMEMELİ.

Ona sarılmamalı. Onu rahatlatmamalı. Ona dokunmamalı. Ona hayatı boyunca sahip olabileceği en tatlı umudu sunmamalıydı. Çünkü bunları yaptığında, kaderini daha da mühürlemiş oluyordu.

Kimi kandırıyordu ki? Kaderi bir süredir mühürlenmişti. O bodrumda onun için geri döndüğünden beri. Ya da belki o hastane odasında gözlerini açtığında Marley hâlâ oradaydı ve elini tutuyordu.

"Benimle evleniyorsun," dedi onun ağzına karşı. O nefis ağız. Yara izlerini öpen ve ona babasını yok etmesine yardım edebileceğini söyleyen o ağız.

Başka hiç kimse Conor Flynn'i durdurmaya çalışmamıştı. Ama Declan genç bir Marley'in bunu yapabileceğine inanıyordu.

Gerçi babası muhtemelen ona sadece zarar verirdi.

Boğazında bir hırıltı oluştu.

Ve onu daha çabuk öldürürdüm. Bu dünyada kimse Marley'ime bir daha zarar veremeyecek.

"Yine örtbas hikâyesi mi bu?" Geri çekilirken Marley'nin nefessiz sesi sordu. "Gerçekten kapak hakkında konuşmak mı istiyorsun... şimdi mi? Çünkü Declan, acını dindirmek istiyorum."

Kendi nefesi göğsünde dondu.

"Sana zevk vermek istiyorum ve artık acı çekmeni istemiyorum. İkimizin de zevk almasını istiyorum. Benimle seviş Declan. Hemen şimdi."

Sanki bunu yapması için iki kez söylenmesi gerekiyormuş gibi. Dili dudaklarının arasından kaydı. Arzuladığı tatlılığın tadına baktı. Ona sarılmak için yatakta yükselmişti. Ama şimdi onlar öpüşürken pozisyon değiştirmişti. Bacakları ona sarıldı. Elleri başının arkasında kenetlendi.

İstekli aleti ona doğru itti. Onunla birlikte yatağa girdiğinde tişörtünü çıkarmış ama eşofmanını giymeye devam etmişti. Yıpranmış malzeme ona olan ihtiyacını gizlemek için çok az şey yapmıştı. Yine de pantolon kesinlikle engel oluyordu. Gitmeleri gerekiyordu. Kalçalarını sallıyor ve ona sürtünüyordu. Adam odadan çıktığında, kadın bir noktada üzerini değiştirmişti. Onun gömleklerinden birini giymişti. Yatak odasının karanlığı hangi gömleği seçtiğini *görmesini* imkânsız kılsa da yumuşaklığını hissedebiliyordu.

Kumaş ona büyük gelmişti. Adamın parfümünün en hafif izini taşıyordu.

Marley'nin benim kokumu taşımasını istiyorum. Onu işaretlemek istedi. Parmağına bir yüzük takmak için. Onu kendisine bağlamak için, böylece tüm dünya bilecekti-

Neymiş o? Sekiz milyardan bir kişi bile senin şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu düşünmüyor mu?

Onu yatağa geri yatırdı. Onu öpmeye devam etti.

Hayır, dünyanın bu meleğin beni istediğini bilmesini istiyorum. Beni sevdiğini.

Ama onu sevmiyordu. Onu istiyordu. Onu tutkuyla çılgına çevirebilirdi. Şimdiden parmakları bacaklarının arasında kaymaya başlamıştı. Tişört giymişti ama iç çamaşırı yoktu ve adam onu çıldırtacağını bildiği şekilde klitorisini tıngırdatıyordu. Tıngırdatmak yeterli olmayacaktı. Onun için yeterli değildi. Ağzına ihtiyacı vardı. İçine girmeden önce onun zevkini tatması gerekiyordu.

O beni sevmiyor ve ben de kimseyi sevebilir miyim bilmiyorum. Ben çok fazla babamın oğluyum. Çok fazla-

Parmakları adamın sırtında gezindi. Sonra vücutlarının arasında gezindi. Eşofmanının altından onu usulca okşadı. Ağzı onunkinden ayrıldı. "Sanırım bu sefer korunsan iyi olur."

Karanlıkta gözlerini ona dikti. "Ya ?" Hayır, lanet olsun, söylememeliydi-

"O zaman hamile kalabilirim Declan ve benimle gerçekten evlenmek zorunda kalırsın. Büyüleyici bir numara yok." Sesi endişeli gelmiyordu. Aslında, Declan onun sesinin nasıl olduğunu anlayamamıştı. Marley geçmişte onun için her zaman bu kadar kolay okunabilirken, bu garipti.

Onda hoşuna giden bir şey de bu değil miydi? Numara yok. Ne gördüyse onu aldı. Marley ona nasıl hissettiğini söylerken...

Ben kandırırken. Yalan söylerken. Bu dünyadaki herkesten her şeyi saklıyorum çünkü kimseye güvenemiyorum.

Vücudu donmuştu.

"Bir prezervatif kap, Declan." Yumuşak. Parmakları hâlâ onun için acıyan aleti okşuyordu. Yumuşak olmaktan çok ama çok uzak bir alet. Vücudu kilitlenmişti ama aleti hâlâ büyüktü ve neredeyse onun için patlayacaktı. "Seni içimde istiyorum."

"Seninle evleneceğim." Düz bir söz. "Hiç rol yapmadım." "Ne?"

Geri çekildi. Onu dolaştırmak isteyen örtüleri tekmeleyerek yolundan çekti ve sonra bacaklarını birbirinden ayırdı. Kalp atışlarının güçlü çarpıntısı kulaklarında yankılanıyor gibiydi. Damarlarındaki kan lav gibi akıyordu. Her şey yükselmiş gibiydi. Çok yoğun.

Kalçalarını birbirinden ayırırken parmakları titriyordu. Ağzını onun üzerine koyduğunda, vücudunu bir titreme sardı. O ana kadar dikkatli davranmıştı. Yumuşak bir dokunuş kullanmıştı. Çünkü bu Marley'di. Ama ağzını ona dayadığında, tadı diline değdiğinde ve adını inlemeye başladığında, içinde bir şeyler kopup gitmiş gibiydi. Hayır, yırtılmıyordu. Kırılan bir duvar gibi. Çöküyordu. Bir daha yeniden inşa edilemeyecek şekilde milyonlarca parçaya ayrılıyordu.

Ağzı ateş gibi kızın üzerindeydi. Yalama. Öpüyordu. Almak. Daha sert ve daha çılgınca. Kadın onun altında kıvrıldı ve adamın elleri onu aşağıda tutmak için kalçalarını yakaladı. O aldı, o aldı ve kadın onun ağzına boşaldı. Bir kez.

Yeterli değil.

Onu yalayıp yuttu, her bir parçasını almak için çok açgözlü ve çaresizdi.

İkinci kez boşaldı. "Declan!" Keskin. Nefes nefese.

Bir yalama daha. Onun zevkini tadabiliyordu. Bu dünyada başka hiçbir şey bu kadar iyi olamazdı.

Ama neredeyse patlayacaktı. Koşu pantolonunu çıkardı. Komodinden bir prezervatif almak için yataktan yuvarlandı.

İstemiyorum. Onun içinde çıplak olmak istiyorum. Onu hamile bırakmak istiyorum. Sonsuza kadar bana bağlı kalmasını istiyorum. Sadece...

Ya çocuk benim gibi olursa?

Bu anda sadece zevk olması gerekirken, içinden korku geçti. Eli çekmecenin kulpuna dolandı ve çekerek açtı. Prezervatif kutusuna uzandı ve bir paket çıkardı. Yatağa doğru geri döndü.

Marley yataktan kaydı. Dizleri halıya çarptı ve parmakları adamın aletinin etrafında kıvrıldı.

"Marley-"

"Benim iki tane olması adil değil... ve sende şu ana kadar sıfır var." Onu pompaladı. Baştan aşağı. Bir kere. İki kez. Ve sonra... "Hadi bu sorunu çözelim."

Onu ağzına aldı.

Eli dışarı fırladı. Lambaya çarptı. Işığı açtı çünkü bunu görmesi gerekiyordu. Marley, aletini ağzına alıyordu. O gür dudaklar onun için ayrılıyordu. Onu içine çekiyordu. Ve dilinin verdiği his... ağzının ıslak sıcaklığı... sanki onun sikine sahip olmayı seviyormuş gibi küçük bir inilti çıkarması ve-

Ellerini kızın kollarının altına soktu. Onu yatağa kaldırdı. Onu aşağı attı. Zıpladığında gülüyordu. Marley'in kahkahası -En az kadar güzeldi.

Ve piçin biri onu vurdu. Kanı limuzinin her tarafına yayılmıştı ve dünyamın sona erdiğini düşündüm. Tek bir kişinin tüm dünyayı sona erdirebileceği kimin aklına gelirdi?

Prezervatifi yırtarak açtı. Yerine yerleştirmesine yardım etti. Çoğunlukla onu okşayabilmek, kızdırabilmek ve ona daha fazla eziyet edebilmek için. Ama işkence zamanı sona ermişti. Onu yatağın üzerine itti. Ellerini yakaladı ve daha önce yaptığı gibi kafese kapattı. Ama bu sefer farklıydı.

Kalçaları adama doğru eğildi ve adamın aleti eve giden yolu biliyordu. Tek bir güçlü vuruşla sonuna kadar daldı ve kadın onun adını haykırarak yataktan kalktı. Declan öne eğildi. Onu yaladı

Tişörtün içinden sıkı meme uçları. O iterken bile yaladı ve ısırđı. Tekrar ve tekrar. Derin ve sert. Acımasızca.

Çok ıslak ve istekliydi. Ağız hâlâ çok hassastı ve tekrar boşalmaya başladığında -üçüncü *kez cazibedir, tatlım*- kendini tutmayı bıraktı. Dürtüleri derin ve dalgalıydı. Sahipleniyor ve tüketiyordu. Elleri onun her yerine dokunuyordu. Ağız boğazına kilittlendi ve derisini emdi. Bir iz bırakacaktı.

Marley. *Benimki.*

Onun içine boşaldı.

* * *

DECLAN'IN KOLU onun etrafında kıvrılmıştı. Kığı ona yaslanmıştı. Adamın göğü kadının omurgasına dayanmıştı. Bunun dünyanın en rahat pozisyonu olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Uyku onu çekiyordu. Ama birkaç şey söylemesi gerekiyordu. Önemli şeyler. Mesela...*Selam, Declan. Sana aşık endişeleniyorum.*

Ve bu sadece harika seksi aşkla karıştırmakla ilgili değildi. Declan'a kadar çok fazla harika seks yapmamıştı. Ama bir kadın zevk -hatta gerçekten inanılmaz, cennete dokunur bir zevk- ile aşk arasındaki farkı anlayabilirdi.

Aşk korkutucuydu, tüketiyordu, derindi ve insana her türlü pervasız, vahşı şeyi yaptırıyordu...

Hiç baştan çıkarma deneyiminiz yokken milyarder bir megalomani ofisinde baştan çıkarmak gibi. Ama önce bile... o ara sokaktayken Declan'ın vurulabileceğini fark ettiğinde hissettiği korku onu darmadağın etmişti. Bu sadece müvekkilini korumakla ilgili değildi. Ha. Yaklaşamadı bile. Onu korumak için yaptığı hamle iğüdüsel oldu çünkü...

Kimse Declan'a zarar veremez. Onun Declan'ına değil.

Yutkundu. Lambayı tekrar kapatmıştı. Yumuşak, sıcak bir bez getirip onu nazikçe temizledikten sonra. Kadının giydiği tişörte baktığında dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Eski bir

Üniversite gömleği. Solmuş ve yıpranmış. Bunu onun dolabının arkasında bulmuştu. Çok pahalı eşyaları karıştırmış ve bunu seçmişti.

Gerçek bir yok. Ama...

Bu onu sıcak hissettirdi. Onun kokusunu aldığına yemin edebilirdi.

O.

Bir şeyler söylemelisin. Onun kollarında saklanamazsın.

sonsuz dek ve tehlike gelmiyormuş gibi davran. "Muhtemelen her zaman böyle olmayacak." Bu boğuk sözler onun ağzından çıkmıştı ve aslında söylemek istediği bu değildi. "Her zaman gecede bu kadar çok sevişmeyeceğimize eminim." *Sevişmek.* O böyle düşünüyordu. O muhtemelen düşünmüyordu. Bu sorun değildi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Declan Flynn'e aşık oluyorum.

"Haklısın." Kolay bir anlaşma. Adamın başının arkasına bir öpücük kondurduğunu hissetti. "Muhtemelen daha fazla olacak."

Gözleri büyüdü, sonra güldü çünkü adam şaka yapıyordu, değil mi?

"Gülüşünün sesini seviyorum. Küçük bir ışık gibi." Gruff. "Her şey karanlıkken."

Vay anasını, bu şiirseldi. Declan'dan şiirsel mi? Adamın katmanları vardı. Onun kollarına yuvarlandı. Yüz hatları çok gölgeli ve karanlıktı. "Her zaman bu kadar çabuk mu yükselirsin? Çünkü çoğu erkeğin-"

"Her zaman diye bir şey yok. Ben seninleyken böyleyim. Seninle olma şeklim bu dünyadaki diğer herkesle olma şeklimden farklı."

Birden adamın sadece seksten bahsetmediğini fark etti. Bu daha derin bir duyguydu. "Declan?"

"Benimle evleneceksin."

Ona geri döndüler, değil mi? "Declan..."

"James haberi bazı medya kaynaklarıyla paylaşmaya başladı bile. Sabaha kadar dünya Declan Flynn'in kendisini cehennemden çıkaran kadına delicesine aşık olduğunu düşünecek. Adam evlenme teklif etti, kadın kabul etti ve hayatlarının geri kalanını evlilik mutluluğu içinde geçirecekler."

"*Şimdiden* haberleri paylaşıyor mu?"

"Sana dönmeden önce aşağıda onunla konuşuyordum." Demek James'le buluşmak için ortadan kaybolduğu yer orasıydı.

"Sen ve ben kapak hakkında daha önce konuşmuştuk. Senin orijinal fikrin, hatırladın mı aşkım?"

Aşk. İçinden bir sızı geçti. Bir an için kenara itti, böylece nişan ve kapak hikayesine odaklanabilecekti. Birkaç acil yardım görevlisine nişanlandıklarını söylemiş olması gerçeği sonsuza dek peşini bırakmayacaktı. "Sahte bir hikayeye ihtiyacımız yok. Tabii..." Parmakları göğsünde gezindi. Kalbinin üzerinde durdu. Ne kadar güçlü bir göğüs. Ne kadar güçlü, itici bir kalp atışı. Bekle, kalp atışları biraz hızlı mıydı? "Declan? Seni kaçırın kişiyi ortaya çıkarmak için hikâyeyi mi yayıyorsun? O zaten Chicago'da mı? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?" Elini ona biraz daha sert bastırdı. "Benden çekinme. Özel dedektifini bir kenara atmamakla ilgili konuşmamızı hatırlıyor musun?" Her şeyi tekrar gözden geçirmesi mi gerekiyordu?

"Sana yalan söyledim."

Karanlıkta gözleri kısıldı. "Hiç hoş değil, Declan. Hiç hoş değil." "Özel dedektife hiç ihtiyacım olmadı."

Bekle, bu ifadenin sersemletici olması mı gerekiyordu? "Güvenlik ekibinizi gördüm. O kısmı kendim çözdüm sayılır." Ama bu işi sadece ilk büyük müşterisi olacağı için değil, umutsuzca istemişti. Gerçi bu güzel bir şeydi. Declan Flynn ve tüm bunlar. Sadece... *Onun güvende olduğundan emin olmak istedim.* Tıpkı hastanede, bir düşmanın gizlice içeri ona zarar vermesinden çok endişelendiği için onu bırakmadığı zamanki gibi.

Kimse Declan'a zarar veremez.

"Kendimi koruyabilirim, Marley."

"Kendini bir bodrumda uyuşturulmuş olarak buldun."

Parmaklarını onun bileğine doladı. "Sırtında kocaman bir hedef var."

Aslında sırtında gömleğinden başka bir şey yoktu. "Beni kurtardın, Marley. Seni öldürmeye çalışacak."

"Evim darmadağın edildiğinde bunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Noktaları birleştirmek kesinlikle yeterince kolaydı." Ve

"Beni Chicago'ya çünkü beni korumaya çalışıyordun. Senin özel dedektifin olmam davayı çözmene yardım etmemle ilgili değil." Lanet olsun ona. "Bu senin beni korumanla ilgili."

Sessizlik. Sonra, "Seni onu çekmek için yem olarak kullanmadığıma emin misin? Şimdiden üç kişiyi ortadan kaldırdı. Sen onun yoluna çıktın -iki kez- bu yüzden seni de ortadan kaldırmaya kararlı olacak. Belki de senin için gelmesini istediğim için seni yakınımnda tutuyorum... böylece onu tuzağa düşürebilirim."

Homurdandı. Karanlıkta. Ona doğru bastırdı. "Saçmalama."

"Öyle olduğumu fark etmemiştim." Çok yumuşak.

"Beni asla yem olarak kullanmazsın. Sen bunu yapacak bir adam değilsin."

"Marley, Marley, Marley... yine iyi olduğumu düşündüğünü söylüyorsun."

Aslında bunu söylememişti. Sadece onu yem olarak kullanmayacağını söylemişti. "Asıl hedef sensin. Beni oltaya takılmış bir solucan gibi sallaman mantıklı değil. Beni işe aldın çünkü beni korumaya çalışıyordun. Beni Chicago'ya da aynı sebepten getirdin. Şimdi James'e nişanlın olduğumu çünkü bu neon tabelası gibi *bir şey...* *Bana ait olana dokunmaya cüret etme.*"

"Sen bana aitsin."

"Çünkü ben senin özel dedektifinim." *Senin için çok daha fazlası olmak istiyorum.*

"Nişan sahte olmak zorunda değil." Şimdi sessizliğe gömülen o oldu.

"Sana bu dünyada istediğin her şeyi verebilirim. Harcayamayacağın kadar çok para. En büyük evleri. En hızlı arabalar."

"Pazarlık yapma eğilimindeyim," diye fısıldadı. "İndirimde olmayan bir şeyi almaya dayanamıyorum. Ve büyük evler çok fazla temizlik gerektirir. Ayrıca hızlı araba kullanmam. Hız yapmak yasalara aykırıdır."

"Doğru. Her zaman yasalara uyarsınız." "Ve sen... değil misin?"

"Sayamayacağım kadar çok yasayı çiğnedim. Seni yanımda tutmak için *her* kuralı çiğnerim. Sana tamamen sahip olmak niyetindeyim Marley."

Sahip olmak. Bir şeye ya da birine sahip olmak aşkla aynı şey değildi. Ve onu daha önce de .

başkalarının sevdiği gibi sevebilirdi. *Ama Declan'ın sevme şeklinin yanlış olduğunu kim söyleyebilir?*

"Marley?"

Çok uzun süre sessiz kalmıştı. "Bir evlilik teklifi duymadım." Declan'a arkasını döndü ama onun kolunu yakalayıp kendine doğru çekti ve tekrar ona sarıldı. "Bunun üzerinde çalışmalısın. Bir dahaki sefere daha iyisini yap, belki benden farklı bir yanıt alırsın."

İçinden bir sarsıntı geçti. Şok mu? Belki de. Kendisi de oldukça şaşırmıştı. Şimdilik yatma vakti gelmişti. Şu anda onunla ruhunu daha fazla paylaşabileceğinden emin değildi. "Geç oldu. Yarın avlamamız gereken bir katil var. Artık kenara çekilmek yok. Kardeşin de bir hedef. Şu andan itibaren saldırıya geçiyoruz. Bu sürüngenini daha fazla beklemeyeceğiz. Elimizden kaçamayacak."

"Ben... doktordan açık olmanızı istedim."

Yine o dikişlerden mi bahsediyordu? Sanki birkaç dikiş -ya da bir düzine- onu uzun süre yavaşlatacakmış gibi. "Seninle gayet iyi avlanabilirim. Şüpheliler listeni çıkarmanın zamanı geldi. Düşmanlarını bilmek istiyorum Declan. Sahip olduğun her sırrı bilmek istiyorum. Her şeyi benimle paylaş. Gerçeğe ulaşmamızın tek yolu bu. Her şeyi bilmem gerek. İyi. Kötü. Gizli kalmasını istediğin tüm günahlarını benimle paylaşmalısın."

Onu daha sıkı tuttu.

Konuşmadı. Sadece ona sarıldı. Dakikalar geçip gitti. Uyku onu içine çekti. Göz kapakları sarkarak kapandı. Declan onu sıkı sıkı tutmaya devam etti.

Ve tam uykuya dalmaya başlamıştı ki... "Ne dilediğine dikkat et, tatlım. Çok, çok dikkatli ol."

On Yedinci Bölüm

MARLEY, DECLAN'IN OFISİNİN HEMEN DIŐINDAKİ BOŞ MASANIN YANINDA DURAKLADI.

Pierre'i orada sırtı tamamen dik bir şekilde otururken görmeyi bekliyordu. Gözlüklerinin çerçevelerinin arkasından ona bakan gözleriyle. Biraz kızgın bir parıltı. Belki de yargılayıcı bir bakış.

Savaő için hazırlanmıőtı.

Sadece...

Pierre orada değildi.

Declan boş masanın yanından geçip ofisine doğru yürüdü.

"Muhtemelen bir yerlerde birilerine cehennemi yaőatıyordur." Kapısının kilidini açtı. "Pierre bu tür őeylerde iyidir. İçeri gel."

Ama Pierre'in bilgisayarını kapalıydı. Masa sandalyesi de önceki gece durduğu yerde duruyordu. Hatırlıyordu çünkü Declan'la birlikte çıktıklarında Pierre'in çoktan gitmiş olduğundan emin olmak için şöyle bir göz atmıőtı. "Bugün henüz buraya geldiğini sanmıyorum."

Declan onu içeri buyur etti. "Neden Pierre'e takıntılısın?"

Onun ofisine girmedi. "Çünkü asistanınız bana hiç geç kalmayan bir tip gibi geldi. Yani, adam dün akşam saat sekizde hâlâ buradaydı. Pierre'le ilgili her şey kendini işine adanmış olduğunu haykırıyordu." Ve bir şey onu rahatsız ediyordu. "Hiç geç kaldığı oldu mu?" Çünkü saat ona yaklaőıyordu. Declan sadece soruőtırmada kullanmak üzere dosya toplamak için ofise uğramak istemişti. Ya da en azından onun hikâyesi böyleydi.

Lobi katındaki asansöre kadar Cade ve Hunter tarafından takip edilmişlerdi. Adamlar binanın güvenli olduğundan emin oldukları için aşağıda kalmışlardı.

Ama masaya bakarken dırdırı devam etti.

"Pierre her zaman vaktinde gelir." Declan artık açık olan ofisinden uzaklaştı. Kaşlarını çatı. "Belki de hastadır?"

Belki de. Ve belki... "Dün benden gerçekten hoşlanmadı." "Pierre pek çok insanı sevmez. Bu yüzden işinde iyidir. İnsanlarla konuşmak istemediğimde onlara siktirip gitmelerini söylemekte çok iyidir."

Evet, Pierre'in bu ne kadar başarılı olabileceğini görebiliyordu. Ama aynı zamanda görebiliyordu... "O senin kişisel asistanın."

"Ah, evet. Tercih ettiği terim yönetici asistanı." "Senin hakkında her şeyi biliyor."

"İşimi biliyor. Özel hayatımı değil."

Başını salladı ve masaya doğru süzüldü. Eli sandalyenin arkasına kaydı. "Çok yanıyorsun. Yıllar boyunca duymuş olduğu milyonlarca konuşma olabilir. Özel olduğunu düşündüğün konuşmalar. Asistanlar her şeyi duyar. Her zaman en iyi dedikoduyu onlar bilir. Emlak işine , ajans sahibinin her şeyi bilen, delicesine organize bir asistanı vardı. Yani *her şeyi*. Sahibinin metresini yemeğe nereye götürdüğünü. Adamın karısını kaç kere aldattığını. Her bir cesedin nereye gömüldüğünü." Masanın üst çekmecesine uzandı. Çekip açtı. En azından açmaya çalıştı. Kilitliydi.

"Pierre'in cesetleri nereye gömdüğümü bildiğini mi sanıyorsun?" Eğlenceli bir kahkaha gümbürtüsü. Koyu bir kahkaha. "Belli ki sevgilim, ben cesetleri gömdüğümde kimsenin onları tekrar bulamadığını anlamıyorsun."

Başını ona doğru çevirdi. "Şaka mı yapıyorsun?" Kötü bir şaka.

"Belki de tüm derin, karanlık sırlarımı seninle paylaşıyorumdur. Onları duymak istedin, değil mi?"

Gerçeği istiyordu.

Ona doğru yaklaştı. "Stajyerlerden biri -kelimenin tam anlamıyla- makasla koşarken ayağı takılınca Pierre neredeyse bayılıyordu ve

Elinde bir oyuk açmış. Adam kan görmeye dayanamıyor. Bana işkence partisi düzenleyecek bir tip olduğunu hiç sanmıyorum."

Başka bir çekmeceyi denedi. O da kilitliydi. "Abyss'i satın almak istediğinizi bilecek tipte biri mi?"

Hazır bir geri dönüşü yoktu.

Başını ona doğru çevirdi. "mi?" Pierre'in öyle olduğuna bahse girerdi. "Çünkü iyi bir asistan her zaman patronunun nerede olduğunu bilir. Sizinki gibi bir şirkette, yapabileceğiniz olası satın almalarından her zaman haberdar olduğuna bahse girerim." Elini kilitli çekmecelerden . "Mesela kardeşinle buluşmak için Savannah'ya uçtuğun zamandan haberdar olduğuna bahse girerim."

"Savannah'ya neden gittiğimi bilmiyordu. Royal'i sadece James biliyordu. Ama..." Gözleri çakmak çakmak oldu.

Ona doğru yaklaştı. "Bu gerçekten büyük bir *ama* gibi görünüyor..."

"Bütün bunlar..." Eliyle boş masayı işaret etti. "Asistanım geç kaldığı için mi?"

Onun elini tuttu. "Bütün bunlar..." Kadın ona daha sıkı sarıldı. "Çünkü beni kenara itmeye çalışmış olabilirsin ama ben aslında hâlâ senin davan üzerinde çalışıyorum. Hayatına tam erişimim yok ama yine de şüphelerim var. Seyahat programınızı bilen, satın almalarınızdan haberdar olan, ne zaman nerede olacağınızı bilen kişileri düşündüğümde aklıma birkaç kişi geliyor. Şüpheliler listemin en tepesindeki insanlar." Yavaşça nefes verdi çünkü söyleyecekleri hoşuna gitmeyecekti ama gerekiyordu. "James gibi insanlar tabii ki."

Yüz ifadesi gerginleşti. "Elbette. James'i göz ardı etmeyelim."

Onu görmezden gelmeyi hayal bile edemezdi. "Ne de olsa Augusta'da seninleydi. James'in olmadığı pek çok hareket yaptığınızdan şüpheliyim."

"Abyss'i satın almayı düşündüğümü bilmiyordu. Normalde her satın almayı onunla tartışmam. Ayrıca, burası benim normal iş alanımın biraz ."

Ve bu ilginçti. "Peki neden bunu düşündün?" "Belki de yeni bir şeyler arıyordum."

Duygu yok. Bu da muhtemelen içinin kaynadığı anlamına geliyordu. Anladı. Size en yakın kişinin şüpheli listesinde olduğunu duymak

-Declan'ın işkence görmesini ve öldürölmesini isteyebileceğini düşündüğü insanların listesi canını yakacaktı. Hissetmediğini söylemekten hoşlanan adamı bile incitebilirdi. *Çok fazla hissettiğini düşünmeye başlıyorum Declan. Çok az değil.* "Cade ve Hunter."

Gözünü bile kırpmadı.

"İkisi de son derece tehlikeli adamlar. Güvenlik ekibinizin en tepesindeler. Her ikisinin de dünyanın tüm yönleri için tam yetkisi var. Yine, Augusta'da seninle birlikteydiler. Sizi korumaları gerekiyordu ama onlara ihtiyacınız olduğunda orada değillerdi." Onu rahatsız eden bir başka gerçek... "Ara sokakta tetikçiyi fark eden . Onlardan birinin bu işi yapacağını düşünmüştüm." Adamları severdi. Sevmiştii. Ama onları sevmesi, aynı zamanda onlardan şüphelenemeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Yani düşmanın dışarıdan geldiğini düşünmüyorsun, öyle mi?" Hava durumundan bahsediyor olabilirlerdi çünkü çok rahat görünüyordu. "Yakın çevremdeki bir düşman olduğunu düşünüyorsun. Bana yakın insanların kaçırılmamı ve işkence görmemi ayarlayacak kadar benden nefret ettiğini düşünüyorsun."

"Sanırım beyin en sevdiğin içkiyi biliyordu. Bu da demek oluyor ki ya sana yakın biri ya da peşinde olduğumuz fail senin hakkında bilgi toplamak için sana yakın birini *kullanıyor*. Nerede olduğun gibi bilgiler. Ne içtiğin. Ne zaman korumasız olabileceğiniz, çünkü ara sıra kaçmaya ihtiyaç duyduğunuz için korumaları atlatıp kendi başınıza gittiğiniz. Bu ayrıntıları keşfetmek için, alışkanlıklarınızı inanılmaz derecede iyi bilen birine erişmeniz gerekir. Sizi, sizin kendinizi tanıdığınızdan daha iyi tanıyan birine."

"Kimse beni iyi tanımıyor."

Doğru değil. "Bence Pierre alışkanlıklarınızı sandığınızdan çok daha iyi biliyor." Dudaklarını ıslattı. Onu bırakmadı. "Dün gece seni görmek için içeri girmeye çalıştığımda, bana programında olmayan ziyaretçilere asla izin vermediğini söyledi."

"Sevmiyorum. Sürprizlerden hoşlanmam."

Evet, son sürprizinin bir bodrumda uyuşturulmuş olarak uyanmasını içerdiğini düşünürsek, bunu anlayabilirdi. Gerçekten. "Ona bu kadar geç saatlere kadar çalışmaman gerektiğini söyledim. Bana hiç ayrılmadığını söyledi."

bir iş gününde akşam dokuzdan önce. Ve sonra bana programını anlattı. Normalde işe ne zaman geldiğini söyledi. Öğle yemeği için ne zaman ayrıldığını. Sizi rahatsız edemeyeceğimi çünkü yerine getirilmesi gereken taahhütleri olan meşgul bir adam olduğunuzu söyledi. Sonra da sana ulaşamayayım diye vücuduyla beni engellemeye çalıştı. O zamanlar, kendini patronuna ve işine çılgınca adanmış olduğunu düşünmüştüm."

Yanıt yok.

"Daha sonra kapınızı açtım ve ona gitmesini söyledim. O... o telefonda biriyle konuşuyordu." Sahneyi zihninde tekrar canlandırdı. "Cep telefonu. İş telefonu değil. Duyguları kaybolmadan önce bana sıcak bir öfkeyle baktığına yemin edebilirim. Bugün onunla bire bir sohbet etmeyi planlıyordum-"

"Yani onu sorgulayacaktınız."

"Yani onu sorgulayacaktık." Declan'ın ofisini ziyaret etmeyi bu kadar kolay kabul etmesinin nedenlerinden biri de buydu. "Ama sadık yardımcınız burada değil. Masasına dokunulmamış ve her bir çekmecesinin kilitli olduğundan şüpheleniyorum."

"Pierre'in bana işkence edecek midesi yok."

"Hayır, ama bir ton para alıp seni, sana işkence etmek isteyen birine satacak kadar midesi olabilir. Senin hakkında mümkün olan her şeyi öğrenmek için içeriden bir adama ihtiyacı olan birine. Pierre'in hayatının her bölümüne erişimi var. Sence de bunu araştırmamız gerekmiyor mu? Onu araştırmak mı?"

Kare çenesi biraz daha sertleşti. Ve...

Ding.

Başını asansöre doğru çevirdi. Nefesini içine çekti çünkü eğer bu Pierre'se, şimdi onu sorguya çekmesi için mükemmel bir zamandı. Declan muhtemelen bu konuyu açtığı için deli olduğunu düşünüyordu ama bu sabah erken kalkmıştı ve Declan'a en yakın insanları düşündükçe daha da korkmaya başlamıştı.

Declan bana düşmanlarının listesini vermiyor. nedeni... düşmanlarının yakın olduğunu düşünmesi mi? Onun kendisinden bir şeyler sakladığını hissediyordu. Sırlarını saklaması gerekirken saklıyordu.

her şeyi ortaya çıkardı ve bu saçmalığın sona ermesi gerekiyordu. *Düzelتيyorum.* Duruyorum.

Eğer Declan'ın dünyadan sakladığı tüm karanlık yönlerini öğrenirse ondan uzaklaşacağından korkuyorsa, o zaman adam yanılıyordu. Declan'a sırtını dönmeye hiç niyeti yoktu. Dönebileceğinden bile emin değildi.

Kapılar ayrıldı.

Ve Hunter McQueen dışarı çıktı. "Kapısına ya da telefonuna cevap vermiyor patron."

Declan'ın elini bıraktı. "Ne?"

Hunter omuz silkerek, "Tabii ki evine zorla girme cüretini gösterdim," diye ekledi. "Evi rahatsız edilmemiş görünüyor. Dün gece eve gittiğini sanmıyorum. İçgüdülerim bana adamın rüzgârda olabileceğini söylüyor."

Hunter'a ve onun sert, asla gülmem ama çoğu zaman öldürürüm ifadesine baktı, sonra Marley Declan'a ve onun okunamayan yüzüne baktı. "Şu anda neler oluyor?"

Declan kaşlarını kaldırdı. "Ben de seninle aynı sonuca varmış olabilirim."

"Ne?" Marley onun sürekli aynı keskin ünlemi tekrarlamasından nefret ediyordu.

"Ben de geçen hafta kışımın üstüne oturmadım, tatlım. Araştırıyordum. Mali kayıtları inceledim. Güvenebileceğim insanların hayatlarını didik ettim. Pierre gibi insanların."

Kalp atışları hızlanmaya başladı. "Sen de mi ondan şüpheleniyorsun? Ondan şüpheleniyorsun ve yine de bu karmaşaya neden karışmış olabileceğine dair tüm o konuşmayı yapmama izin mi veriyorsun?"

"Evet... ve evet."

"Declan," diye tersledi.

"Neden onun suçlu olabileceğini düşündüğünü görmek istedim. O, James, Cade..." Dikkatli Hunter'a doğru işaret etti. "Hunter."

"Ben de mi?" Hunter homurdandı ama alınmamış görünüyordu. "Evet, bir insanın canına okuyabilirim. Bütün numaraları bilirim." Sanki birine saatlerce işkence edip hayatını mahvedebileceğini itiraf etmek sıradan bir itirafmış gibi öne doğru yürüdü. "Şüpheli listene girdiğime sevindim, PI."

Başını iki yana salladı. Öfke ve kafa karışıklığı içinde uğulduyordu. "İkiniz de Pierre'in suçlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Declan, "Dün adamın offshore hesabını buldum," diye itiraf etti. "Benim gibi teknik becerilere ve bağlantılara sahip biri için bile biraz zaman aldı."

"Tüm yanlış yerlerdeki bağlantılar," diye mırıldandı Hunter.

Bu, eski korucuyu şimdiye kadar gördüğü en geveze .

"O hesabı gömmüştü," diye ekledi Declan. "Ama ben erişebildim. Ve ödemeleri gördüm. Bazıları bir süredir . Bir tanesi kaçırılmamın ertesi günü yapılmış."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Bu o. Pierre de işin içinde." Tekrar masaya baktı. "Onun peşinde olduğunu biliyor. Kaçtı mı?" Kaçmış olmalı. Bu yüzden işte değildi. Hunter o yeri kontrol ettiğinde neden evde değildi.

Declan neden Hunter'a bu güveniyor? Kimseye güvenmediğini sanıyordum. Ama Hunter'a Pierre'le ilgili şüphelerinden bahsetmiş ve Hunter da asistanı bulmaya gitmişti.

Kayıp asistan. Kaçmış ve saklanıyordu- "Ya da sadece, bilirsiniz işte, öldü," diye bitirdi Declan.

Sarsıldı. "Dün gece hayattaydı! Tam burada!" Bakışları tekrar ona döndü.

Declan doğruca ona baktı.

Onu sen mi öldürdün, Declan? Dudakları birbirine yapıştı. Bu soruyu dile getirmeyecekti çünkü hayır, kesinlikle hayır, o öldürmemişti. Declan bütün akşam onunla birlikteydi.

"Bu hâlâ hayatta olduğu anlamına gelmez," dedi Declan. "Elimizde yarım kalmış işleri tamamlayan bir katil var. Eğer Pierre onun kiralık yardımcılarından biriye, onun da ortadan kaldırılması gerekir."

Hunter, "Güvenlikte dün gece ayrıldığına dair bir kayıt yok," diye açıkladı. "Muhtemelen kat kat aramaya başlamamız gerekecek. Bu canavar binada kaç kat olduğunu düşünürsek, bu biraz zaman alabilir."

Pierre'in öldüğünü sandılar. Binanın içinde bir yerde öldüğünü. Nefesi kesildi. "İşte ben böyle bir saçmalıktan bahsediyorum," öfkelenildi. "Lanet döngünün içinde olmalıyım, Declan. Bir an hayatın buna bağıymış gibi beni becerip sonra da benden uzak duramazsın."

Asistanınızın sizi öldürmeye çalıştığını ve ölmüş olabileceğini düşünmeniz. İlişkiler böyle yürümez."

Declan Hunter'a doğru baktı. O da baktı.

Yüzünü buruşturdu. "Bu ikinizin sorunu gibi görünüyor. Sanırım gidip binada ölü bir asistan arayacağım."

Kim şeyler söyledi? Sanki sıradan bir faaliyetmiş gibi ölü bir asistanı aramak?

Hunter uzaklaştı. "Bu arada, fırsatın olduğunda haberlere isteyebilirsin. Georgia'dan büyük bir haber var."

"Avcı." Declan'dan bir hırıltı.

Hunter asansör düğmesine uzanmadan önce omzunun üzerinden bir salladı. "Bilmeye hakkı olduğunu düşündüm." Kapılar açıldı. Arkasına baktı. Marley'e baktı. "Artık canavar yok."

Sonra asansöre bindi. Kapılar bir an sonra kapandı.

Tabii ki özel asansöre binip inebilecek ve bina içinde istediği yere gidebilecekti. "Ona herkesten daha çok güveniyorsun." Bu daha önce fark etmediği bir şeydi. Aslında, onun Cade'e daha yakın olduğunu düşünmüştü. Ama...

Hunter. Hunter, Declan'ın sırlarını paylaşan kişi.

Kafasının içinde milyonlarca düşünce çarpışıp çalkalanıyor gibiydi. *Pierre'in öldüğünü düşünüyorlar. Yani... ne? Katilin dün gece burada olduğuna mı inanıyorlar? Tüm güvenlik önlemleri alınmış binaya girip asistanı mı ? Ve Georgia'da bilmem gereken ne haltlar dönüyor?*

Sonra, tüm bunların ötesinde.

Ve Declan neden Hunter'a bu güveniyor?

"Ofisimde konuşmalıyız." Declan arkasını döndü. "Hunter ne bulduğunu bana bildirecek. Bundan emin olun."

"Yani Pierre'in cesedini bulursa, muhtemelen kafasında ve kalbinde bir kurşunla..." Declan'ı kaçıran iki adam gibi. "Size haber verecek."

"Evet, ben de tam olarak bunu kastetmiştim."

. "Sana tüm şüphelerimi anlatmama izin verdin. James için. Cade için. Hunter için. *Pierre* için. Ve sen hiçbir şey söylemedin. Burada olmaması normalmiş gibi davrandın, sanki adamın sana ihanet ettiğine inandığın halde hiç telaşlanmamışsın gibi!"

"Sorgulamaya seni de dahil edecektim."

"Beni içeri alacaktın-" Öfkelendi, oflayıp puflayarak sözünü kesti. Sonra onun yanından hızla geçti, hatta ofisine girerken onu dirsekleyerek yolundan çekmiş bile olabilirdi. "Bu da ne, Declan? Gerçekten ne oluyor? Ortaklık böyle yürümez! Bir ilişki böyle yürümez!"

Kapı arkasından sessizce kapandı. Kadın etrafında döndü. Arkasına yaslandı ve onu incelerken omuzlarının kapıya çarpmasına izin verdi.

Declan, sanki konuşmalarının en önemli kısmı buymuş gibi, "'İlişki' kelimesini ikinci kez kullanıyorsun," dedi. Spoiler, değildi. Potansiyel bir cinayet hakkında konuşuyorlardı. İlişkilerinden daha önemli olduğu kesindi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu teklifimi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

Gözleri büyüdü. Onların genişlediğini hissetti. Ya da şiştiğini. Her neyse işte. "Declan!" Marley telaşla devasa ofise göz gezdirdi. Bakışları masaya takıldı. Onu ilk kez kucağına aldığı anda oturdukları masaya. Onu aldığı anda.

anılar aktı. "Bu bir evet mi?"

"Teklif falan yoktu! Sen bana söyledin, teklif etmedin. Bunu konuşmuştuk ve sen benim dikkatimi dağıtmayacaksın." Elleri kalçalarının üzerindeydi. Onun odaklanmasını sağlamalıydı. "Hunter neden şüpheli değil?"

Gözleri kısıldı. Daralmış gözler bir cevap anlamına gelmiyordu.

"Hunter şüpheli listemde." Marley, Hunter'la ilgili

Bu da onunla. "Neden seninkinde değil? Güvenen bir insan olmadığını düşünürken neden ona bu kadar ?"

Declan bir omzunu devirdi. "Çünkü bir onu bir cehennemden çıkarmıştım. Adamın saçma bir fikri var.

hayatını bana borçlu. Ve şimdi, kahretsin, benim için gözünü kırpmadan kurşun yiyeceğinden eminim."

Sürpriz, ellerinin kalçalarından düşmesine neden oldu.

"Bu arada adam, benim için bir kurşun atma konusunda onu yendiğin için oldukça kıskanç. Son yedi yıldır benim için skoru eşitlemek istiyordu. Onu dışarı taşıdım. Tekrar ayağa kalkması için onu terapiye zorladığımda ilk başta çok kızdı ama bana öfkelenmeyi bıraktıktan sonra Hunter hâlâ hayatta olduğunu fark etti. Ve ona tuzak kuran şerefsizlerin peşine düşebilirdi." Bir duraklama. "Bu arada onların peşinden gitti. Ben de yardım ettim."

Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. "Declan." Marley dudaklarını ıslattı. "Georgia'da ne oldu?"

Kaşlarını indirdi. "Şüpheli listemde başka biri daha var."

"Kimi?" Kimi gözden kaçırmıştı? "Düşman listenizi *paylaşırsanız* aynı sayfada buluşabiliriz ve-"

"Polis dedektifiniz."

"Tamam, öncelikle o *benim* polis dedektifim değil." Belli ki Parker'dan bahsediyordu. Ve Parker hiçbir şekilde, hiçbir biçimde onun değildi.

"Şu anda Chicago'da."

Bu haber onu bir adım geriye itti. "Ne zamandan beri?"

"Dün sabah. Chicago'ya uçmadan önce onu görmüş olabilirim."

Bu konuda hiçbir *kudret* olmadığını düşünüyordu. "Onu o kadar uzun süre takip eden biri vardı çünkü..." Çünkü mantıklı olan tek şey... "Augusta'dan ayrılmadan önce ondan zaten şüpheleniyor muydun? Declan, ketum bir piç olmayı bırakıp bana bir şeyler *anlatmalısın!* Anlamıyor musun? Bana bir şeyler anlatmalısın çünkü biz-"

"Bir ilişkide," diye bitirdi.

Burnunu çekti. "İlişkim olmayan erkeklerle yatmam. Yani, evet, bir ilişkimiz var. Bu da bana her şeyi anlatman anlamına geliyor. İyi, kötü ve aradaki tüm pis şeyleri."

"Aradaki kısımları bilmek istemezsin. Ya da kötü şeyleri."

Midesi bile yaptı. "Neden kötü şeylerle başa çıkdüşünüyorsun?" Aralarındaki mesafeyi kapattı. Eli yukarı uzandı ve parmak eklemleri kızın yanağında gezindi. "Hiçbir kötü yanımın sana dokunmasını istemiyorum."

Başını çevirdi. Dudakları adamın elinin üzerinde gezindi.

Declan elini geri çekti. Parmaklarını yumrukladı. "Ama içimde çok fazla kötülük var."

"Kendini bu şekilde görmeyi bırak. Kötü biri *değilsin*." Belli belirsiz bir gülümseme dudaklarını büktü.

İçindeki burkulma daha da kötüleşti. "Kardeşin şüpheli mi? Size göre Royal suçlu olabilir mi? Demek istediğim, o şehre geliyor ve sonra asistanın -ki ikimiz de senin peşindeki faille istihbarat paylaştığına inanıyoruz- aniden ortadan kayboluyor. Bu bir tesadüf." *Ama görünüşe göre Parker da şehirde.*

Bu noktada, kim Chicago'da değil ki?

"Royal neden ölmemi istesin ki?"

Aklına milyonlarca -muhtemelen milyarlarca- neden geliyordu. "Uzun zamandır kayıp olan bir kardeşiniz servetinizi istiyor olabilir."

"Bu onun umurunda bile değil. Ayrıca, ne olursa olsun her şeyin yarısını alması için yasal evrakları çoktan hazırladım. İstese de istemese de ona gidecek. Evraklar imzalanıp anlaşma sağlandıktan sonra isterse tüm parayı hayır kurumlarına verebilir. Ama ona gidecek." Bir yemin.

Bu haber onun içinde küçük bir uğultuya yol açtı. "Asistanınız her şeyin yarısını kardeşinize verdiğinizi biliyor muydu?"

"Evet."

"Ve Royal... onunla bir cesedin üzerinde tanıştınız, yani bunu adamın öldürmekten çekinmediği anlamına alıyorum."

"Royal kendini ve sevdiği kadını korumak için öldürdü. Bu eylemi tamamen anlıyorum." Tek omzunu silkti. "Biri sana zarar verirse, cehenneme hızlı bir yolculuk yapacağından emin olabilirsin."

Bu karanlıktı. Ve yoğundu. Ve tam Declan'a göre. Belki de kelimelerin onu duraksatacağını düşünmüştü. . "Biri seni incitiyor,"

Hiç vakit kaybetmeden geri döndü, "ve onların da aynı yolculuğa çıkmalarını sağlayacağım."

Gözlerini kırıştırdı. Sonra... "Marley..."

Onun derin bir şey söylemesini bekledi. Belki duygusal.

Bir kadın umut edebilir.

Telefonu çaldı. Şık takım elbisesinin cebinden çıkardı. Bugün koyu mavi bir ceket giymişti. Declan telefonun ekranına baktı. "Ben Hunter." Parmakları yüzeyde gezindi. Aramayı hoparlöre aldı.

Harika. Bunu duymak istiyordu.

"Haberleriniz var mı?" Declan selamlamak için sordu. "Oh, haberlerim var, lanet olası bir cesedim var."

Nefesini içine çekti.

"Beyne ve kalbe kurşun. Görünüşe göre failimiz kesinlikle şehirde ve yarım kalmış işleri tamamlıyor."

"Neredesin sen?" Declan bilmek istedi.

Marley de bu önemli gerçeği bilmek istiyor.

"Konferans odası. Hemen altınızdaki katta. Pierre masanın üzerine yayılmış. Sanırım son bir büyük toplantısı vardı, ha?"

Bunun komik olması mı gerekiyordu? Değildi.

Hunter, "Bu kattaki güvenlik kameraları devre dışı," diye ekledi. Sesi sertleşmişti. "Bu yüzden önce bu kata bakmam gerektiğini biliyordum. Görünüşe göre güvenlik dün gece çok fazla hata vermiş. Çoğu yerde hemen açıldı ama Pierre'i bulduğum yerde açılmadı." Sert bir nefes verdi. "Piç kurusu tam buradaydı. Tek bildiğimiz, binanın etrafına bazı sürprizler bırakmış olabileceği. Çok dikkatli ol. ... kışını kaldırıp dışarı çıkmaya ne dersin? Yani... *şimdi*." Keskin bir emir.

Declan Marley'nin elini tuttu. Onu kapıya doğru çekti.

Çekip açtım.

"Sürprizler mi?" İçini bir korku kapladı. "Sürprizleri nereye koyar ki?" *Ne tür sürprizler? Ama içinden korkunç, uyuşturan bir düşünce geçti. Bir bomba. Binaya bir bomba bırakmış olabilirdi. Sonra da patlatmak için Declan'ın ortaya çıkmasını beklemiş olabilirdi.* Bakışları Pierre'in masasına kaydı. Kilitli çekmecelere. Çekmeceler neden kilitliydi? "Declan?"

Elini asansör düğmesine çarptı. önüne çekti. Vücuğuyla onu korudu. "Acele et, acele et," ısırdı.

"Declan..." Marley onun gözlerinin içine baktı. "Bunun bir bomba olduğunu mu düşünüyorsun?" Asansörün sesi duyuldu.

Sarsıldı.

Declan onu asansöre itti. O da arkasından koştu. Eli kontrol paneline çarptı. Erişim kodunu kullandı ve sonra onu yakalayıp vücudunu onunkine doğru kıvırdı. Onu kollarında sıkıca tuttu. Olabildiğince sıkı.

"Declan, seni seviyorum," diye fısıldadı.

Ve sonra etrafında yankılanan o korkunç patlamayı duydu.

On Sekizinci Bölüm

DECLAN, SENİ SEVIYORUM.

Kaos. Elinde olan buydu. Tüm bina boşaltılmıştı. İtfaiyeciler, bomba imha ekibi ve Declan'ın sayamayacağı kadar çok polis olay yerini doldurmuştu. Sokağın büyük bölümü kapatılmıştı. Güvenlik her yeri kilitlemişti. Tüm personelin binadan güvenli bir şekilde çıktığından emin olduktan *sonra*.

Ve herkes güvendeydi. Yaralanan yok. Tabii ölen asistan hariç. Pierre LaRene. Beynine ve kalbine birer kurşun sonra konferans salonundaki masanın üzerine düşen adam. Hunter'a göre, olanları anlatan müthiş bir kan sıçrama sahnesi vardı.

Olay yeri ekibi henüz binaya bile girmemişti. Bomba imha ekibi onlara izin vermemişti. Onun yerine, bomba imha ekibinin köpekleri binadaydı. Sensörler. Her türlü ekipman. Aranacak çok fazla yer vardı. Çok fazla kat. Patlayıcı aygıtları saklamak için çok fazla yer.

Binanın yapısal bütünlüğünün kontrol edilmesi gerekecekti. Declan yüksek binada çalışan insanlarla herhangi bir risk alınmasını istemiyordu. Yine de, hasarın büyük kısmının sadece en üst katla sınırlı olduğunu biliyordu. Patlama Pierre'in çalışma alanını yok etmişti. Ve Declan'ın ofisinin büyük bölümünü. Bomba biri ona cihazın, patlamanın büyük kısmı doğrudan Declan'ın ofisine yönelecek şekilde yerleştirildiğini söylemişti.

"Neden cihazı sadece senin ofisine *yerleştirmedi*?" Marley aniden sordu.

Limuzindeydiler. Caddenin aşağısında ve belirlenen güvenli bölgede ydiler. Kaosun ortaya çıkışını izliyorlardı. Andy'ye onları oradan çıkarmasını henüz söylememişti çünkü Declan bekliyordu, tereddüt ediyordu çünkü daha fazla haber geleceğini umuyordu.

Cade ne olduğunu öğrenir öğrenmez olay yerine koşmuştu. Declan'la görüştüktan sonra bazı polisleri sorguya çekmeye gitmişti. Ve bomba imha . Bu gruptaki bazı kişiler Declan'a borçluydu. Cade'e söyleyebildikleri kadarını söyleyeceklerdi.

Belki bana o piçin izini sürebileceğim bir şey verirler.

Bu sırada Hunter da kendi bağlantılarından bilgi topluyordu.

"Declan?" Marley onun eline dokundu.

"Ofisimde ekstra güvenlik var. Ayrılırken her zaman etkinleştiririm." Sistemi telefonundan etkinleştirebiliyordu. Kendi yarattığı bir teknoloji. "Tam kamera gözetimi ve kapıda ek kilitleme mekanizmaları. Ben yokken kimse ofise giremez." Yani SOB bir sonraki en iyi şeyi yapmıştı.

Declan'ın asistanının ofis alanına girmişti.

"Sanırım binadaki tüm güvenlik kameralarını kontrol ediyorsunuzdur?" Marley bilmek istedi.

Evet, öyle yaptı. "Pierre'in dün gece bazı sistemleri devre dışı bıraktığını zaten biliyorum." Özellikle de o piçin öldüğü katta. "Cade şu anda merdivenlerden ve asansörlerden görüntü almaya çalışıyor."

Cade'den bahsetmişken... limuzine doğru koşuyordu. Andy aracın yanında nöbet tutuyordu ama Cade için hemen kapıyı açtı. Cade içeri eğildi. Declan'ın karşısındaki koltuğa kaydı. Yüzünü buruşturarak, "Akıllıca bir seçim yaptın." dedi.

Declan ona kaşlarını çattı.

"Asansör ya da merdiven olabilir, haksız mıyım?" Cade'den bir baş sallama. Ayrıca, uzun bir nefes verme. Sessiz limuzinde çok gürültülü görünen ağır bir hava çıkışı. "Bir bomba olduğunun farkındasın. Belki de seni öldürmek için yerleştirilmiş *bombalar*. Hanımınla birlikte oradan nasıl çıkacağını bulmak için saniyelerin var." Marley'e doğru bir el sallama. "Ne yapıyorsun?"

Yapmak mı? Asansör mü, merdiven mi? Genellikle bir yangın olduğunda, asla asansörü kullanmamanız söylenir. Her zaman merdivenleri kullanın."

Bu saçmalığın amacı neydi? "Yangın çıkmadı."

Cade bir kez daha yüzünü buruşturdu. "Şu anda bir yangın var. Hâlâ dumanı tütüyor. Gökyüzü simsiyah ve akla gelebilecek her türlü haber ekibi barikat noktasını geçmiş durumda."

Evet, Declan farkındaydı.

"Bazı insanlar merdivenleri tercih ederdi. Sanırım senden de bunu yapmanı bekliyordu." Cade onun bakışlarını tuttu. "Ve merdiven boşluğunun kapısını açtığında, başka bir patlamaya neden olacaktın. Fail hazırlıklıydı. Senin bu şekilde kaçacağını düşündü ama kaçmadın. Bomba imha ekibi az önce senin için merdiven boşluğuna bıraktığı cihazı buldu."

Declan göğsüne bir bıçak saplandığını hissetti.

"Sormamın sakıncası yoksa patron, neden asansörü seçtiniz?"

"Çünkü tam oradaydı. Çünkü Marley'i kapıların arkasında istiyordum - onu aşağı indirip oradan çıkarmak istiyordum ve eğer başka bir şey yapamazsam, onu içeri atacaktım, böylece..." Durdu. *Onu içeri atacaktım. Onu içeri kapatacaktım. Patlama beni vursa bile güvende emin olacaktım.* Hızlı, çalkantılı düşünceler. "Siktir , sağlıklı düşünemiyordum." Huysuz. Sert. "Sadece onun çıkmasını istedim. Lanet aklım kapandı."

Hayatta olduğumuz için şanslıyız. Yanlış bir seçim onu öldürebilirdi.

Başını ona doğru çevirdi. Tüm mantık kaçmıştı. Sadece dışarı çıkmak . Onu güvenli bir yere götürmek için. Paniğe kapılmıştı ve çok şanslıydılar.

Declan, seni seviyorum.

Bu sözleri gerçekten söylemiş miydi? Yoksa patlamadan önce onları hayal mi etmişti? Patlamayı hissettiğinde, asansörü tutan kabloların kopacağından korkmuştu. Aşağı düştüklerini ve Marley'in çılgılık attığını hayal etmişti.

Marley ölüyor.

Hayır. Böyle bir şey . Böyle bir şey olamaz.

"Evet, iyi, panikle yapılmış bir seçim." Cade nefesini verdi. Bu sefer çok daha hafif bir nefes verdi. Eli yukarı uzandı ve sırtını ovuşturdu.

boynunu. "Neden içimde bilmediğim bir şeyler gibi bir his var? Elimde değil ama karanlıkta olduğum ve daha fazlası olduğu izlenimine kapılıyorum."

Çünkü benim şüpheli listemdesin. Sen de Marley'in listesindesin. Benden ne kadar nefret ediyorsun, Cade? "Ne olduğunu biliyorum." Düz. Ortaya çıkarmanın en iyi yolu gibi görünüyordu. "Neden benim için çalışmaya başladığını biliyorum."

Cade'in eli kucağına düştü. Normalde sıcak ve açık olan ifadesi bir anda sertleşti. "Ne demek istediğini anlamıyorum patron."

Evet, biliyorsun. "İkincil hasar." Döndüğü her yerde bu vardı. "Ailen muhbirdi, Cade. Babamı ihbar ettiler. Federallere ifade veremedi öldürüldüler." Conor Flynn'e kadar uzanan daha fazla kan döküldü.

Cade yutkundu. "Kafasına bir kurşun ve kalbine bir kurşun." "OhmyGod." Marley'den. Declan'ın elini tuttu. "Ciddiyim, Bunu biliyordun ve Cade'i yakınında mı tuttun? Arkanı kollamasını mı sağladın?" Kız ona daha sıkı sarıldı. "Declan, ne-neden?"

Cade'in ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. Bakışları Declan'ın yüzünden hiç ayrılmadı. "Seni yok etmek istedim."

"Böyle bir şey olmayacak," diye karşılık verdi Marley. "Bunu aklından bile geçirme."

Ah, ama Cade'in *bunu düşünmekten* fazlasını yaptığını biliyordu. Tüm düşmanlarını ortaya çıkarma zamanı gelmişti. O bomba patlaması zaman çizelgesini alelacele değiştirmişti. Daha fazla oyun yok.

Limuzinin kapısı tekrar açıldı. Bu kez Hunter içeri süzüldü. Declan, Hunter'ın yaklaştığını renkli camdan görmüştü. Hunter içeri girince Andy kapıyı arkasından kapattı.

Hunter gergin Cade'e baktı ve sonra hiç tereddüt etmeden silahını çekti.

"Neler oluyor?" Marley talep etti. İleri atıldı.

Declan yavaşça ve sertçe onu koltuğa doğru itti. "Geçmişle yüzleşiyorum, tatlım. Hesaplaşma zamanı."

"Hesaplaşmalardan nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Bence gerçekten çok berbatlar."

Evet, Cade de senin şüpheli listendeydi. Bu hesaplaşma olmak zorunda.

"Bana aldırmayın. Ben sadece işlerin kontrolden çıkmamasını sağlıyorum," diye açıkladı Hunter gruba. "Declan, planın bu sohbet için ben seninle olana kadar *beklemek* olduğunu sanıyordum?"

"Geldiğini gördüm. Hemen arabaya atlayacağını biliyordum."

"Evet, birkaç dakika daha *bekleseydin* ölmezdin." Hunter silahını Cade'e doğrultmuştu.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Cade, Hunter'a patladı. "Silahını bana mı doğrulttun? Biz *arkadaşız*. Bears için sezonluk biletlerimi kullanmana izin verdim!"

"Declan da öyle. Her zaman biletlerini kullanmama izin veriyor." Hunter tek kaşını kaldırdı. "Ve loca koltukları var."

"Siktir." Cade'in kirpikleri titredi. "Peki fikir birliği nedir? Ben *kötüyüm* ve düzinelerce polis beni izlerken, *tıpkı annemle babam gibi* iki kurşun yiyeyim diye *mi* götürülmek üzereyim?" Sesine öfke karışmıştı.

"Ailenin başına gelenler için üzgünüm." Declan ciddiydi. Çok üzgündü. "Babam sapkın bir piçti ve hiçbir düşmanın gazabından kaçmasına izin vermezdi."

Cade dudaklarını ıslattı. "Eskiden senin de tıpkı onun gibi olduğunu düşünürdüm."

"Birçok kişi öyle olduğumu düşünüyor." Bu suçlama onu pek şaşırtmamıştı. Ama onu . *Ben babam değilim*.

"Sen o *değilsin*." Sert. Marley'den. "Declan, şeytani oynamayı bırak. Sen bir melek değilsin ama cehenneme de ait değilsin."

O bir melekten çok ama çok uzaktı. Ve çok uzun zamandır cehennemde yaşıyordu.

"Üniversite masraflarımı sen karşıladın," dedi Cade birden. "Ablama da yeni bir ev aldın. Bunu anlamam yıllarımı aldı. Bir gün hiçbir şeyimiz yokken nasıl olup da onun neredeyse piyangoyu kazandığını ve yeğenimin kanser tedavisi için gereken paraya sahip olduğumuzu anlamak. Luann, ailem öldüğünde beni o büyüttmüştü. On sekiz yaşındaydı ve çok fazla öfke sorunu olan on yaşındaki bir veledin bakımını üstlenmişti. Hayatta kalmak için mücadele ettik ve savaştık... ve bir anda her şey kolaylaştı." Göğsü inip kalkıyordu. "Bu dünyada hiçbir şeyin kolay olmaması gerekiyordu ama birdenbire hayat kolay oldu. Yiyebileceğimiz kadar yemeğimiz vardı. Yeni arabalarımız. Hepsi gerçek olamayacak kadar iyiydi."

Babamın bozduğu şeyi düzeltmeye çalışıyordum.

"Sonra araştırmaya başladım, dışarıdaki tüm bürokrasi ve bürokrasi saçmalıklarını yırttım ve bunun sen olduğunu fark ettim. Şirketini başarılı bir hale getirmiştin. Tüm borçlarımızı ödüyordun. Kız kardeşime ve onun çocuğuna yardım ediyordun ve sen... Kahretsin, senden *nefret* ediyordum. Benden çok az büyüktün ve bunu hiçbir şey olmamış gibi yapıyordun. Günahlarını temizlemek için bize kanlı para veriyordun."

"Declan o parayı *hak etti*," diye çıkıştı Marley. "Babası bıraktı ona kalp acısı ve külden başka bir şey bırakmadı, bu yüzden ona bunu söyleme-"

"*Biliyorum.*" Cade ellerini kaldırdı. Avuç içleri Declan ve Marley'e dönüktü. "Beni rahat bırakın. Bu boku çabuk fark ettim, tamam mı? Yeğenim iyileşti. Üniversiteyi bıraktım ve SEAL'lara katıldım çünkü *bir şeyler yapmam* gerekiyordu. Öfke içinde kıvranıyordum ve kendimi kaybetmişim. Kız kardeşimi çok uzun süre aşağı çekmişim. Kendi başıma ayakta durma zamanım gelmişti ve durdum da. Ama hizmetim sırasında bir şeyler gördüm... bir şeyler yaptım..." Bir kırlangıç. "Hayat siyah ve beyaz değildir. Ve lanet olası *Declan Flynn* ekibime defalarca yardımcı olan teknolojiyi sağladı. Seni sıcak noktalarda gördüm Declan. *Seni gördüm*. Zengin bir hıyarın asla bulunmaması gereken yerlerdeydin." Başını salladı. "Ne halt etmeye oradaydın? Neden tehlikeden uzakta, güvenli bir yüksek binada kalmadın?"

Declan kendi dudaklarının mizahsız bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. "Yüksek binalar sandığınız kadar güvenli değildir."

Cade'den keskin bir kahkaha sesi geldi. "Seni çılgın orospu çocuğu." Başını salladı. "Senden nefret etmek istedim. Senden uzun süre nefret *ettim*. Sonra çıktım ve şirketinizde işe girdim. Kim olduğumu bildiğini sanmıyordum ama , değil mi? Başından beri?"

"Evet, başından beri."

"Declan." Marley'nin alçak mırıltısı. "Seni öldürmek isteyen insanları işe almakla ilgili ciddi bir konuşma yapacağız. Bu hiç iyi bir davranış değil. İnsan kaynakları ekibinizin bir revizyona ihtiyacı var."

"Bilmiyorum." Cade'den hızlı bir inkâr. Bakışları doğrudan Declan'ın üzerindeydi. "Seni öldürmek istemiyorum. Sen baban değilsin. Tanrı'ya şükür. Ama yine de özel dedektifin bir konuda haklı. Sen melek değilsin. Asla bir aziz de olmayacaksın. Ama şeytan da değilsin. Yaptığın şeyleri gördüm. Kimsenin izlemediğini düşündüğünde. Seni tanıyorum."

Babanın geride bıraktığı kaosu düzeltmeye çalışıyorsun. Ve dışarıdaki kötülüğü durdurmaya çalışıyorsun. Muhtemelen bazı canavarların gerçekten ne kadar berbat olduklarını bizzat bildiğin içindir. Masumlara saldırmaya devam etmelerine izin veremeyiz, değil mi?"

Bu kez başını sallayan Declan oldu. "Bu ne anlama geliyor?" Marley fısıldadı.

Bu, toprağa gömülü birkaç cesetten daha fazlasına sahip olduğumu öğreneceğiniz anlamına geliyor.

"Ben senin düşmanın değilim. Ölmeni istemiyorum. Siktir et beni ama seni arkadaşım olarak görüyorum Declan." Cade, Hunter'a bir bakış attı. "Sen de öyle, pislik. Bana silah doğrultmuş olsan bile, seni hâlâ arkadaşım olarak görüyorum. Ve sizin gibi dostlarım varken neden düşmana ihtiyacım olsun ki?"

Sessizlik. Gerginlik.

"Declan'ın ölmesini isteseydim," diye devam etti Cade omuzlarını geriye atarken, "elime pek çok fırsat geçti. İstediğim bu değil." Bakışları Declan'a döndü. "Saldırıların arkasında ben yokum. Ama kimin olabileceği konusunda sana bazı haberlerim var."

"Bizi merakta bırakma," diye mırıldandı Marley. "Grupla paylaş."

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Cade. Sonra da "Çoğu gün" diye açıkladı. Bir elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Lobi katındaki baş gardiyanla konuştum. Onu evinden aradım. Dün gece buraya ait olmayan birini görüp görmediğini öğrenmek istedim Bir polis dedektifinin burada olduğunu söyledi. Saat onu biraz geçe binaya girmek isteyen adam rozetini göstermiş. Resmi bir görevdeymiş gibi davranmaya çalışmış ama Fitz aptal değil. Ayrıca polislerin arama izni olmadan binanıza girmesine izin verirse işten atılacağını da biliyor."

"Polis kimdi?" Declan sordu. Ama, hadi ama, zaten biliyordu. O olmalıydı-

"Parker Ellis," diye açıkladı Cade. "Fitz bana Georgia'dan bir polisin burada yetkisi olmadığını bildiğini söyledi. Polise arama izni olmadan içeri giremeyeceğini söylemiş. Polisin gittiğini düşünmüş." Cade'in gözleri parladı. "Sanırım içeri girmenin başka bir yolunu buldu."

Parker'ın bir nedeni var. Vuruşları yapabilecek yeteneklere sahip. Ve Augusta'lıydı. Şimdi, o pislik benim şehrimde ve benim

Dün gece bina. Kanıtlar Parker'ın aleyhine birikiyor gibiydi.

Ayrıca Marley'e takılıp kaldığı için piçi sevmiyorum.

"Onu avlamamı ister misin?" Cade sordu. "Bu tür işlerden hoşlanırım."

Evet, Cade'in bildiğini biliyordu. İz sürmek onun uzmanlık alanıydı. "Bulun onu," diye emretti Declan. "Onu evime getirin. Dedektifle bire bir uzun bir sohbetin vakti geldi."

"Sohbet' onu toprağa vereceğimizi söylemenin başka bir yolu mu?" Soru Hunter'dan geldi. "Çünkü tüm günümü önceden planlamayı severim. Ve şu ana kadar bu gün *hiç* de planladığım gibi gitmiyor."

Declan'ın planına göre de gitmiyordu. Neredeyse bin parçaya ayrılmak gündemde değildi. "Onu evime getirin," diye tekrarladı Declan. "Birlikte gidin," dedi Hunter ve Cade'e sol elini sallayarak. "Onu takip edin. Bulun onu. Onu emniyete alın. Adamın ortalıkta istemiyorum. Gözlerin onun üzerinde olması gerekiyordu." Sözlerinde öfke seethed. "Chicago'ya vardığında bir şekilde o gözler onu kaybetti." Şimdiye kadar Marley'e söyleyemediği bir noktaydı bu.

"Uh, onu mu gördün?" Cade kaşlarını çattı. Kaşlarının arasında bir çatık belirdi. "O işi neden bana vermedin? Konu takip etmek olduğunda benden iyisi olmadığını biliyorsun."

Evet, normalde bu Cade'in işiydi ama.. "Beni öldürmek isteyen bir katil olabileceğini düşündüm. Bu yüzden işi güvenlikten başka birine vermek zorunda kaldım."

Cade doğruldu. "Peki ben hala şüpheli listesinde miyim?"

Evet, . Ama.. "Ölmemi istiyorsan intikam almak için neden bu kadar beklediğini bilmiyorum. Beni ilk gün öldürebilirdin. Sana fırsat verdim. Seninle ofisimde yalnız buluştum. Silahsızdım. Mesai saatinden sonraydı." O ilk buluşmayla ilgili tüm ayrıntıları işaretledi. "Beynime bir kurşun sıkıp çekip gidebilirdin."

Cade'in rengi solmuş gibiydi. "O toplantıyı hep biraz merak etmişimdir. Bunun bir test olabileceğini düşündüm. Biri vardı

yakınlarda saklanıyordum. Kim olduğumu bilmenden korkuyordum, yani geçmişimi bilmenden korkuyordum."

"Biliyordum."

"Ve sen yine de beni işe aldın." Evet.

Cade'in kirpikleri titredi. "SEAL günlerim boyunca aklımdan çıkmayan şeyler yaptım. Sana söylediğim gibi, dünyanın siyah ve beyaz olmadığını biliyorum. Kötülüğün hemen yanında olmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Gerçek kötülüğün." Bakışları Marley'e kaydı. "Sen de biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı.

Bakışları tekrar Declan'a kaydı. "Seni öldürmek gündemimde değil. Hiç olduğunu da sanmıyorum. Ama sahip olduğum en yakın arkadaşlardan biri olduktan sonra olmayacağından eminim." Duyguları sesinde kaynıyordu. "Sana zarar vermezdim. Ama seni ortadan kaldırmaya çalışan birini öldürürdüm. *Buna inan.*"

Declan ona inanmak istedi. Ayrıca Cade'in masum insanları öldürmeyeceğine de inanıyordu. Peki ya o binadaki patlama? Çok kontrolsüz olmuştu. Başkaları da yaralanabilirdi. Cade ikincil zararlara izin verecek türden bir adam değildi. Düşmanını ortadan kaldırır ? Bir kalp atışında. Ama bir masumun ölmesine izin vermezdi. Masumları asla riske atmazdı.

"Hâlâ bir işim var, değil mi? Kayıp Augusta dedektifimizi bulmak için Hunter'la birlikte gitmemi istediğinize göre var sayıyorum."

"Hâlâ bir işin var."

"Harika." Bir kaplan gülümsemesi. "Ve Hunter, iyi dostum, şu silahı bana doğrultmayacak şekilde çekmeye ne dersin? Tetiği çekerken seçireceğini düşündüğümünden değil ama arkadaşlar arkadaşlarına silah doğrultmaz."

Declan başını eğdi.

Hunter silahını kılıfına soktu. "Kişisel bir şey değil."

"Öyle olmadığına eminim," diye onayladı Cade. "Hiç kişisel değil." "Sadece patronu öldürmene izin veremezdim. Maaşımı seviyorum."

Cade homurdandı. "Onun senin kışını kurtardığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu saçmalığı başkasıyla dene. Declan'ın senin birliğinle birlikte sahada olduğunu biliyorum. Gizli teknoloji ve dronlarla ve kim bilir başka nelerle ilgileniyordu. Bir milyon mil uzakta olmalıydı." Cade'in

Declan'ı incelerken kaşları kalktı. "Ama sen ellerini kirletmeyi seviyorsun, değil mi? Hunter'a yapılan saldırı hakkındaki dedikoduları nasıl öğrendiğini biliyorum. Lanet olası bir cipi alıp onu nasıl güvenli bir yere götürdüğünü de. Hayatını kurtardığın için muhtemelen senin için tereddüt etmeden cinayet işleyeceğini de biliyorum. Böyle bir sadakati satın alamazsın. Bu işler böyle yürümez." Parmaklarını Marley'e doğru salladı. "Onun hakkında konuşmaya başlamayayım bile..."

Declan sertleşti. "Evet, ona bulaşmayı *aklından* bile geçirme." Ama Cade oldu çalışma Marley. A Marley kim vardı alışılmadık bir şekilde sessizleşti. "Declan *senin* için hiç düşünmeden cinayet işlerdi.

"Cade ona tereddüt etmemesini söyledi. "Onun için ne yapardın?" Declan ağzını açtı.

Marley soğukkanlılıkla, "Ne yapılması gerekiyorsa," diye cevap verdi. "Ve eğer ona ihanet edersen, bu talihsiz hayat seçiminden pişman olmanı sağlarım."

"Cidden, bazen senden çok hoşlanabiliyorum." Ona doğru bir gülümseme fırlattı. Sonra limuzinin kapısını tuttu. "Hadi Hunter. Gidip şu yarım yamalak dedektifin izini sürelim."

Cade ve Hunter araçtan çıktılar. Onlar uzaklaşınca Andy başını içeri eğdi. "Gitmeye hazır mısınız? Yoksa müfettişlerle daha fazla konuşmanız mı gerekiyor?"

Declan, "Bizi buradan çıkar," dedi.

Kaba bir baş sallama. Andy kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapattı. "Marley, ben-" diye başladı.

Telefonu çaldı.

Kara kaşlarını çatı. "Şunu alsan iyi olur. Hayatının gidişatı *patlarsa*, bu ölüm kalım meselesi olabilir."

Ekranı bakmak için telefonu çoktan çıkarmıştı. Royal. Lanet olsun. Telefonu kulağına götürdü. "Kapsama alanının görüldüğünden çok daha kötü olduğundan şüpheleniyorum."

"Bundan emin misin?" Kardeşinin kuru cevabı geldi. "Çünkü durduğum yer -bu arada limuzininizden yaklaşık on adım ötede- bir karmaşaya benziyor. Gökyüzü simsiyah ve eminim ki az önce biri seni cehenneme uçurmaya çalıştı."

Royal bu konuda haksız sayılmaz.

"Yaralanma yok mu?" Royal sorguladı. "Sen ve PI'nın iyi misiniz?"

Declan başını çevirdi ve Marley'nin karanlık gözlerini buldu.

Seni seviyorum, Declan.

Yutkundu. "Zamanında çıktık."

"Ne kadar yakın bir şeydi?" Royal zorladı. Gerginlik kelimeleri ısırdı.

"Sesin önemsiyormuşsun gibi geliyor. Dokunaklı. Gerçekten."

"Nasıl. Lanet olsun. Yakın. Oldu mu?"

Telefonu sıkıca kavradı. "Olabildiğince yakın." *Merdiven boşluğundan kaçmaya çalışsaydım, bu konuşmayı yapıyor olmazdık.*

"Binanın içinde bir ceset olduğunu duydum." Alçak. Dikkatli.

Daha kontrollü. "Sen olmadığını bildiğime sevindim."

"Yine umurundaymış gibi konuşuyorsun."

"Çünkü ben biliyorum. O aptal kışını cehenneme uçurma. Sana daha önce de söyledim, ne paranı ne de o korkunç evi istiyorum. O yüzden hayatta kal, olur mu? Hayatta kal."

Limuzin uzaklaştı.

"Görüyorum ki hareket halindesiniz," dedi Royal. "Daha sonra senin evinde buluşmayı planlayalım. Araştırdığım bazı ipuçları var. Eminim senin de vardır, ha?"

"Şehirden gitmeni istiyorum, Royal." Düz. Marley'e bakmaya devam etti. Marley başını salladı. Sonra da *"İyi fikir"* diye mırıldandı.

"Affedersiniz?" Royal'ın sesi Declan'ın kulağına dökülürken sertleşti.

"Bavullarını toplayıp şehirden defolup gitmeni istiyorum. Hemen. İpucu peşinde koşma. Ben hallederim. Çık dışarı. Violet'e geri dön. Kendini koru. Güvenli olduğunda sana haber vereceğim."

"Yani o piçi öldürdüğünüzde bana haber vereceksiniz." Yargılama yok. "Katil herifleri ortadan kaldırmanın tam anlamıyla benim ana becerim olduğunu anlamıyor musun? Bu işi senin için seve seve yaparım."

Evet, Royal'ın hobileri hakkında her şeyi biliyordu. "O hayatı bıraktığını sanıyordum."

"Bu suçlu için bir istisna yapabilirim. Benim peşimden geldi. Kardeşimin peşinden geldi. Normal angajman kuralları geçerli olmayacak."

"O benim, Royal." Bir yemin. "Şehirden çık. Violet'in yanına dön."

"Beau Violet'i gözetim altında tutuyor. O güvende. *Her zaman.*"

"O zaman Beau'ya geri dön." Royal'in kardeşi kan bağıyla değil, kendi seçimiyle olmuştu. Beau iyi bir adam değildi, hatta iyiye *yakın* bile değildi. Ama Beau, Royal için her şeyi yapabilecek bir adamdı. "Buna bir son vereceğim."

Royal güldü. "Söylediklerini yapacağımı düşünmen çok şirin. İyi denemeydi, *kardeşim*. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattı.

Orospu çocuğu. Declan telefonu tekrar cebine soktu.

"Mesela... sakladığınız sırlar sizi boğuyor mu? Çünkü onlardan çok var." Marley telefonunu elinde tutuyordu. Telefonu elinde tuttuğunu fark etti...

Ne kadar zamandır tutuyordu? Sahneyi zihninde yeniden canlandırmaya çalıştı. Marley'nin telefonunu ne zaman çıkardığını hatırlayamıyordu. Telefonu ne için kullanıyordu? Birini aramak için değil. Ama... sıçmak için. Kahretsin. Bilgi aramak için mi?

O Cade'le konuşurken Marley sessizliğe gömülmüşü. Sessiz kalmıştı çünkü...

Telefonunun ekranını görmeye çalıştı.

"Georgia'dan bazı haberler var," diye belirtti Marley. Sesi Georgia'da biraz kırıldı. "Sebastian Glass öldü. Bir isyana karışmış, *asla* General Pop'la birlikte olmamalıydı, *asla*. Ama bir tür aksaklık olmuş. Bir *bilgisayar arızası*. Korumaları onu dışarı çıkarma emri aldı ve o..." Derin bir nefes çekti. "O öldürüldü. Bir sustalıyla bıçaklandı."

Buna lanet olası adalet denir.

"Declan... ne yaptın?" Gözleri dehşetle doldu. Şok.

Ve sonunda Marley'nin onu tam olarak kim ve ne olduğu için gördüğünü fark etti.

On Dokuzuncu Bölüm

*SEBASTIAN GLASS ÖLDÜ. GEÇMİŞİMDEKİ CANAVAR GİTTİ. ÖLDÜRÜLDÜ
bir hapishane isyanı. bıçaklanmış.*

Bıçaklanmıştı... Uzun zaman önce onu sustalıyla kaç kez doğradıysa, aynı sayıda bıçaklanmıştı.

Declan'ın evine geri dönmüşlerdi. Güvenlik görevlilerinin, devasa kapıların ve onları korumak için sahip olduğu tüm teknolojinin arkasındaydılar. Declan ve teknolojisi. Teknolojinin Declan'ın dünyaya yaydığı bir örümcek ağı gibi olduğunu anlamaya başlamıştı. Neredeyse her şeyi yapmasına izin veriyordu. Herkese ulaşmasına.

Birini yok et.

Limuzin yolculuğu boyunca bir daha konuşmadılar. Sorusunu sorduğundan beri. *Declan... ne yaptın?* Adam ona öylece bakmıştı ve kadın gerçeği öğrenmişti. *Declan . Sebastian Glass'ın öldürülmesini ayarladı.*

Antredeki mermer zeminde ilerlerken evin içi boş ve soğuktu. Adamın tüm çalışanların dışarıda olmasını hemen anladı. Bir cinayetle ilgili küçük meseleyi özel olarak konuşmaları daha iyi olacaktı.

Hayatını başkalarını korkutarak geçirmiş bir adamın cinayeti. Yıllarca ona kabuslar gördüren adamın. Neredeyse onu öldürüyordu.

Sebastian Glass.

Ve o... ölmüştü.

Arkasında Declan'ın adımlarını duydu ama arkasına dönmedi. Dönmesine gerek yoktu. Nereye baksa Declan'ı görüyordu. *Tam burada seks yaptık. Beni merdivenlerden yukarı taşıdı ve...*

Hızla çalışma odasına girdi. Işıklar açıldı. Sağ tarafta, ağır, koyu renk perdeler, bahçeye açılan taş bir terasa açılan Fransız kapılarını kapatıyordu - Declan'ın onu bir kenara bıraktığı hafta boyunca gezindiği bir bahçe. Bahçenin mükemmel bir şekilde korunmasını bekliyordu. En mükemmel şeylerle doluydu ama...

Aşırı büyümüştü. Bakımsız.

Sanki soğuk ve *hüzünlü... Bu annenin bahçesi miydi Declan? Onsuz öldü mü? Senin bir parçanın ölmesinden korktuğum gibi mi?*

Ona bahçe hakkında soru sorma fırsatı bulamamıştı. Sorulacak çok fazla başka soru vardı.

Soğukluk içeride kaldı. Sonra fark etti ki belki de soğuk olan ev değildi. Belki de kendisiydi. Kollarını soğuk şişlikler kapladı. *Soğuk içimde.*

"Benden korkuyorsun." Söylediği ilk sözler.

Öfkeyle etrafında döndü. "Onu sen öldürdün." Soru değildi. Bir ifade.

Elleri pahalı takım elbisesinin ceplerine sokulmuştu. Declan bir iş ya da teknoloji dergisi için poz veriyormuş gibi görünüyordu. Mükemmel bir yönetici. Yakışıklı. Kontrollü.

Ve Sebastian Glass'ı öldürdün.

"Sebastian Glass'ın bıçaklanmasından başka bir mahkûmun sorumlu olduğuna inanıyorum. Anladığım kadarıyla, Glass'ın etrafı hayranı olmayan insanlar tarafından sarılmıştı, diyebilir miyiz?"

"Declan."

Çenesi kalktı. "Marley."

"Bunu sen yaptın."

O baktı at Onu. O bekledi için a İnkâr. O bekledi ona söyleyecek bir şey için-

Omuz silkti. "Sana ne yaptığını anda ölmüştü."

Marley başını salladı.

Ama başını salladı. "Seni terörize etti. Neşeni çaldı ve yerine korkuyu koydu. Onun adını söylediğinde hâlâ korkuyordun. Sesindeki korkuyu duyabiliyordum. Ondan korkuyordun. Parmaklıklar ardında bile, senin için tekrar geleceğinden korkuyordun."

Sebastian'ın onu ele geçirmiş olmasından korktuğu için kaç gece çılgılık atarak uyandı? Eb ya da Jake kaç kez ona koşmuş ve güvende olduğuna dair söz vermişti?

Ama hiçbir zaman kendini güvende hissetmemişti çünkü Sebastian Glass hâlâ dışarıdaydı. Hala hayatta ve...

Ve onunla anlaşma yapılacağına fısıltılar vardı. Kayıp kurbanları bulmak isteyen yeni bir başsavcı. İdam cezasına çarptırılmış bir adam, ama cezasının değiştirilmesinden bahsediliyordu - ki bu imkansız olmalıydı ve onun serbest bırakılacağına dair söylentiler vardı-

"Kurbanlarına tecavüz etti ve öldürdü. Sana saldırdı, Marley. Bana kalırsa, ölümü çok kolay oldu."

Nefesi titreyerek girip çıkıyordu. "Bunu nasıl yaptın?"

"Bunun izi asla bana kadar sürülmeyecek. İzi sürülemez. Bu bir hapishane isyanıydı. Böyle bir olaydan nasıl sorumlu olabilirim?"

"Declan." Ona doğru hışımla yürüdü. Başını geriye atıp adamın karanlık ve tehlikeli yüz bakarken onunla burun buruna durdu. "Bunu nasıl yaptın?"

Diğer herkesin evden gönderilmesinin bir nedeni vardı. O bunu biliyordu. Declan ona sırlarını anlatabilsin diye.

"Bazen sadece bir durumu ayarlamamız gerekir. Başkalarının davranışlarını tahmin etmek. Glass diğer mahkumlar tarafından nefret ediliyordu. Maksimum ceza alan herkes, sizin deyiminizle *Kırık Cam*'ı öldürdüklerini söyleyerek övünmek istiyordu. Bu doğru anı yaratmakla ilgiliydi. Teknik bir arıza Glass'ın belli bir saatte avluda olması gerektiğini gösteriyordu. Gardiyanlar sadece ekranlarındaki emirleri uyguladılar."

Soğuk şişlikler büyüdü. Soğuk daha da derinleşti. Teknik arıza, kışının kenarı. "Sanırım teknolojiniz hapishanede kullanılıyor."

"Tahmininiz doğru olabilir."

"Declan." Bunun ötesinde ne söyleyeceğini bilemiyordu. "*Declan.*"

"Sende izler bıraktı, Marley. Diğer bütün kadınları öldürdü. Onun için gerçekten yas tutacak mısın?" Hayır. Değildi. O sadece-

"Doğru ve yanlış. James bana bu ikisi arasındaki çizginin benim için özellikle ince olduğunu düşündüğünü söyledi. Haklıydı da. Çünkü konu sana zarar veren bir piçi ortadan kaldırmak olduğunda, onu toprağa gömmek benim için *en doğru* şeydi."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Marley ne diyeceğini bilemedi. Ya da ne yapacağını. Declan, "Seni uyarmaya çalıştım," diye homurdandı. "Şimdi anladın mı beni?" Nefesi girip çıkıyordu. Derin değildi. Çok sığ ve hızlı.

"Bilgisayarda birkaç tuşa basarak bir hayatı ilk kez yok etmiyorum." Tahta sesi geri gelmişti. Duygusuz olan. Bakışları da göz kırpmaz olmuştu. "Bu yeteneğimi uzun zaman önce keşfettim. Babamın kendi dünyasındaki düşmanları ortadan kaldırmak için başka yöntemleri vardı. Babam benim taktiklerim karşısında hayal kırıklığına uğrardı. Hesaplarına girerken anahtarlarımın tık, tık, tık sesleriyle birilerini ettirmek. O heriflerin silah kaçakçılığı yaptığını, kadın ve çocuk ticareti yaptığını kanıtlayan toplantılar düzenlemek; başka satıcılarla konuştuklarını düşündüklerinde aptalları polislerle doğru konuşmaya ikna etmek. Hepsi çok kolay, gerçekten. Bir hayatı yok edebilirim ve hiç terlemem bile."

Sığ nefes alıyordu ama kalbinin her atışı kafasının içinde gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. "Yaptığın şey bu mu? Suçluları içeri tıkmak için polislerle birlikte çalışmak mı? O kadar da kötü görünmüyor."

Elini kaldırdı. Kadının bir tutam saçını geriye doğru taradı. "Tatlım, suçlu olan benim ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Biliyorlardı-

"*Seni orospu çocuğu.*" Sağ taraftaki ağır, kabarık perdelerin arkasından bir gölge fırladı - teras kapılarını kapatan perdeler. O çaresiz anda, nihayet havadaki korkunç soğuğun ne olduğunu fark etti. Soğukluk sadece korkusundan kaynaklanmıyordu. *Bir kapı açıldı.* Başka biri bahçe terasını kullanıyordu - eve girmek için kullanıyordu.

Davetsiz misafir bir silah kaldırdı ve doğrulttu-

Declan Marley'in önüne atladı. Onu arkasından itti.

"*Suçlu olduğunu biliyordum!*" Davetsiz misafirden bir böğürttü. "Ve az önce itirafını duydum. Her kelimesini duydum! Hapse gireceksin, seni piç kurusu."

Sesi tanıyordu, gölgeyi tanıyordu. Dedektif Parker Ellis. Declan'ın evine girmişti ve silahını Declan'a doğrultmuştu. "Hayır!" Marley çığlık attı.

"*Evet!*" Parker hemen karşılık verdi. "O kirli, Marley. Geldiği kadar pis - ne yaptığını *duydun!* Sence kaç kez teknolojisini kullanıp hayatlara son verdi? İnsanları bir hiçmiş gibi söndürdü? Tıpkı babası gibi! Tıpkı babası gibi!"

İleri atılmaya çalıştı. Declan onu bir kez daha geri itti ve-
Bum.

Ses patlamasıyla çığlık attı. Çığlık attı çünkü Declan'ın vurulduğunu ve kanının onu kaplayacağını ve onu kaybedeceğini düşündü ve Glass'ı ya da-ya da-

"kal, Marley," diye homurdandı Declan. O... o vurulmamıştı. Hâlâ ayaktaıdı. Ve hâlâ onu korumak için vücudunu kullanıyordu.

Ama etrafına baktı ve Parker'ın ayaklarının üzerinde sallanmakta olduğunu gördü. Elinde silahı vardı ve yüzünü şok, dehşet ve acı karışımı bir ifade kaplamıştı. "Nasıl..." Parker'ın dizleri yere çarptı.

"Teras kapısından girer girmez alarmı çalıştırdı." James'in sesi. Ve James elinde bir silahla çalışma odasına doğru ilerliyordu. Parker'a *ateş* ettiği silahı... Çünkü şimdi Parker'ın göğsündeki kanı görebiliyordu. Çok hızlı yayılan koyu kırmızı bir çiçek. "Alarmı alır almaz hemen misafirhaneden geldim. Polis, tıpkı seni uyardığım gibi yoldan çıkmış Declan. Babanın ailesine yaptıkları yüzünden senin ölmeni istiyordu."

"Marley..." Parker hâlâ silahı tutuyordu. Elini ona ve Declan'a doğru salladı. "Bana yardım et..."

"Kanepenin arkasına geç lan," diye hırladı Declan ona. "Hayır, *defol* git buradan," diye düzeltti. Sonra ileri atıldı. Doğruca Parker'a doğru koşuyordu. "Güvenlik uyarısı almadım."

"Belki de bir aksaklık olmuştur. Duyduğuma göre böyle şeyler oluyormuş." James'in sesine tuhaf bir nota girmişti. "Merak etme. Onun işini bitireceğim," diye söz verdi James. "Kalbini ıskalamış olmalıyım. Ben böyle biri değilim. Tekrar deneyelim-"

"Hayır!" Marley bağırdı.

"Hayır." Vücudunu Parker'inkinin önüne koyarken Declan'dan bir hırıltı geldi. "Bir polisi soğukkanlılıkla öldüremezsin."

James kaşlarını çattı. "Ama... seni vuracaktı, evlat! Bunda *soğukkanlılık* falan yok. Ben sadece senin hayatını kurtardım!" Nefes alıp veriyordu. "Onun işini bitirmeliyiz."

Marley kanepeye doğru ilerledi. *Declan buradan siktir olup gitmemi istiyor ama ben-*

"Dokuz-bir'i ara..." Parker'dan bir nefes koptu. "Ara-"

"Kimse dokuz-bir-bir'i aramıyor." James kesindi. Silahını Declan'a doğrultmuştu.

Parker ile ölüm arasındaki tek şey gibi görünen bir Declan. "Bunu yapamazsınız!" Marley haykırdı. "O bir polis! Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma. Parker ölemez!"

James başını salladı. "Ben de seni onun hakkında uyarmadım mı Declan? Sana polisle çok fazla konuştuğunu söylemiştim. Eminim ona buraya gelmesini söylemiştir. Eminim senden bir itiraf alabileceklerine dair ona söz vermiştir."

Declan'ın bakışları ona doğru kaydı. Hayatını kurtarmak için onun bakışlarını okuyamıyordu.

"Hayır." Marley başını salladı. Declan'a tuzak kurmaya çalışmamıştı. Yapmazdım.

"Ona güvenemezsin! Sana defalarca söyledim. Seni uyarmıştım. Muhtemelen sırf itirafı alabilmek için Glass'ı öldürmeni *istedi* - o ve Parker seni alaşağı etmek için çalışıyor. Ama ben seni korumak için buradayım. Güvenebileceğin tek kişi benim."

Marley daha önce o sığınakta üşüdüğünü sanıyordu. Yanılmıştı. Declan, James'in silahı kendisine doğrultulmuş halde dururken damarlarından buz akıyor gibiydi... ve zayıf Parker hala arkasında bir silah tutuyordu.

Her iki adam da Declan'ı her an vurabilir.

Kanepeye doğru ilerlemeyi bıraktı. Boş ver onu. Declan'a doğru bir adım attı.

"Yapma." Ondan bir hırıltı. "Defol git, Marley." Kızın gözleri büyüdü.

"Seni burada istemiyorum. Bana ihanet ettin ve işimiz bitti. Çık dışarı, *hemen*."

Hayır, demek istemedi. "Declan?"

"Git," diye homurdandı. "*Şimdi git*." Ve duygu... duygu bu kelimelerin arasından sızdı. Korkunun en zayıf ipucu.

Gözleri büyüdü. Koşmaya başladı.

Ve James'in silahı ona doğru çevrildi. Marley dondu kaldı.

James'in gözlerinde nefret parıldıyordu. "Kahretsin Declan, ona duygusal olarak bağlandığını biliyordum. Hissetmiyormuş gibi davranan adam. Tamamen saçmalık. Tıpkı babanın annene aşık olduğu gibi sen de ona aşık oldun. Sanırım hepiniz bu dünyada tek bir şeyi sevebilirsiniz, ha?" Marley'e küçük bir gülümseme gönderdi. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Çünkü bu odadan çıkarsan yardım çağırırsın. İşler bu şekilde sona ermeyecek. Süvarileri çağıramazsın. Onun için günü tekrar kurtaramazsın, Pl."

Ellerini kaldırdı. Yapılması gereken doğru şey gibi görünüyordu. Bir tehdit olmadığını göstermek için. James'i sakinleştirmeye çalışmak için. "O silahı bana doğrultmana gerek yok. Silahlı değilim."

"Buraya gel, Marley," diye emretti James.

Kız bir adım bile atmadı.

"Buraya gel, yoksa seni hemen burada kalbinden vururum."

"*Hayır!*" Declan'dan bir kükreme.

Marley keskin bir nefes çekti.

Ama James gülümsedi. *Gülümsedi* ve kız ona gelse de gelmese de tetiği çekeceğini biliyordu ve o-

"Onu saplantı haline getirdin, tıpkı onun babasını saplantı haline getirdiği gibi. Onu öldürdüm ve seni de öldüreceğim." Tetiği çekmeye başladığında gülümsemesi daha da genişledi.

Kenara sıçramaya çalıştı. Kalbi göğsünde hızla çarparken ve gök gürültüsü çok gürültülü ve vahşiyken bile yoldan çekilmeye çalıştı ve durmadı ve o-

Silah, kalp atışından çok daha yüksek bir gök gürültüsüyle patladığında bile Declan ona çarptı. Sert zemine çarptı, darbe vücudunu sarstı ama bu sadece morarmaydı. Ağrılar. Vurulmamıştı. Güvendeydi.

Declan başını kaldırdı. Duygularıyla alev alev yanan gözlerle ona baktı. "*Siktir git... buradan.*"

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi.

Gözleri büyüdü. Ama sonra yükselmeye başladı. Yükseliyor, dönüyordu ve elinde bir silah vardı. Onu nereden bulmuştu?

Çılgın bakışları odanın diğer ucuna sıçradı. Parker yere , silahı uzattığı elinden kayıptı.

Demek Declan silahı oradan almış.

Declan onunla yüzleşirken James güldü. Marley uzaklaştı. Yapmak istediği son şey Declan'ın dikkatini dağıtmak ya da James'e hedef göstermekti. Kendine ait bir silaha ihtiyacı vardı. Bir çeşit silaha. Ayrıca yardıma da ihtiyacı vardı.

Parmakları telefonunu çıkardı. Hunter ve Cade telefonuna programlanmıştı, bu yüzden onlara umutsuz bir mesaj gönderdi. *James kötü adam. Hemen buraya gelin. Acele edin!*

"Sende katil içgüdüğü yok evlat," dedi James. Güldü. "Klavyede komutlar yazıyorsun ama bu, tetiği çekip bir insanın gözlerindeki hayatın solduğunu görmeye hiç benzemiyor. Bu özel bir tür karanlık gerektirir. Sen bunun için çok zayıfsın. Baban bana hep zayıf olduğunu söylerdi. Senin bu zayıflığını yenmeye çalıştı ve o-"

Kurşun Declan'ın elinden fırladı ve James'in sağ omzuna çarptı. Silah parmaklarının arasından düşerken bile James acı içinde inledi.

"Zayıflığı yendi." Declan yavaşça öne doğru bir adım attı. "Onu öldürdüğüm gün zayıf olmayı bıraktım. Sadece onun mu olduğunu sanıyorsun? Ne yaptığım ya da nerede olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Hunter sana cehennem çukurlarında geçirdiğimiz zamanlar hakkında ruhunu ürpertecek hikâyeler anlatabilir." Bir adım daha. "Devlet ihalelerinin bana verilmesinin bir sebebi var. Çünkü ben işleri hallederim."

James çılgınca kolundan aşağı bir nehir gibi akan kan akışını durdurmaya çalışıyordu.

"Beni hep tanıdığını sandın ama hiçbir şey bilmiyordun. Ben çocukken beni terk ettin. Para kazanmak için kendini konumlandırabileceğini düşündüğünde geri geldin. Ve tüm bununla ilgili, değil mi?" Declan James'in yaklaşık bir metre önünde durdu. "Servetimin yarısını Royal'e bırakacağımı anladığında beni öldürmeye karar verdin. Pierre sana söyledi, değil mi? Kişisel ve profesyonel tüm işlerimi takip etmesi için ona para ödüyordun."

Marley, Parker'a doğru sürünürken iki adamı görüş alanında tutuyor, vücudunu mümkün olduğunca korumak için mobilyaları kullanıyordu. Hâlâ hayatta mıydı? Yüzüstü yatıyordu, sağ eli vücudunun önündeydi ve hiç hareket ediyor gibi görünmüyordu.

"O küçük boktan kardeşin yıllar önce ölmeliydi!" James öfkelenildi. "Annen onu nereye sakladığını bana söylemedi. Silahımı kalbine dayadığımda bile. Gözlerini dikip bana baktı... ve benim de Conor kadar kötü olduğumu söyledi. Buna inanabiliyor musun? Ben sadece işimi yapıyordum! Kaçtığında beni onun peşinden göndermişti. Emirleri uyguluyordum. Ben *asla* Conor gibi olmadım!" Ağzından tükürükler saçıldı.

Marley nefesini içine çekti. Her kelimenin Declan için işkence olduğunu biliyordu. *James annesini öldürdü.*

Parker'a ulaştı. Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Parmakları boynuna doğru kaydı.

Nabzını bulamıyorum.

"Tek yapması gereken bana kardeşinin nerede olduğunu söylemekti," diye hırladı James. "Çok kızdım. Ölmesi kendi suçuymdu."

Parmaklarının altında hafif bir ritim titredi. *Yaşıyor.*

"Beni duyuyor musun, Declan? Bu onun kendi hatasıydı!"

"Cehennemdi." Declan'ın sesi. Öfkeyle yanıyordu. Çok fazla duygu. Bir adamı öldürmeye yetecek kadar nefret.

Yirminci Bölüm

"ANNEN ONU NEREYE SAKLADIĞINI BANA SÖYLEMEDİ. ONU NEREYE KOYDUĞUMU

Silahımı kalbine dayadım. Bana öylece baktı... ve benim de Conor kadar kötü olduğumu söyledi. Buna inanabiliyor musun?"

James'e bakarken bu sözler Declan'ın kafasında patladı. Onun vekil babası olmak için devreye giren adama. Declan'ı bir daha asla terk etmeyeceğine yemin eden adam. Her gün onun yanında olan adam.

"Tek yapması gereken bana kardeşinin nerede olduğunu söylemekti. Çok kızdım. Ölmesi kendi suçuydu."

Declan'ın bedeninin içinde alevler yandı. Çok fazla nefret. Çok fazla öfke.

"Ben asla senin sapık baban gibi olmadım." James Declan'a ters ters baktı. Omzundaki yaradan kan akıyordu. Declan öldürmek için ateş etmemişti. Öyle olsaydı, kurşun doğrudan James'in kalbine giderdi.

Babam bana uzun zaman önce nasıl mükemmel atış yapılacağını öğretti. Conor Flynn'in oğlu için gerekli bir şart.

Ve görünüşe göre, iyi bir nişancı olmak Conor Flynn'in üvey kardeşi için de gerekli bir şarttı.

"Beni işe aldığımda gerçekten de halkla ilişkilerle ilgileneceğimi düşünmüştüm." James başını salladı. Kanı akmaya devam ediyordu. "Müşterilerle geyik muhabbeti. Ve sonra, iki hafta sonra, beni yıkık dökük bir depoda buluşmaya çağırdı. Düşündüm ki, tamam, belki de

bazı satın almalar yapıyor. Hayır, *hayır*. O hıyarın içerde *işkence* ettiği bir adam vardı. Gözümün önünde." Kelimeler hararetle çıkıyordu. "Babanın adamları vardı. Adamı bağladılar. Bu pisliğin parmaklarını kırdılar. Bir parmağını tamamen koparmak için pense kullandılar. Adam çığlık atıp yalvarıyordu ve... babana bilmek istediği her şeyi rekor sürede anlattı."

Declan'ın silahı James'in üzerinde sabit duruyordu. "O gece işkencenin tadını aldın, değil mi?"

"Ne? Hayır." Başını hızlı ve olumsuz bir şekilde salladı.

"Yapmadım-" "Evet, yaptın." Marley'den.

Orospu çocuğu. Kadına gitmesini söylememiş miydi? Eğer en yakın arkadaşını ve babasını suratından vuracaksa, kadının bu eylemi gerçekleştirdiğini görmemesini tercih ederdi.

Ve onu öldüreceğim. James bu evden canlı çıkmayacak.

"Sahip olduğun güç hoşuna gitti, değil mi James?" Elini Parker'ın boğazına koyarak yanına diz çöktü. Parker hareket ediyor gibi görünmüyordu.

Görünüşe göre James atışında ıskalamamıştı.

Biri kalbe, diğeri kafaya. Conor Flynn'in tercih ettiği infaz tarzı. Yıllar boyunca düşmanlarının çoğu bu şekilde öldürülmüştü. Ama bu tarz ölümlerden hoşlanan tek kişi kesinlikle babası değildi. Tipik bir mafya cinayetiydi.

Marley ailemin mafyayla olan bağları konusunda haksız değildi. Onları koparmaya çalıştım ama bazı günahlar vardır ki sonsuza dek peşinizi bırakmaz.

"O gece yardım ettin mi?" Marley sordu. "Uzun zaman önce o adama işkence edenlere sen de katıldın mı?"

James ona bakıyordu, hayır, ters ters bakıyordu.

"Conor Flynn seni yardım *etmeye zorladı* mı?" Marley değiştirdi.

"Evet," diye tısladı James. "Ve o pisliği kesip açmaya başladıklarında kustum ama... yalvarıyor ve çığlık atıyordu ve..."

"Peki sesler hoşuna gitti mi?" Marley'in dikkatli sorusu.

James gülümsedi. Declan'ın eski arkadaşında daha önce hiç görmediği bir gülümsemeydi bu. James'in gözleri parlak bir ışıkla parlıyor gibiydi ve yüzünde mutlak bir neşe vardı. "Nefes almayı tamamen bırakması daha çok hoşuma gitti."

"İşte orada," dedi Marley. Elini Parker'ın boğazından çekti. Geri çekildi. "Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Başka bir adamda, başka bir yerde. Bazı insanlar maske takmakta gerçekten çok iyidir ama en iyi maskeler bile eninde sonunda düşer ve içindekini gösterir."

James'in gülümsemesi soldu. "Sen neden ?" "Kötülük," diye basitçe cevap verdi. "Onu sende görüyorum. Sende."

Declan da öyle. Neden daha önce görmemişti? James maskesini takmakta iyi olduğu için mi? Ya da...

Görmek istemediğim için mi?

"Conor Flynn'in tetikçilerinden biri mi oldun?" Marley ayağa kalkarken sordu. "İşkence ve ölüm. Onun için bu tür işler mi yaptın?"

James dudaklarını yaladı. "Halkla ilişkilerden daha eğlenceliydi."

Declan ölü bir adama baktığını biliyordu. Ve James'in hayatına son vermek için tetiği çekecekti. Ama önce cevaplar istiyordu. Onlara ihtiyacı vardı. Kardeşinin onlara ihtiyacı vardı. "Babam sana annemi öldürmeni söyledi."

James'ten bir kahkaha patladı. Yana doğru bir adım attı. Onu Marley'e yaklaştıran bir adım.

"Dur," diye uyardı Declan.

"Beni öldürmeyeceksin." James sol işaret parmağını Declan'a doğru salladı. Sağ kolu tamamen gevşemiş ve kanla ıslanmıştı. "Öldüremezsin. Annen ve baban hakkındaki gerçeği biliyorum ve eğer ölürsem, bu büyük gizem asla çözülemeyecek. Hayatın boyunca peşini bırakmayan o gizem." O kalın parmağını bir kez daha salladı. "Beni öldürmek isteseydin, ilk atışta bunu yapardın. Sen yapmadın. Sende o tat yok-"

Declan ateş etti.

Bu kez kurşun James'in sağ uyluğuna saplandı. Bacağı onu bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Declan sesinin buz olduğunu fark ederek, "Çok fazla kan var," dedi. "Acaba bir mı çarptım?"

James sol elini etrafına sıkıştırırken uludu.

Parmaklarının arasından kan akıyordu.

"Sanırım bana anneme ne olduğunu anlatıyordun," diye kibarca devam etti Declan. "Çünkü görüyorsun, cevap almak için işkenceyi kullanabilecek tek kişi sen ve babam değilsiniz." James'e doğru bir adım attı. Öfke onu kör etmek istiyordu ama kontrol altında tutmak için savaştı. "Beni kaçırdın. Beni lanet olası bir bodruma bağladınız. Bana saatlerce işkence edecektiniz." Bir adım daha.

James başını geriye atarak Declan'a dik dik baktı.

"Ben de sana aynısını yapmakta tereddüt etmeyeceğim," diye söz verdi Declan. "Saatler." Bir söz. "Anneme ne olduğunu bana anlatana kadar sana saatlerce acı çektireceğim. Ne olduğunu ve *neden olduğunu*."

"Declan?" Marley'nin tereddütlü sesi. "Parker için yardım bulmalıyız. O hâlâ hayatta..."

James gülümsedi. Acı ve neşeden oluşan çarpık bir gülümseme. "Şimdi o da seni görüyor. Sakladığın kötülüğü görüyor." Nefes nefese kaldı ve elini kalçasına bastırdı. "Ona polisin yardım almasını istemediğinizi söyleyin. Sen memnunsun..." Bir nefes daha. "Gözünün önünde kan kaybından ölmesine izin vermek. Yaşamasına izin veremezsin. Hapse gireceksin."

Declan bakışlarını avından ayırmadı. Ama göz ucuyla Marley'nin yine polisin yanına eğildiğini fark etti. Onu çevirmek için çabaladı. Parker'ın vücudu tamamen gevşemişti.

Ama onu döndürdüğünde.

"Çok fazla kan var," diye Marley.

Declan James'e doğru bir adım daha attı. Bu noktada neredeyse silahını kaldırıp James'in alnına dayayacaktı. "Mülkün yarısını Royal'e bırakacağımı öğrendin. Her şeyi istedin. Bütün servetimi istedin, değil mi?"

"O önce..." James'in şakağından ter damlıyordu. "*Ben* varisiydim."

"Sanırım senden önce ölecektim, ha? Böylece her şey sana miras kalacaktı."

"Çok fazla düşmanınız var."

Ön kapı uçararak açıldı. Duvara çarptı. Sonra çarparak kapandı. Gürültülü, yankılanan bir çarpma.

"*Declan!*" Vahşi bir haykırış.

Declan'ın vücudu şaşkınlıkla sarsıldı.

"Buradayız, Cade!" Marley geri seslendi. "*Acele edin!* Parker vuruldu ve yardıma ihtiyacımız var!"

Cade silahını çekmiş halde çalışma odasına koştu.

"Bir sürü düşman," diye tekrarladı James. "Bildiğinden daha fazla." Ve sırtışı dudaklarına geri döndü.

Cade sahneyi çılgınca bir bakışla inceledi.

"O ölüyor!" Marley bağırdı. Kan akışını durdurmak için ellerini Parker'ın göğsüne koymuştu.

Cade ona doğru koştu.

"Hayır!" Declan bağırdı.

Ama artık çok geçti.

Cade Marley'i yakaladı. Onu ayağa kaldırdı. Ve silahının namlusunu onun böğrüne dayadı.

O anda Declan için her şeyin odağı değişti. Marley'nin yüzüne bakmadı. Bakamazdı. Onun gözlerindeki korkuyu görürse kontrolünü kaybedecekti. Her zaman korumak için çok çalıştığı kontrolünü. Dünya onun etrafında mutlak bir çılgınlığa dönüştüğünde onu akli başında tutan kontrol.

Cade Declan'a bakmıyordu. Çılgın bakışları James'in üzerindeydi ve yaşlı adamı kaplayan kana giderek artan bir dehşetle bakıyordu.

Declan ihanetin gerçekte ne kadar derin olduğunu anladığında "Kahretsin," diye nefes aldı. "Her şey aileyle ilgili, değil mi?" Bunu şimdi görebiliyordu. Cade'in çenesinin açısında. Gözleri farklı bir renkteydi. Saçları da öyle. Ama çene aynıydı. Gözlerin şekli aynıydı.

Sadece daha önce *görmemişti*.

"Baba gibi, oğul gibi, değil mi?" Declan düşündü.

"Declan?" Marley'nin titreyen sesi.

Yüzüne bakma. Henüz bakma. Bu iki piçi öldürmeli ve onu canlı çıkarmalısın.

Ayrıca... kahretsin, ayakta durmak zorundaydı. Zor bir *görevdi* çünkü James her zaman iyi bir nişancıydı. Ve Declan daha önce Marley'i yakaladığında, Marley'i hedef alan kurşun ona saplanmıştı. Karnına saplanmıştı. Takım elbisesinin önlüğü yarayı örtüyordu ya da belki de kanla ıslanıyordu. Acı çok büyüktü.

İlk başta kızgındı. Vücuduna yayılıyordu. Ama şimdi sabit bir zonklamaydı. Kan onu terk ederken nabız gibi atıyor ve zayıflık damarlarında gezinmek istiyordu.

Ayakta kal. Arkadaş olduğunu sandığın iki adamı öldür. Senin hayatın olan kadını kurtar. Yeterince kolay bir yapılacaklar listesi, değil mi?

Çünkü aniden geçmişin bir önemi kalmamıştı. Hayır, hayır, hâlâ önemliydi. Annesi hakkındaki gerçeği öğrenmek önemliydi ama Marley'den daha önemli değildi. Hiçbir şey ondan daha önemli değildi.

"Bunun kolay bir sahne olacağını sanıyordum," diye mırıldandı Cade. "Declan Marley'i polisle birlikte bulmuş gibi görünecek şekilde ayarladı. Kıskançlık krizine girip onu öldürdü, sonra da Declan ve polis birbirlerini vurdular. Olay yerine güzel bir fiyonk koyduk ve işimiz *bitti*."

James'in eli ayak bileğine doğru ilerliyordu.

O piç kurusu Declan'ın James'in orada bir bıçak bulundurduğunu unuttuğunu mu sanıyordu? *Yanında her zaman bir silah bulundurmanın ne kadar önemli olduğunu bana söyleyen sendin James.* Yıllar boyunca James'ten pek çok ders almıştı.

"Cade, sen benim şüpheli listemdeydin," dedi Marley. Sesi korkmuş gibi gelmiyordu. Daha çok kızgındı. "Senin hakkında yanlış olmayı gerçekten istedim."

"O benim babam," diye karşılık verdi Cade. "Üzgünüm ama aile her şeyden önce gelir. Sana daha önce de söyledim, bu dünyanın siyah ve beyaz olmadığını fark ettim. Kendi gri tonlarımızı yaratmak zorundayız. Ve Declan'ın az önce söylediği gibi, bu aileyle ilgili."

"Tam olarak değil." Declan büyük resmi anladı. "Bu aynı zamanda parayla da ilgili. Bil diye söylüyorum, James için her şey bundan ibaretti. Dur tahmin edeyim... Seni bulan oydu, değil mi? Gelip benimle çalışman için seni ikna eden o değil mi? Tüm bu ikna işlerini yaparken James sana babamın tetikçisi olduğunu söyledi mi? Hatta anneni öldüren kişi bile olabilir!" Cade'i atlatmak için tasarlanmış tamamen saçma bir tahmin.

"Onu öldürdü çünkü onu *terk etti*!"

Orospu çocuğu. Tahmini doğru muydu?

"Federallere gitti. Beni ondan çaldı!" Cade'in sesi yükseldi. "Ve tüm hayatım boyunca bana yalan söyledi. Beni büyüten o ezik piçin babam olduğunu söyledi ama yalan söylüyordu. Onu aldatmış, sonra da beni gerçek babamdan saklamıştı. I

biliyordum... yeğenim kanser olduğunda biliyordum. Bütün testleri yaptık. Kız kardeşim ve ben, biz sadece üvey kardeştik. Gerçek babamın kim olduğunu ya da nerede olduğunu bilmemekten nefret ediyordum. Ya da gerçekte kim olduğumu."

"Böylece savaşa gittin. Grinin tonlarını öğrendin ve silahlarla aran çok iyi oldu ve sevgili yaşlı baban sonunda sana geldi." Marley'in sesinde tiksinti vardı. "Sana flaş bir haberim var. James seni kendi dünyasına oğlunu özlediği için çekmedi. Seni *kullanmak* için yaptı! Bahse girerim senin varlığından her zaman haberdardı. Ama umursamadı. Zamanı geldiğinde yine de anneni öldürdü. Ve seni yıllarca yalnız bıraktı."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Cade onu sarsarak. Sertçe.

"Pis işlerini sana yaptırıyor!" Marley iddia etti. "Az önce bize *anneni öldürdüğünü söyledin*-"

"Kapa çenenin orospu!" James bağırdı. "Şimdi, kapa çenenin-"

Bu . Bitti. "Kimse ona isim takmayacak. Cehennemnin tadını çıkarın," dedi Declan ona.

James insanlık dışı bir çığlık attı. Ayağa fırladı. En azından denedi, ama bıçağını Declan'ın karnına doğru sürerken çoğunlukla tökezledi.

Declan ateş etti.

Kalbe tek atış.

Çünkü kalbimi kırdın, seni yalancı bok parçası.

James tökezleyerek geri döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Şaşırdım. "S- oğlum-"

"Ben senin lanet olası oğlun değilim."

"Öyleyim!" Cade kükredi.

James yere düştü.

Declan, Cade'e doğru döndü. Ateş etmesi gerektiğini biliyordu.

Çabuk. Ama Marley'e çarpma riskini göze alamazdı. Yoldan çekilmesi gerekiyordu-

Marley, Declan'a şok ve öfkeyle bakarken Cade'den çoktan kurtulmuştu. Duvara doğru ilerledi.

Declan ona gülümsedi. "Sanırım birbirimizi dışarı çıkarıyoruz, ha?"

"Bu odadan çıkmayacaksın, seni orospu çocuğu. *Yaptığın her şey benim olmalı! Her şey benim olmalı*-"

Marley bir tabloyu sırtına çarptı. Çerçevenin ahşabı kafasına ve omuzlarına çarptı. Cade sarsıldı, titredi ve Declan ileri atılmaya çalışırken bile ona doğru döndü.

"*Hey, pislik.*" Royal terasın yanındaki perdelerden fırladı. "Kardeşimle uğraşma, anladın mı?"

Ve Cade Royal'e ateş etmeye başladığında...

Royal ilk atışı yaptı. Ve çok hızlıydı.

İki vuruş. Biri kalbe. Biri kafaya. Sıfır tereddüt.

Cade ağzı açık bir şekilde yere yığıldı ve asla dile getiremediği bir çığlık attı.

Declan'ın nefesi titreyerek kesildi. Silahı çok sıkı tutuyordu ama parmaklarını gevşemeye zorlayamıyordu. Çok gergindi. Başka bir saldırının geleceğinden çok emindi.

Bir kapı duvara çarptı. *Ön kapı mı? Yine mi?* Ayak sesleri onlara doğru geliyordu. "Declan!" Bu sefer Hunter'ın sesiydi.

Başka bir ihanet olma. Olma.

"Onu öldürmemi ister misin?" Royal sordu.

Hunter çalışma odasına daldı. Geniş gözlerle etrafı inceledi. Sonra.. "Declan?" Tahta. "Declan, üzerindeki tüm o kan... onların mı yoksa senin mi?"

Marley ona doğru koşarken keskin bir çığlık attı. Onun ceketine uzandı.

Sikerim böyle işi. Ona uzandı. Hunter'ın dokuz-bir-bir diye bağırdığını duyarken bile onu kendine doğru çekti.

"Evet, evet, size kahramanların hemen buraya gelmesini söyledim, daha hızlı olmalıyım. En iyi arkadaşım her yerde kan kaybından ölüyor. Acele edin," diye emretti Hunter, sesi gürleyerek.

"Vuruldu." Marley, Declan'a karşı ürperdi. "Neden bir şey söylemedin?"

Baba figürümü öldürmekle biraz fazla meşgulüm, tatlım. Biraz fazla meşgul. Onun yerine "Sanırım ben de senin gibiyim," dedi. "Sadece bir sıyrık." Hayır, değildi. "Bahsetmeye gerek yok."

Geri çekildi. Ona baktı. "Seni seviyorum, Declan Flynn." "Ölüyor muyum?" Vücudunun sarsıldığını hissetti. "Bu yüzden yalan söylüyorsun

Şimdi mi?"

"Bu bir yalan değil ve sen de ölmüyorsun." Çenesi sertleşti. "Ölmeyeceksin, anladın mı? Çünkü eğer denersen, seni cennete kadar takip eder ve bana geri getiririm."

Bacakları tutmadı. Kahretsin. Yere düştü.

Ya da neredeyse oluyordu. Hunter onu arkasından yakaladı. Onu dikkatlice aşağı indirdi. Declan'ın artık hissedemediği yarası üzerinde çalışmaya başladı.

"Nasıl oldu da ayağa kalkabildi?" Hunter sordu. Marley

Declan'ın yüzüne dokundu. "*Seni seviyorum.*"

"Cennete gitmiyorum." Bunu biliyordu. O da biliyordu. "Her zaman cehenneme gideceğim."

Marley ona doğru eğildi. Dudakları kulağının üzerinde gezindi. "O zaman sanırım cehenneme gidip seni bana geri kadar şeytanla savaşacağım. Kötülükten korkmuyorum ve onu gördüğümde anlıyorum." Yara izine bir öpücük kondurdu. Başını kaldırdı. "Onu gördüğümde tanırım," diye tekrarladı. "Ve aşkı hissettiğimde anlarım."

O da biliyordu. Ona olan aşkı bodrumdan beri orada olan bir şeydi. Her zaman soğuk ve solmuş hissedene ama şimdi inanılmaz derecede hızlı atan kalbini doldurana kadar büyüdükçe büyüdü. Ölmekten korktuğu için değil, onu terk etmek istemediği için hızlı atıyordu. Marley'le birlikte olmak istiyordu. Onunla bir hayatı olsun istiyordu. Küllerden, acıdan ve içini kemiren ve çarpıtan bir geçmişten daha fazlasına sahip olmak.

Kendi Marley'ini istiyordu. Belki de aşkı diğerleri gibi hissetmiyordu. Kimin umurundaydı? Onun için o kızdı. Her zaman seveceği kişi. "Senin için ölürüm... binlerce kez."

"Yapmasan iyi edersin," diye karşılık verdi. "Bir kez bile, anladın mı beni? *Bir kez bile.*"

Royal'in kafası bir anda onunkinin yanında belirdi. "Evet, kardeşim, yani... burada iki ceset var. Polisler gelmeden önce onları saklamamı ister misin?"

Bir polis zaten oradaydı. Parker hâlâ hayatta mıydı? "Dedektifi kurtarın..."

"Hiçbir cesedi gömmeyeceğiz." Marley kararlıydı. "Parker'ı kurtarıyoruz ve Declan tamamen iyileşecek. Beni duyuyor musun, Declan? *Tamamen* iyileşiyorsun."

Gözleri kapanmak istedi. Onlara izin vermedi. İzin veremezdi. Eğer bu dünyayı terk edecekse, gördüğü son şey o olacaktı. Karanlık yok. Sadece ışık.

Sadece onun Marley'i.

"Seni seviyorum," dedi ona.

"Bunu söylemenin zamanı gelmişti." Marley'nin parmakları onun yanağında gezindi. "Tam zamanında."

Bölüm Yirmi Bir

"BEN ONUN NİŞANLISIYIM." MARLEY'İN SESİ KAFASININ İÇİNDE GEZİNDİ. "NEREDE O? gider, ben ."

Hareket ediyordu. Hayır, hareket eden o değildi. Hareket ediyordu. Taşındı mı? İtti. Kaldırıldı mı? Bir siren çaldı ve ışıklar parladı ve- Marley'nin yumuşak parmakları onun elini sıktı. "O nereye , ben de oraya giderim."

* * *

"BEN ONUN NİŞANLISIYIM!" Marley'in sesi. Yüksek. Kızgın. Kesinlikle kızgın. "Onunla ameliyathaneye giremem de ne demek? Nişanlı kısmını *kaçırdın* mı? Onun gittiği yere ben de giderim ve Declan! *Declan! Sakın ölmeye cüret etme!*"

* * *

"BEN ONUN NİŞANLISIYIM." Düz. "Bütün gece ve bütün gün burada kalacağım. Gözlerini açtığında burada olacağım. Beni hareket ettirmeye çalış. Sana meydan okuyorum."

* * *

DECLAN GÖZLERİNİ AÇTI.

Marley hastane yatağının kenarına tünerken uzun ve yavaş bir nefes aldı. Gözleri buğuluydu. Muhtemelen döktüğü onca gözyaşından ve uykusuz geçen geceden dolayı. Ama uyumayı göze alamamıştı. Declan'ın ona ihtiyacı vardı.

Ve onun elinden kaçıp gitmesinden korkuyordu.

Adam çevresini incelerken bir an bekledi. Parlak, beyaz duvarlar. Dışarıdan gelen seslerin alçak uğultusu. Antiseptik koku.

Başını çevirdi. Bakışları ona odaklandı.

"Merhaba." Çok kısıktı. Marley boğazını temizledi. "Seninle başka bir hastanede karşılaşmak ne güzel."

Gözleri kısıldı.

Kalbi göğsünde sertçe çarpıyordu. Çok fazla kan kaybetmişti.

Cildi ölümcül derecede solgunlaşmıştı ve kız tamamen dehşete düşmüştü. "Profesyonel ipucu." Hâlâ çok kısıktı. "Eğer vurulduysanız, birine söyleyin. Bende bu vardı.

Aptal seksi milyarder adam bunu bana bir kere söylemişti. Hayat değiştiren bir bilgi. Hayat kurtarıcı da. Çünkü insanlar vurulduğunuzu bilirlerse, ne bileyim, *size yardım* edebilirler." Onun üzerine atlamak istedi. Ona sıkıca sarılmak ve asla istiyordu.

Ama onun zayıf şakasına gülümsememişti. Sadece yüzündeki o sert ve öfkeli ifadeyle ona bakmaya devam etti.

Marley bir nefes daha verdi. "Beni hatırlıyor musun?" Hastanede ilk kez uyandığında ve onu başucunda bulduğunda da aynı soruyu sormuştu. Yine de onu hatırladığı kesindi. Kafasında hiçbir darbe yoktu. Beyin yaralanması yoktu. *Sadece aşırı kan kaybı.*

Declan tehlikeli bakışlarını ona dikti ve rengi girdap gibi döndü. Bir sonraki anda, Declan'ın eli dışarı fırladı ve kızın bileğine kenetlendi. Elbette, onun bu dokunuşu bile kızın nabzını deli gibi .

Farklı hastane, aynı hikaye.

"Seni kesinlikle hatırlıyorum." Huysuz. Derin. Gürleyen. "Bir erkek nişanlısını unutamaz."

Mümkünse nabızı daha da hızlı atmaya başladı.

"Hatırladığıma da oldukça eminim..." Declan irkildi. Bir nefes verdi. "Bana beni sevdiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Evet." İnkâr edecek gibi değildi.

"Öleceğimi düşündüğün için mi söyledin?"

Ona doğru eğildi. Saçları sağ omzuna dökülüyordu. "Doğru olduğu için söyledim." Onun bakışlarını aradı. "Seni seviyorum, Declan Flynn."

Elini kaldırdı. Dudaklarına götürdü. "Ve senin için ölürüm ve öldürürüm, Marley Jones."

Evet, zaten onun için öldürmüştü. Ölmeye gelince... "Yakın zamanda ölmeyi planlamıyorsun, anladın mı? Belki bundan seksen yıl sonra, yüzüncü doğum gününü çoktan geride bıraktığında ve bir sürü torun ve torun çocuğu olduğunda. *O zaman* ben yanındayken ve yüzünde bir gülümsemeyle ölebilirsin." Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Ama ondan önce değil, anladın mı? Beni terk etme Declan, seni yeni bulmuşken olmaz."

"Marley, ben seni *hak etmiyorum*." Sesi biraz boğuk çıkmıştı. Muhtemelen ameliyat sırasında boğazında bir tüp olduğu için. Onu dehşete düşüren o uzun ameliyat. "Fırsatın varken beni terk etmeliydin," diye ekledi.

Hayır. "Senden ayrılmak hiç aklımda yoktu."

Gözlerini kırıştırdı. "O... Glass'ı öğrendiğinizde..."

"Seni terk etmeyecektim. Benim için böyle riskler aldığın için kızgındım. Canavarımı idare etmene gerek yoktu." *Ya saldırı Declan'a geri dönseydi?*

"Her zaman senin canavarlarınla yüzleşeceğim."

Lanet olsun ona. Onun için aynı anda hem tatlı hem de korkutucu olabiliyordu. "Sen ve kardeşlerim konuşmak zorunda kalacaksınız."

Gözlerinin arasında bir çatık belirdi. "Beni... sevmeyecekler."

"Hayır, muhtemelen seni sevecekler." Eb ve Jake'in başına ne geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama yakında öğrenecekti. "Ben seni seviyorum, bu yüzden onlar da seni yüzde yüz seveceklerdir."

Başını iki yana salladı. "Ben... uyum ."

"Bana uyuyorsun," dedi Marley ona, tüm varlığıyla bu sözleri kastederek. "Bana mükemmel uyuyorsun. Seni seviyorum Declan." İhtiyacı vardı

ona bu sözleri tekrar söylemek için. Ve tekrar. Ve tekrar.

Ağzının kenarındaki belli belirsiz çizgiler derinleşti. "Aşkî senin hissettiğin gibi bilmiyorum."

"Benim gibi hissetmek zorunda değilsin. Kendin gibi hisset. Kendin gibi hisset, Declan."

"Sen yanımdayken daha iyi nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki seni incitecek herkesle savaşmak istiyorum. Sanki... sanki karanlıktaydım ve sonunda biri benim için bir ışık yaktı."

Gözyaşları gözlerini yaktı. "Aşkî hissetme şeklini seviyorum."

"Senin için iyi olmak istiyorum ama korkuyorum."

"Sen çok iyisin, Declan. James onu vurmasın Parker'ın önünde durdun. Seni yok etmek istediğini bildiğin halde Parker'ı kurtardın. Ve sen-"

Kapı arkasından açıldı.

Arkasına baktı.

Şeytandan bahset.

Parker az önce odaya itilmişti. Parker hâlâ hastane önlüğünü giyiyordu. Çok solgun görünüyordu -tıpkı Declan gibi- ve yanında bir serum askısı dönüyordu. Parker'ın arkasında da tekerlekli sandalyeyi iten Hunter vardı.

"Vay, vay, vay..." Hunter seslendi. "Bakın yaşayanlar diyarına kim geri dönmüş. Ben buna mükemmel zamanlama derim." Sözleri alaycıydı ama yüz ifadesi Declan'ı uyanık görmekten duyduğu rahatlamaı gösteriyordu. "Birisî gelip sana hayatta olduğu için ne kadar minnettar olduğunu söylemek istemiş. Buradaki dedektifi görüyor musun? Vurulmadan önce evde neler olduğunu tam olarak hatırlamıyor. Eve doğru gittiğini hatırlıyor. İçeri girdiğini hatırlıyor -bir polisin haneye tecavüz suçu işlediğine inanamıyorum ama suçunu itiraf etti- ve sonra... *bam*. Hafızanın sonu."

Parker irkildi.

"Zavallı adam başka bir şey hatırlamıyor. Doktorlar bunun muhtemelen silahla vurulmanın yarattığı travmadan kaynaklandığını söylüyor."

Marley Parker'a yaklaşmaya başladı.

Declan onun bileğindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Kal.

Lütfen." Ah, onu etkileyen şey bu sert "*lütfe*n" *di*.

Parker önce ona, sonra Declan'a baktı. "Hâlâ hayatta olduğum için sana teşekkür etmem gerektiğini duydum."

"Sen ." Marley kararlıydı. "Seni vücuduyla korudu." Parker'ın çenesi sıkıştı. "*Teşekkür ederim,*" diye ısırıldı.

Arkasından Hunter geniş bir gülümsemeyle parladı. "Zor muydu? Değildi, değil mi? *Kimseyi* öldürmedim." Sandalyeyi ters çevirmeye başladı. "Onları biraz yalnız bırakalım-"

"Her şeyi hatırlıyorum," dedi Declan.

"Aferin sana," diye mırıldandı Parker.

"Senin de öyle olduğundan şüpheleniyorum. Bana iyilik borçlu değilsin. Eğer beni kilit altında tutmak istiyorsanız, bunu yapın."

Parker konuşmak için ağzını açtı ve hastane kapısı tekrar . Royal içeri girdi, Parker'ın ve tekerlekli sandalyesinin yanından hızlı bir bakışla geçip gitti. Sonra Declan'ı incelemek için hastane yatağının ayak ucunda durdu. Uzun bir süre inceledikten sonra Royal başını salladı. "Yaşayacaksın. Bunu bilmek güzel." Durakladı. "Ölmenden ve tüm servetini bana bırakmandan korkuyordum. Bunun benim için nasıl bir baş belası olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Declan, "Hayatta kaldığıma ve sizi rahatsız etmediğime sevindim," diye karşılık verdi. Ve gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. Tehlikeli bir gülümseme değil. Tehditkâr değil. Gözlerine asla ulaşmayan bir gülümseme değil. Bu gülümseme dudaklarını eğdi, güçlü, beyaz dişlerini parlattı ve bakışlarını aydınlattı. Mutlu görünüyordu. Gerçekten, gerçekten mutlu.

Onun böyle gülümsemesini daha çok istiyorum.

Royal hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini kırptırdı ve sonra Marley'i işaret etti. "Seni."

"Ben-ne?"

"Ödümü kopardın." Ürperdi. "Bir an için kötü adama *Van Gogh* ile saldırdığını sandım. Yeni kural, *Gogh*'u düşmanlarımız üzerinde kullanmayacağız. Asla. Çok, çok daha ucuz sanat eserleri kullanıyoruz."

Tamam. Bu isteği aklına not ederdi. *Hayır, not etmeyeceğim.*

Elimde ne varsa onu kullanırım.

Royal tekrar dedektife baktı. "Kardeşim hayatını kurtardığı için minnettar mı hissediyorsun?"

Parker kaşlarını çatı.

"Hikayeyi bana Marley anlattı." Royal bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Declan'ın seninle kurşun arasında nasıl cesurca durduğunu. Ve senin onu hapse göndermeye çalıştığını düşününce. Umarım birileri değerli bir ders almıştır."

Parker homurdandı.

Hunter Royal'e, "Parker yanlışlıkla Declan'ın Georgia'da Sebastian Glass adında bir mahkûmun ölümüyle bir ilgisi olabileceğini düşündü," diye açıkladı. "Merak etme. Yaptığı hatayı görmesine yardım ettim. Hapishanedeki gardiyanlar Glass'ı içeri almakla hata ettiklerini kabul ettiler ve Glass da bir pislik olduğu için yanlış mahkûmları kızdırttı. Declan'ın bir şeye karışmış olması mümkün değil."

Parker'ın bakışları Declan'ın üzerindeydi. "Asla olmaz."

"Şimdi onu odasına geri götüreceğim..." Hunter Parker'ı biraz geriye çekti.

"Bekle." Declan yatakta doğruldu. Sonra acıyla yüzünü buruşturdu.

"Sakin olmalısın," diye mırıldandı Marley. Onun acı çekmesinden *nefret ediyordu*. Declan, Parker'a bakarken, "O da vuruldu," diye homurdandı. "Ve o da

etrafta dolanıyorum. Polislin geçmesine izin veremem." Biraz daha yukarı itti. "Her zaman benim peşimde olmanı istemiyorum Parker. Eğer bir sorunun varsa, bunu şimdi söyle. Düşmanlarımla saklanmasından bıktım."

Royal, "Son iki düşmanınız öldü," diye belirtti. "Saklanmıyorlar. Bir morgdalar."

Declan bakışlarını Parker'ın üzerinde tuttu.

Parker başını eğdi. "Sen... düşündüğüm gibi biri değilmişsin."

Marley onun bileğini çekiştirirdi. Declan isteksizce onu bıraktı. Yatağın kenarında durdu. Declan'ın yanında. "İnsanlar bu dünyada nadiren tek bir şeydir." Uzun zaman önce öğrendiği bir şeydi bu.

"Doğru," diye onayladı Royal başını ciddi bir şekilde sallayarak. "Birinin kahramanı diğerinin kötü adamıdır... ve kötü adamı..."

Hayatımın aşkı olabilir, diye düşündü Marley. "Birinin kahramanı."

Parker tekerlekli sandalyenin kollarını kavradı. "Kimsenin James'in bir kahraman olduğunu düşündüğünden şüpheliyim."

"Eminim oğlu yapmıştır." Hunter'dan bir karşılık. Bir an için hüzün yüzüne yayıldı ve sesine fısıldadı. "Ben... Cade'i severdim." Omuzları dikleşti. "Korumalarımı atlattı patron. Bir daha ."

Declan başını salladı. "O da benimkini geçti. James de öyle." Sözlerinde fısıldayan hüzün değildi. Sesinde öfke gürlüyordu. "O orospu çocuğu annemi öldürdü. Sonra hayatıma geri döndü ve yıllarca beni önemsiyormuş gibi davrandı, tıpkı bir baba gibi."

Royal ve Hunter birbirlerine uzun uzun baktılar.

"Sanırım bu özel bir konuşma olabilir." Hunter Parker'ı kapıya doğru döndürdü. "Seni hastane yatağına geri götürelim. Hemşireye gezintiye çıktığını söyleme, olur mu? Hiç hareket etmemen gerekiyordu. Durumu kritikmişsin."

Kapı bir an sonra arkalarından kapandı.

Marley Declan'ın eline uzandı. Ona dokunmaya ihtiyacı vardı, özellikle de geçmişiyle yüzleştiğinde.

"Buz Kırıcılar siz hastaneye kaldırıldığınızdan beri durmadan kazı yapıyor. Görünüşe göre James zamanında babamızın tercih ettiği tetikçiymiş." Royal ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Sağda solda cinayetleri ona bağlıyorlar."

Declan başını salladı.

"Annemiz henüz ne olduğunu bilmiyor. Bazı tahminlerim var. Ama hepsi bu kadar. Gerçeği asla öğrenemeyebiliriz." Royal nefes verdi. "Sanırım annemiz benimle kaçtı. Sanırım Conor Flynn en iyi adamını onun peşinden gönderdi. Sanırım-"

"James onun kalbine silah dayadı ve senin nerede olduğunu söylemesini istedi. Kadın reddetti. James de öfkelenip onu vurdu." Declan Marley'in parmaklarını sıktı. "İzini kaybettirmek için arabanın patlamasını tezgahladı. Ama sonra Conor'ın ne yaptığını anlayacağından korkmaya başladı. Babamız annemizi severdi. Kötü ve sapkın biriydi ama annemiz onun saplantısıydı. Onun ölmesini istediğini sanmıyorum. James çizgiyi aştı ve Conor'ın gerçeği öğrenirse onu öldüreceğini anladı. Bu yüzden kaçtı. Ve saklandı. Ben onun için canavarının *icabına* bakana kadar da saklandı."

Sessizlik.

Marley'nin tek istediği Declan'ı rahatlatmaktı. Onu yakınına çekmek. Ona her zaman yanında olacağını söylemek için-

O da öyle yaptı. Onunla birlikte tekrar yatağa girdi. Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Her zaman senin yanında olacağım," diye söz verdi. "Tek başına savaşmak zorunda kalmayacaksın. Canavarlarla tek başına yüzleşmeyeceksin. Benimle mutlu olacaksın Declan. Çılgın, vahşi, fantastik bir hayatımız olacak." Sonra onu öptü. Biraz fazla sert. Biraz merkezden uzak. Biraz fazla çaresiz.

Parmakları onun yanağına bastırdı. "Benim Marley'im." Bir törpü.

"Benim dünyam." "Ahem." Royal'den. "Bu olayların bir versiyonu.

Aklıma yatan da bu ama yine de Buz Kırıcılar'ın araştırmaya devam etmesini sağlayacağım. Onlar birinci sınıf. Özellikle de takımda senin yetenekli özel dedektifin varken. Kim bilir başka neler ortaya çıkaracak? Şimdiden ses getirmeye başladı, bunu söyleyebilirim. Declan Flynn'i kurtaran kadın, kendisi için oldukça büyük bir ün inşa ediyor."

Marley Declan'ın gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildi. "Declan'ı ben kurtarmadım. Benim için kurşun yiyen oydu."

Ama Declan başını salladı. "Evet tatlım, beni kurtardın. Muhtemelen hiçbir zaman tam olarak bilemeyeceğın bir şekilde beni kurtardın." Gözlerine dolmak isteyen yaşları kırpıştırarak uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"Seni seviyorum, Marley." Bakışları onunkileri aradı. "Benimle evlenir misin?"

Nefesi kesildi.

"Yüzüğü yakında alacağım, söz veriyorum ve bu sefer ben *istedim*. Kahretsin, hiç romantik değil. Yanlış yer. Daha iyisini yapabilirim, yemin ederim . I-"

"Evet." Marley onu öptü. "*Evet!*"

"İyi," diye homurdandı Royal yatağın ayak ucundan. "Çünkü son on altı saattir bu kadının tanıştığı herkese senin nişanlın olduğunu söylediğinden eminim."

Evet, yapmıştı. Bir kadın erkeğini korumak için ne yapması gerekiyorsa onu yapmalıydı. "Seni seviyorum," dedi Declan'a.

"Seni seviyorum," dedi. Hiç tereddüt etmeden. Anında. Gerçek. "*Seni seviyorum.*"

Sonsöz

ONU TAKIP EDEN İKİ ADAM ÖLÜMCÜL BİR HATA YAPIYORDU.

Declan, Augusta, Georgia caddesindeki kepenkli barların önünden geçti. Lambaların ışıkları üzerine vuruyordu ve adamlar ona doğru yaklaşırken ayak seslerinin zayıf yakaladı.

Bu saçmalık için hiç havasında değildi. Marley onu bekliyordu ve onu bekletmekten hoşlanmıyordu.

Sağda bir ara sokak vardı. Oraya girebilirdi. Bırakın aptallar onu takip etsin. Bir dakikadan kısa bir sürede onların icabına bakar ve nişanlısıyla buluşmaya giderdi-

"Declan!" Sert bir bağırış. "*Declan Flynn!*"

Ya da tam o anda takipçilerle burun buruna gelebilirdi. İç çekerek etrafında döndü. Dönerken, taşıdığı bıçağı avuçladı.

İki adam da uzun boylu ve geniş omuzluydu. İkisi de koyu renk saçlıydı. Lamba ışığının hemen dışında kaldıkları için yüzlerini net olarak göremedi.

"Benim için her şeyi berbat ettin," diye sağdaki.

Declan omuz silkti.

"O cinayeti işlemek için ne kadar beklediğimi biliyor musun?" diye devam etti. "Yaklaşmak için ne boklar yemem gerekti? Ve sonra sen klavyede birkaç tıklamayla o piçi ortadan kaldırdın öyle mi?"

Declan'ın gözleri kısıldı. "Görünüşe göre bir sorunumuz var."

"Evet, evet, bir-" Sözüleri bir solukta sona erdi. Muhtemelen boğazına bir bıçak dayandığı içindi. Hunter-Hunter'ın izniyle konuşan adamın arkasına geçmişti ve şimdi bıçağı öldürmeye çok yakındı.

"Sorun mu?" Hunter sözlerini bitirdi.

Declan ikinci figürün saldırmamasını bekledi. Adam saldırmadı. Onun yerine kahkahalara boğuldu.

"Kahretsin, Eb, biri seni düşürmüş!" Daha fazla kahkaha. "Marley'e anlatana kadar bekle. Sonunu asla izin vermeyecek!"

Eb. Ve... Marley. Marley'e söyleyecek.

Declan'ın ağzı açık kaldı. Ve şunu fark etti... "Hunter, sanırım bıçağını Marley'in kardeşinin boğazına dayadın."

"Siktir," diye Hunter.

Evet, aynen öyle.

Hunter bıçağı geri çekti. Ve *Eb - Ebenezer'da olduğu gibi* - bir damla kanı *sildi*.

"Declan'ın yakınında bir gölgesi olacağını söylemiştim," dedi diğer adam.

Ve Declan, Ebenezer Jones'a bakıyorsa, yanındaki adamın da öyle olması gerektiğini fark etti: "Jacob?"

"O benim." Gölgelerden çıkıp elini uzattı. "Umarım arkadaş olabiliriz. Kız kardeşimin müstakbel kocasıyla düşman olmak istemem."

Declan ele baktı. Sonra Jacob'ın yüzüne. Sert, yoğun. Güçlü. Adam Marley'e hiç benzemiyordu ama Declan aslında Jacob Jones'a baktığını biliyordu. Ne de olsa Marley ve kardeşlerinin bir resmini görmüştü. *Onun evinde. Fotoğrafa bir bıçak saplandığında.*

Jacob ve Ebenezer. İkizler.

Ebenezer-Eb-ışığa doğru biraz daha ilerledi. "Benden önce davrandın," dedi basitçe.

Declan, Jacob'ın uzattığı eli sıktı. Bıraktı. Ve Eb'e kaşlarını kaldırdı. "Ne yumruğu bu?"

Jacob elini kardeşinin omzuna vurdu. "Eb maksimum güvenlikle gizli görevdeydi. Gerçekten Glass'ın Marley'e yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vereceğimizi mi sanıyorsun? Tabii ki hayır."

"Tabii ki hayır," diye Eb.

"Bu yüzden, hakkında konuşamayacağımız insanlarla bazı bağlantılar kurduk ve tam da sorunu halletmek üzereydik ki... sen klavyene tık tık tık vurmaya başladın."

Kardeşler Sebastian Glass'ı öldürmeyi mi planlamıştı?

Kahretsin. Düşündüğümden daha fazla ortak noktamız olabilir.

Eb ona gülümsedi. "Yakında kız kardeşimizle buluşman gerektiğini biliyorum ama... sana bir bira ısmarlamamıza ne dersin? Bizimle buluşmaya genelde geç kalır. O gelmeden önce bir tur içmeye vaktimiz olur."

Az önce Eb'in boğazına bir bıçak dayanmıştı ve o hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Tamam, her şeye rağmen kardeşleriyle iyi anlaşabilirim.

"Kardeşini seviyorum."

"Elbette, onun için öldürdün." Eb başını salladı. Jacob da öyle.

"Bunu yapmak için onu sevmen gerektiğini düşündüm. Ve o senin kıcını kurtardı.

-Bunu yapmak için seni sevmesi gerektiğini düşündüm." Sonra Eb, Hunter'ın hareketsiz bedenine doğru el salladı. "Beş yıldır beni alt eden ilk serseri sensin. Bu da içkilerin benden demek oluyor."

Hunter öne doğru yürüdü. "Ben içki içmem."

"İyi, o zaman ucuz krakerleriniz benden." Eb, Declan'ın yanından geçti. "Acele etsek iyi olur. İlk içkimizi içtikten sonra Marley'e buluşacağız. Beni yeterince sarhoş edersen, sana cesetlerin nereye gömüldüğünü söyleyebilirim."

Tüm cesetlerin gömülü olduğu yer.

Hunter, Declan'ın kolunu yakaladı. "Şaka yapıyor, değil mi? Marley ve kardeşlerinin gömülü cesetleri varmış gibi değil."

Declan kardeşlerin ardından kaşlarını çattı. Jacob ikizine katılmıştı. Mükemmel bir uyum içinde yürüyorlar ve gölgelerin arasına kolayca karışıyorlardı.

Lanet olsun. gördüğünde anlıyordu. "Marley hiç gömmemiş olabilir ama bence onlar gömdü."

Hunter ıslık çaldı. "Onları sevecek miyiz?"

"Gidip öğrenelim."

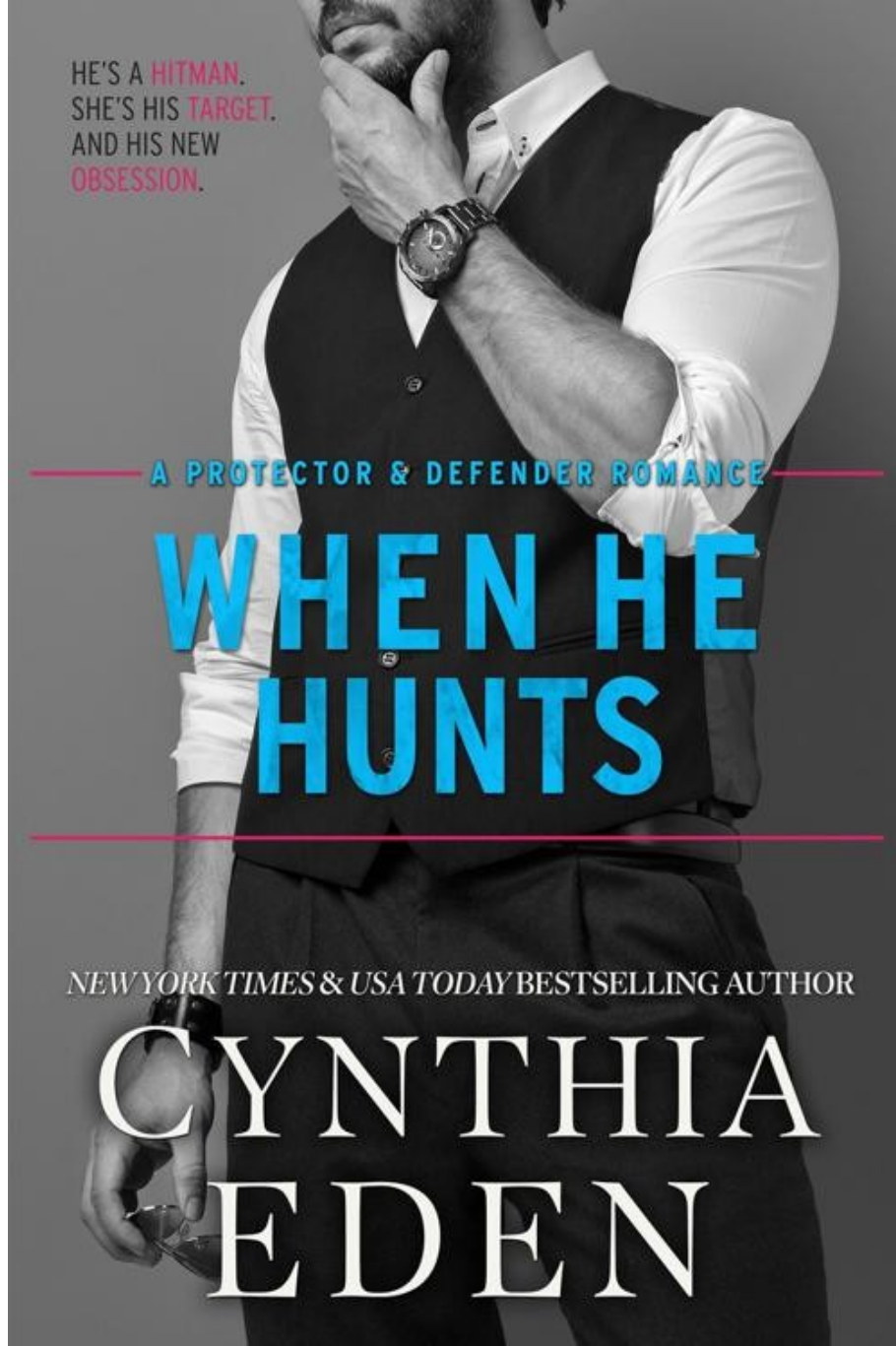
Ve kardeşlerin peşinden gittiler. Ama bara vardıklarında Marley çoktan oradaydı. Declan'ın gömülü cesetler hakkında konuşacak vakti yoktu. Onun dünyası kadına bakmakla meşguldü. Nişanını kutlarken. Kardeşleri ve Hunter'la gülüyor ve...

Mutlu olmakla çok meşgulüm.

Demek hissettiriyor.

Ve müstakbel gelinine kadeh kaldırırken gülümsedi.

Cynthia Eden'dan yeni bir romantik gerilim romanı okumak istiyorsanız, WHEN HE HUNTS'a bir göz atın.

O yürüyen ölü bir kadın.

Luna Black avlandığını biliyor. Başına konan ödöl astronomik. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi ve bazı çok tehlikeli insanların çok ama çok kötü şeyler yaptığını gördü. Şimdi acilen Federallere *ulaşıp* yeni bir kimlik ve yeni bir hayat edinmesi gerekiyor. Çünkü eski hayatı mı? Kesinlikle *bitti*.

Kişisel bir şey değil. O sadece bir iş.

Ronan Walker gölgelerde yaşıyor. İş mi? Basit: Ölüm dağıtmak. Ve son vuruşunda, yakalanması çok zor ve öngörülemez Luna'nın izini sürüyor. Ama onun peşindeki tek tetikçi o değildir. Luna değerli bir istihbarata sahiptir. Mahkeme salonunun ışığını asla göremeyecek türden bir istihbarat. Diğer avcılar onun üzerine çullandığında, Ronan'ın müdahale etmekten başka çaresi kalmaz.

Ölümün bu kadar seksi olmaması gerekiyordu.

Onu kaçırmaya çalışan grubu bozguna uğrattıktan sonra Luna bu muhteşem yabancıнын ellerinde ölmeyi bekliyordu. Onu öperken bile Luna, uzun boylu, karanlık ve vahşi yırtıcının onu öldüreceğinden emindi. Ancak... uyandığında *hâlâ* hayattaydı ve adamın yatağına kelepçelenmişti. Daha çığlık bile atamadan, adam ona bir anlaşma teklif etti... koruma, ama bir bedel karşılığında.

Kalbi olan bir tetikçi mi?

Hayır, değil. Yakınından bile geçmiyor. Kalbi asla bir işe karışmaz. Ronan Luna'nın sahte ölümünü ayarladı ve şimdi Federaller büyük bir suç şebekesini çökertmek için onu kullanmaya hazır olana kadar onu gölgede tutmak zorunda. Sorun ne? Biriyle yakın mesafeyi paylaşmaya pek alışık değildir. Özellikle de Luna gibi biriyle... Onu sınırlarına kadar ve yıllardır elinde tuttuğu şiddetli kontrolü bırakmak istemesine neden olan bir kadınla.

Kaçıyorlar. Gölgelerde saklanmak. Aşık bir çift gibi davranarak...

Bazen yapmak kolaydır. Aşıklar gibi davranmak. Ama rol yapmak fazlasıyla gerçek hissettirmeye başladığında ne olur? Birlikte oldukları süre uzadıkça Luna, Ronan'da görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu fark eder. Ronan onu koruyor, her türlü tehdide karşı savunuyor ve Luna... asla sevemeyeceğine yemin eden bu tetikçiye fena halde aşık olabilir...

Hayatının hikayesi. Ölümü getiren adama aşık olmak.

Yazarın Notu: Ronan ölümle uğraşmaktadır. Yıllarca gizli bir tetikçi olarak çalışmış, hayatın sadece en karanlık tarafını görmüştür. Sonra Luna ile tanışır. Adını aydan alan ama kollarında güneş ışığı gibi bir kadın. Hiçbir şekilde onu bu kadar çok istememeliydi. Luna'yı kendisininmiş gibi düşünmeye başlamamalıydı. Ama düşünüyor. Ve Luna'nın peşinden gelen herkes Ronan'ın onu "koruma ve savunmayı" yepyeni bir seviyeye taşıyacağını görecek. Başka hiç kimse Luna'ya dokunamayacak, hiç kimse ona zarar veremeyecek ve onu elinden almaya çalışan herkese ölüm getirecek.

Author's Note

CRUEL ICE'u okuduğunuz için teŖekkürler! Umarım Declan ve Marley'nin hikâyesini okumaktan ve davayı onlarla birlikte çözmekten keyif almıŖsınızdır. "Buz Kırıcılar" kitaplarını yazmayı seviyorum. Romantizm ve gerilimi harmanlayabiliyorum ve karakterlerle birlikte biraz karanlığa kayabiliyorum. Her zaman hem romantizme hem de faili meçhul vakaları çözmeye bağımlı olmuŖumdur... bu yüzden bu kitaplar bana her iki dünyanın da en iyisinin tadını çıkarma fırsatı veriyor!

Eğer zamanınız varsa, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar keŖfetmesine yardımcı oluyor ve yazarlar da bu yorumları kesinlikle takdir ediyor!

Yayınlarımdan ve [satıŖlarımdanlisteme](#) haberdar olmak istiyorsanız, lütfen haber bülteni katılın. (Tüm yeni abonelere ücretsiz bir Cynthia Eden kitabı veriyorum!)

Sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook](#)'ta bulabilirsiniz.

CRUEL ICE'ı okuduğunuz için tekrar teŖekkür

ederim. En iyi dileklerle,

[Cynthiacynthiaeden.co](#)

[m](#) Eden

More Books By Cynthia Eden

Koruyucu ve Savunucu Romantizm

- [O Koruduğunda](#)

Buz Kırıcı Soğukkanlı Romantik

- [Buzlar İçinde Donmuş](#) (Kitap 1)
- [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (2. Kitap)
- [Buz Gibi Aziz](#) (3. Kitap)
- [Buzun Dokunduğu](#) (4. Kitap)
- [Buza Hapsolmuş](#) (Kitap 5)
- [Buzdan Dövülmüş](#) (6. Kitap)
- [Buz Altında Gömülü](#) (7. Kitap)
- [Buz Gibi Öpücük](#) (8. Kitap)
- [Buzda Kilitli](#) (9. Kitap)
- [Vahşi Buz](#) (10. Kitap)
- [Acımasız Buz](#) (11. Kitap)

Wilde Ways

- [Piper'ı Korumak](#) (Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Kitap 2)
- [Ben'den Önce](#) (3. Kitap)
- [Kırdığın Kalp](#) (4. Kitap)
- [Onun İçin Savaşmak](#) (. Kitap)
- [Bir Şansın Hayaleti](#) (6. Kitap)

- [Çizgiyi Aşmak](#) (7. Kitap)
- [Cole'a Güvenmek](#) (8. Kitap)
- [Peşimden Gel](#) (9. Kitap)
- [Yaparım De](#) (10. Kitap)
- [Roma Düşecek](#) (11. Kitap)
- [Kaçan Kişi](#) (12. Kitap)
- [Beni İstiyormuş Gibi Yap](#) (13. Kitap)
- [Cross My Heart](#) (14. Kitap)
- [Komşu Koruması](#) (15. Kitap)
- [Ex Marks Mükemmel Nokta](#) (16. Kitap)
- [Beni Seven Hırsız](#) (17. Kitap)

Düşmüşler Serisi

- [Karanlığın Meleği](#) (1. Kitap)
- [İhanete Uğrayan Melek](#) (. Kitap)
- [Zincire Vurulmuş Melek](#) (3. Kitap)
- [İntikam Meleği](#) (. Kitap)

Wilde Ways: Gone Rogue

- [Bir Prenses Nasıl Korunur](#) (1. Kitap)
- [Bir Kalp Kırığı Nasıl İyileşir](#) (. Kitap)
- [Bir Suç Patronu Nasıl Dolandırılır](#) (3. Kitap)

Gece Nöbeti Paranormal Romantizm

- [Beni Avla](#) (Kitap 1)
- [Adımı Öldür](#) (2. Kitap)
- [Şeytanınızla Yüzleşin](#) (3. Kitap)

Kiralık Bela

- [Savaştan Kaçış Yok](#) (1. Kitap)
- [Odin'le Oynama](#) (2. Kitap)
- [Jinx, Sen O'sun](#) (3. Kitap)
- [Ramsey'i Hatırla](#) (Kitap 4)

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağırma Gir](#) (Kitap 1)
- [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (2. Kitap)

Phoenix Fury

- [Yakacak Kadar Sıcak](#) (1. Kitap)
- [Yavaş Yanık](#) (Kitap 2)
- [Yakıp Yıkma](#) (3. Kitap)

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (1. Kitap)
- [Bir Yalancıyı Sevme](#) (2. Kitap)

Lazarus Yükseliyor

- [Asla Bırakma](#) (Birinci Kitap)
- [Beni Yakınında Tut](#) (İkinci Kitap)
- [Benimle Kal](#) (Üçüncü Kitap)
- [Bana Koş](#) (Dördüncü Kitap)
- [Bana Yakın Uzan](#) (Beşinci Kitap)
- [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap)

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Şeytan](#) (1. Kitap)
- [Sinsice Dolaşmak](#) (2. Kitap)
- [Ölümsüz ya da Canlı](#) (3. Kitap)
- [Kırık Melek](#) (Kitap 4)
- [Taşın Kalbi](#) (5. Kitap)
- [Kaderin Baştan Çıkardığı](#) (6. Kitap)
- [Kötü ve Vahşi](#) (7. Kitap)
- [Aziz ya da Günahkar](#) (8. Kitap)

Bite Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Kitap 1)
- [Çiftleşme Isırığı Isırık](#) (Kitap 2)

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Tozu Isırmak](#) (Kitap 1)
- [Ölümsüz Olmak Daha İyi](#) (. Kitap)
- [Acı Kan](#) (3. Kitap)

Maden Serisi

- [Almak Benimdir](#) (Kitap 1)
- [Benim Olacak](#) (Kitap 2)
- [Tutmak İçin Benim](#) (. Kitap)
- [Mine To Crave](#) (Kitap 4)
- [Benim Olacak](#) (Kitap 5)
- [Benim Korumam Altında](#) (6. Kitap)

Karanlık Saplantı Serisi

- [Beni İzle](#) (Kitap 1)
- [Beni İste](#) (Kitap 2)
- [Bana İhtiyacın Var](#) (. Kitap)
- [Beware Of Me](#) (Kitap 4)

Araf Serisi

- [İçimizdeki Kurt](#) (. Kitap)
- [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (. Kitap)
- [Canavarı Büyülemek](#) (3. Kitap)
- [Şeytanla Anlaşma](#) (4. Kitap)

Bağlı Seri

- [Kanla Bağlanmış](#) (1. Kitap)
- [Karanlıkta Bağlı](#) (2. Kitap)
- [Günahla Bağlanmış](#) (3. Kitap)
- [Gecenin Bağladıkları](#) (4. Kitap)
- [Ölümlle Bağlanmış](#) (5. Kitap)

Tek Başına Romantik Gerilim

- [Noel'i Beklerken](#)
- [Merhametsiz Canavar](#) .
- [Bu Noel Beni Öp](#)
- [Harika Bir Kurt Adam](#)
- [Asla Ağlama Kurt Adam](#)
- [Ölümsüz Tehlike](#)
- [Salonları Donatın](#)
- [Bana Geri Dön](#)
- [Bana Büyü Yap](#)
- [Asla Olmayacak](#) .

- [Sıcak Bir Tatil](#)
- [Bütün Gün Öldür](#)
- [Gece Yarısı Isırığı](#)
- [Gizli Hayran](#)
- [Bir Casusla Noel](#)
- [Femme Fatale](#)
- [Ölene Kadar](#)
- [Günahkar Sırlar](#)
- [Karanlığın İlk Tadı](#)
- [Bir Vampirin Noel Şarkısı](#)

About the Author

Cynthia Eden aşk kitaplarını, çikolatayı ve yarı çılgın maceralara atılmayı seviyor. *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader* en çok satanlar listelerinde yer almaktadır. Romantik gerilim, paranormal romantizm ve eğlenceli ağdaş romanlar yazıyor. alışmaları hakkında daha fazla bilgiyi www.cynthiaeden.com adresinde bulabilirsiniz.

Yeni çıkan kitaplarından ve kitap fırsatlarından haberdar olmak istiyorsanız, haber bülteni grubuna katıldığınızdan emin olun: [.cynthiaeden.com/newsletter](http://cynthiaeden.com/newsletter)

